

TRUYỆN ĐĂNG TẢI TẠI
DIỄN ĐÀN CUNG QUẢNG HẰNG

Chồng Ngọc của tôi

Tàng Tinh Nhi
Editor: lamnguyetminh

CHỒNG NGỐC CỦA TÔI

(我的傻男人)

Tác giả: Tàng Tĩnh Nhi (藏静儿)

Thể loại: Hiện đại, 10c, sủng, hài, nam si ngốc, nữ thông minh....

Couple: Phong Vũ Vọng x Kiều Nhung Ngọc

Convert + Edit: lamnguyetminh

Poster: Nhóm Designer CQH

Nguồn edit: Suu Tâm

Nguồn eBook: cungquanghang.net

Mục Lục

CHỒNG NGỐC CỦA TÔI

[Giới thiệu.](#)

[Mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5.](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Kết thúc.](#)

[***The End***](#)

Giới thiệu.

Hóa ra ba gọi cô về là vì muốn cô lấy chồng sao?

Lấy chồng thì lấy chồng, đâu cần phải giống như bán con gái vậy chứ?

Chỉ có điều, người đàn ông cô chọn trúng thật sự quá đáng yêu khiến lần đầu tiên cô nhìn thấy anh liền yêu thích không muốn buông tay, chẳng tiếc tự bỏ tiền túi để cho cuộc hôn nhân giữa hai người là bình đẳng...

Cô gái đó dễ thương quá, còn rất dịu dàng với anh nữa. Lần đầu tiên trừ cha và bốn người anh nuôi ra còn có người đối xử tốt với anh đến thế. Hơn nữa, cô còn nói hai người phải mãi mãi ở bên nhau, không phải anh đang nằm mơ đấy chứ....

Kiều Nhung Ngọc: Cô chỉ muốn tìm một người chồng đơn thuần, cô đủ thông minh rồi không cần thêm một người thông minh như mình nữa, cô chỉ muốn một người có thể khiến mình cảm thấy vui vẻ thôi....

Phong Vũ Vọng: Anh biết yêu sao? Có lẽ không hiểu. Nhưng anh biết, anh thích Nhung Nhung, rất thích, cực kỳ thích, thích đến nỗi chỉ muốn cô thuộc về riêng mình....

Mở đầu

“Ba, ba vừa nói gì?”

Trong một khu nhà cao cấp ở Dương Minh truyền ra một giọng nói mềm mại, thanh âm đáng yêu mới nghe qua còn tưởng là của bé gái 12, 13 tuổi, ai ngờ âm thanh đó lại được phát ra từ miệng một cô gái vừa tròn 20.

“Ba...Ba vừa nói...Ba giúp con tìm chồng...”

Chủ nhân khu nhà này, Kiều Nguyên Sinh áp úng lặt lại lần nữa. Đối với cô con gái này, ông vừa thương vừa sợ, ai biết chọc giận cô thì sẽ bị trừng phạt như thế nào.

Ông cũng đâu muốn cô nửa năm không để ý đến mình nhưng lần này ông thật sự hết cách. Ai bảo ban đầu ông không nghe cô khuyên nhủ, đem toàn bộ tiền đổ vào nhà máy ở đại lục, kết quả một trận phong ba bất ngờ ập đến khiến mình tổn thất nghiêm trọng.

Tổn thất trên 100 triệu, trừ tuyên bố phá sản gần như không còn đường nào khác. Lúc này, Phong thị đưa ra yêu cầu kết thông gia còn sẵn lòng giúp đền bù tổn thất, ông như bị ma ám liền gật đầu đồng ý. Còn, còn định luôn cả ngày cưới, là ngày 15 tháng sau nữa.

Hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn ông.

“Ba ở đại lục tổn thất tổng cộng bao nhiêu?”

Ba ngọc này, lúc đầu không nghe lời cô, cứ khăng khăng làm theo ý mình, giờ thua lỗ lại định bán nữ cầu vinh.

“Xấp...Xấp xỉ...Xấp xỉ...90 triệu...” Xấu hổ quá!

Ông vừa dứt lời, cô gái trẻ tuổi, con gái một của Kiều Nguyên Sinh, Kiều Nhung Ngọc liền nổi giận đập ông một cái.

May mà mẹ lập tức kéo cô ra, nếu không thì một đá kia chắc chắn dừng lại trên người Kiều Nguyên Sinh đang vừa xấu hổ vừa chột dạ. Còn ông đuối lý nên càng không dám tránh.

“Con gái yêu, bớt giận đi.”

Nữ chủ nhân nhà họ Kiều – Lâm Tuyết kéo con gái bảo bối ra vôi vàng khuyên nhủ. Tuy bà không đồng ý với quyết định qua loa của chồng nhưng ai bảo ông đã đáp ứng người ta rồi, mà lấy tiền tài cùng quyền thế của Phong thị chắc chắn sẽ không cho phép bọn họ đổi ý.

“Ba được lắm, không nghe lời con đem toàn bộ tiền đầu tư vào đại lục, giờ thì tốt rồi, thua lỗ còn định bán con để đền bù thiệt hại.”

Thật tức chết cô mà!

“Ba...Ba đâu có bán con...”

“Ba còn nói nữa! Đây chẳng phải là bán con thì là gì!” Vẫn còn dám chối.

“Con gái à, con nghe mẹ nói, nghe xong lại tức giận tiếp được không?”

Đừng nhìn dáng người cô nhỏ nhắn, thanh âm đáng yêu như trẻ con, khuôn mặt dễ thương như búp bê nhưng khi tức giận có thể so sánh với núi lửa phun trào.

Nhìn mẹ đang cố gắng xin cho ba, cuối cùng đành gật đầu, nghe xem bà muốn nói đỡ cho chồng thế nào.

“Con à, tuy ba con đã đáp ứng Phong thị còn tự ý quyết định ngày cưới nhưng ông ấy cũng đã nói trước sau khi con đi gặp đối phương nếu không đồng ý liền hủy bỏ thỏa thuận, cùng lắm thì chúng ta tuyên bố phá sản rồi sống khổ qua ngày. Nếu con đồng ý bọn họ mới tuyên bố ra ngoài.”

Bà vừa nói, Kiều Nguyên Sinh ngồi bên cạnh liền ra sức gật đầu.

“Ý mẹ là, muốn con đi gặp đối phương?”

Phong thị lại đồng ý yêu cầu của ông đơn giản thế sao? Ai, không đơn giản thế đâu....

“Đúng, đúng, đúng...” Dưới cái tròng mắt hung dữ của cô, lập tức im lặng chẳng dám nói chen vào nữa.

“Đúng vậy, con xem...” Lâm Tuyết dụi dằm nhìn cô.

Ai, nếu ba đã đáp ứng rồi thì đành vậy thôi.

“Được, con đi.”

Nói thật, cô không hề quan tâm đến 90 triệu kia, tự cô cũng có thể bù vào. Thế nhưng, cô không muốn để ông biết mình làm gì ở nước ngoài nên mới không hỗ trợ từ đầu.

Thật không ngờ, ông còn có thể dựa vào quan hệ thông gia để giải quyết vấn đề, quả là bội phục ông.

Quên đi, cứ đi gặp xem nếu không đồng ý sẽ nói sau.

Chương 1

Phong cảnh thanh nhàn, Dương Minh Sơn vĩnh viễn là nơi người có tiền sống nhiều nhất Đài Loan, có thể bắt gặp rất nhiều biệt thự và xe thể thao nhập khẩu cao cấp ở đây. Thế nhưng, với những người từ bé đến lớn rất ít sống ở Đài Loan mà nói thì cũng chẳng mấy hiếm lạ.

Kiều Nhung Ngọc quanh năm đều học ở nước ngoài, trừ kỳ nghỉ thì rất hiếm khi về nhà. Mà lần này, cô dự định ở lại Đài Loan lâu dài.

Ba ngốc, ban đầu không nghe cô cứ cố chấp đem toàn bộ tiền đầu tư vào công ty đại lục, một trận phong ba, thua lỗ hết để lại một đống hỗn loạn hại cô không thể không từ Mỹ quay về. Giờ thì tốt rồi, vì không để ông phá sản cô đành phải tham gia buổi xem mặt trá hình này.

Dựa vào tin tức thu thập được trong mấy ngày qua, cô đối với Phong thị cũng biết được chút ít.

Phong thị, do tổng giám đốc tiền nhiệm Phong Long Sinh tay trắng dựng lên. Hiện nay đã tham gia vào giới tài chính, bất động sản, truyền thông, vận tải biển và nhiều ngành khác, mà mỗi sản nghiệp đều đứng đầu các ngành. Trong thời gian khủng hoảng tài chính, phần lớn công ty Đài Loan đều ít nhiều bị ảnh hưởng, chỉ có Phong thị tại thời điểm đó là thu vào không ít lợi nhuận, được xem như một kỳ tích trong giới thương nghiệp.

Mà kỳ quái nhất là, sau khi Phong Long Sinh về hưu vị trí tổng giám đốc liền giao cho con trai độc nhất của ông đảm nhận. Tuy vậy, nhưng Phong Long Sinh vẫn nhận bốn người con nuôi thay phiên nhau ngồi lên vị trí tổng giám đốc xử lý mọi chuyện.

Về chuyện này, bên ngoài có rất nhiều lời đồn. Có người nói Phong Long Sinh một đời cơ trí lại sinh ra một đứa bỏ đi; người lại nói bốn đứa con nuôi vì muốn tranh đoạt gia sản mà buộc ông từ chức nhường lại cho con trai để bọn họ dễ dàng khống chế; thậm chí còn nói, bốn người kia tuy là nhận nuôi thực ra chính là món nợ phong lưu thời trẻ, là con ruột của ông....Đủ loại tin đồn song Phong thị lại chẳng có bất kỳ ai ra mặt giải thích.

Mà bốn người kia chỉ có thể nói 'Trường Giang sóng sau xô sóng trước', đem lợi nhuận cùng quy mô của Phong thị tăng lên gấp đôi.

Mạnh Triết, 31 tuổi là con cả của Phong Long Sinh. Về mặt nghiêm túc, hiếm khi cười, xử lý mọi chuyện tỉ mỉ cẩn thận, đối với mấy em trai khác họ hết mực yêu thương. Trừ mỗi tháng

thay phiên nhận chức giám đốc chi nhánh thì bình thường đều là giám đốc tài chính của công ty.

Đỗ Vũ, 30 tuổi vẻ mặt suốt ngày cợt nhả điển hình cho kiểu ‘khẩu phật tâm xà’, thường tại lúc người khác buông lỏng cảnh giác cho một đao chí mạng. Đảm nhận chức giám đốc bộ phận quan hệ xã hội, cũng thay phiên nhận chức giám đốc chi nhánh hàng tháng.

Bạch Dật Phong, 30 tuổi, khôn khéo, nham hiểm, chỉ cần là người đã từng tiếp xúc với anh đều đánh giá anh so với hồ ly còn giao hoạt hơn. Bình thường, với tính cách này nhận chức giám đốc bộ phận quan hệ xã hội là hợp nhất, kết quả anh lại chạy đến giành chức giám đốc bộ phận khai thác khiến mọi người bất ngờ.

Nhậm Ngã Hành, 29 tuổi, ngã hành ngã tố (tự làm theo ý mình), người cũng như tên, ruột để ngoài da, nghĩ gì nói nấy tuyệt không sợ đả tội người khác nhưng có thể nói là người dễ nói chuyện nhất trong bốn vị tổng giám đốc Phong thị. Bình thường giữ chức tổng giám đốc công ty hàng không.

Thật ra, cô không mấy đề ý đến Phong thị ra sao cũng chẳng quan tâm rốt cuộc là mình phải gả cho ai, cô đều có biện pháp đối phó.

“Con gái yêu...”

Kiều Nguyên Sinh lo lắng nhìn vẻ mặt bình tĩnh của cô. Nếu không phải vì gần 10 nghìn công nhân kia thì ông sẽ chẳng đồng ý hy sinh hôn nhân của con gái bảo bối để giữ lại công ty. Nhưng ông không thể ích kỷ như thế, để cho những người vất vả hơn nửa đời người kia cứ như vậy mà thất nghiệp, mất đi chỗ dựa lúc tuổi già.

Lâm Tuyết kéo tay chồng ý bảo đừng nói nữa. Con gái từ nhỏ đã rất có chủ kiến, mới sáu tuổi đã kiên trì muốn một mình sang Mỹ du học, đi suốt 13 năm, hiện tại cũng 20 rồi hẳn là biết bản thân muốn cái gì.

Trong lòng thở dài không nói thêm gì nữa. Lộ ra nét mặt già nua, trong mắt tràn đầy không nở.

*****

Xe tiến vào một biệt thự sang trọng, Kiều Nhung Ngọc xuyên qua cửa xe cẩn thận đánh giá tất cả. Không hổ danh là Phong thị, ô tô đi từ cổng đến nhà chính phải mất hơn 5 phút, ở nơi tắc đất tắc vàng như Dương Minh Sơn có lẽ cũng chỉ có vài người mới mua nổi một mảnh đất lớn như vậy.

Mà phong cảnh dọc theo đường đi thì khỏi phải nói. Một hàng tùng xanh dọc hai bên đường khiến cho người ta cảm thấy vừa trang nghiêm lại không mất đi vẻ thân thiết.

Tuy không thấy rõ cảnh sắc phía sau hàng cây nhưng cô vẫn có thể nhìn ra chúng được bố trí rất tỉ mỉ. Có cơ hội, cô hy vọng có thể từ từ thưởng thức.

Xuống xe đi vào nhà chính, cô đối với vẻ ngoài khí phách âm thầm tán thưởng. Toàn bộ tòa nhà chính là phong cách châu Âu thời trung cổ, tường ngoài chỉ quét lớp sơn màu trắng làm cho người ta có cảm giác cổ kính xen lẫn hiện đại.

Ai, bề ngoài như vậy, tin rằng bên trong sẽ càng xa hoa.

Quả nhiên, vừa bước vào đã có người hầu dẫn bọn họ tới phòng khách. Dọc theo đường đi, có thể thấy được đồ cổ khắp nơi, giữa đại sảnh chùm đèn thủy tinh treo cao, sàn đá cẩm thạch trơn bóng khiến người ta âm thầm tán thưởng. Trang trí bên trong cũng giống như bên ngoài thật khiến người ta kinh ngạc. Quý khí mùi phân song vẫn không cảm thấy phô trương.

Nhà họ Kiều cũng xem như là công ty nổi tiếng Đài Loan song so với Phong thị hoàn toàn không đáng nhắc đến. Vợ chồng Kiều Nguyên Sinh bị tiền tài và quyền thế của Phong thị làm cho khiếp sợ.

Vừa bước vào phòng khách, đã thấy có người ngồi chờ. Kiều Nhung Ngọc nhìn lướt qua rồi thầm đánh giá địa vị của từng người.

Lớn tuổi nhất, vẻ mặt nghiêm túc, nói năng thận trọng hẳn là người sáng lập Phong thị - Phong Long Sinh, còn bốn người trẻ tuổi kia chắc là bốn người con nuôi trong truyền thuyết của ông. Chỉ có điều chưa thấy vị tổng giám đốc thần bí đương nhiệm của Phong thị đâu.

Sau khi ba người ngồi vào chỗ của mình, ánh mắt quan sát của năm người kia đều hướng về phía cô. Cô không mấy quan tâm, tự nhiên ngồi xuống mặc cho bọn họ đánh giá, ngược lại ba mẹ cô đều bị ánh mắt sắc bén dọa đến run sợ.

Phong Long Sinh mỉm cười, rất hài lòng với biểu hiện của cô. Cô gái này, có gương mặt trẻ con, đôi mắt to, miệng anh đào nhỏ xinh, ngũ quan tinh xảo hoàn toàn là một kiệt tác của thượng đế.

A, ấn tượng đầu tiên của người khác về cô là đáng yêu nhưng nhìn cô đối mặt với ánh mắt nghiêm khắc của bọn họ mà mặt không đổi sắc, xem ra cô không giống như bên ngoài, khiến người ta có cảm giác không thể khinh thường.

Ra hiệu cho quản gia đứng phía sau cúi xuống: “Cậu chủ đâu?”

Chẳng phải đã bảo nó hôm nay ngoan ngoãn đừng chạy loạn sao? Giờ vẫn chưa thấy người đâu nữa.

“Hình như đang chơi ở trong vườn hoa.” Quản gia nhỏ tiếng nói.

“Tôi đi gọi cậu ấy vào.”

Xua xua tay: “Đi đi.”

“Tổng giám đốc Phong...” Kiều Nguyên Sinh cực kỳ khẩn trương, sợ hãi mở lời.

“A, anh Kiều, anh không cần lo lắng, hiện tại tôi đâu còn là tổng giám đốc Phong thị.” Phong Long Sinh cười nói.

“Tuổi tác hai chúng ta không chênh lệch lắm, anh cứ gọi tôi một tiếng anh là được rồi.”

“Phong, phong, phong...Anh...” Ông càng thêm lo sợ.

“Con gái tôi...”

Sao bảo đừng lo lắng ông ta ngược lại càng lo lắng hơn vậy. Cười mở miệng cắt ngang lời ông, để tránh ông lấp bắp quá lại cắn phải đầu lưỡi của mình.

“Đề tôi nói, cô Kiều...”

“Bác Phong gọi cháu Nhung Ngọc được rồi, gọi cô Kiều, cháu không dám nhận.” Hợp lý nói.

“Được.” Hết sức hài lòng với thái độ của cô.

Bốn người kia đối với phản ứng của cô cũng thâm tán thưởng song nhà họ có việc nhờ Phong thị thì vẫn nên cẩn thận một chút. Nếu cô là người khẩu phật tâm xà thì bọn họ chắc chắn sẽ không để cô đến gần Vũ Vọng.

Kiều Nhung Ngọc sao có thể không nhìn ra ý đề phòng trong mắt bọn họ. Xem ra, lời đồn về chuyện tranh đoạt gia sản chắc là sai rồi. Không chút để tâm, song nhìn vẻ mặt khẩn trương của bọn họ khiến cô càng thêm hiếu kỳ với vị tổng giám đốc thần bí kia. Có lẽ là một người không tồi.

“Chú Kiều, tuy bốn đứa này chỉ là con nuôi của tôi nhưng tôi coi chúng như con ruột, luôn đối xử công bằng. Ý tôi là, nếu Nhung Ngọc vừa ý bất kỳ đứa nào thì tôi vẫn bằng lòng giúp chú.” Tuy muốn tìm vợ cho con nhưng cũng không thể ép buộc được, nếu con gái người ta thích người khác, ông sẽ không ngăn cản.

“Cha!”

Bốn người nghe xong liền đồng thanh rống to. Nếu Vũ Vọng chưa tìm được hạnh phúc thì bọn họ cũng sẽ không kết hôn, đây là nguyện vọng chung của mọi người. Cô Kiều này, nếu Vũ Vọng không thích thì bất kỳ ai trong bọn họ cũng sẽ không cưới cô.

“Đừng nói nữa, cứ quyết định vậy đi.” Con trai ngu ngốc, ông không thể vì người khác gặp khó khăn mà lợi dụng khiến con gái người ta mất đi hạnh phúc.

“Bác Phong, hay là cứ đợi cậu Phong đến rồi nói tiếp.”

Kiều Nhung Ngọc nhàn nhạt nói. Thật sự, một chút hứng thú với bọn họ cũng không có ngược lại cô đối với Phong thiếu ngu dại trong lời đồn còn hiếu kỳ hơn. Cô vẫn thích người đơn thuần, đáng yêu, mấy người này, liếc một cái, vẫn là quên đi.

“Được.” Gật đầu rồi im lặng.

“Con gái à...” Kiều Nguyên Sinh kéo tay áo cô, muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời.

Ông cứ tưởng rằng cô chỉ có thể gả cho đứa ngốc kia nhưng giờ nếu có lựa chọn khác tốt hơn thì ông hy vọng cô sẽ chọn một trong bốn người này. Người như thế mới xứng với cô, hơn nữa bọn họ cũng có quyền thế trong Phong thị ông mới yên tâm.

Quay đầu lườm ông rồi không hề để ý đến ông nữa. Sao cô không biết trong lòng ông đang nghĩ gì nhưng, đối với người đàn ông của mình, cô đều có tính toán riêng.

“Cha, bác quản gia nói cha tìm con.” Một giọng nói dễ thương chọt vang lên rồi một tượng đất nhỏ từ bên ngoài chạy vào. Quần áo dính bùn đất còn chưa nói ngay cả trên mặt cũng nhem nhuốc hết.

Mấy người Kiều Nhung Ngọc nhìn về phía người đến, phản ứng khác hẳn nhau.

Phong Long Sinh nhíu mày nhìn con trai rồi liếc sang quản gia đứng bên cạnh, tạm thời không biết nên nói gì.

Mạnh Triết thì tức giận nhìn anh: “Em vừa nghịch bùn đất ở vườn hoa hả?”

Ngây ngốc gãi đầu, cười đến vô cùng rạng rỡ: “Em đang xới đất để trồng hoa.”

Ba người còn lại chỉ biết lắc đầu, thật hết cách với sự ngốc nghếch của anh.

Vợ chồng Kiều Nguyên Sinh chỉ nhìn lướt qua, tin chắc lời đồn Phong thiếu là đứa ngốc là sự thật, sau đó lại nhìn về phía Kiều Nhung Ngọc, chờ cô quyết định.

Kiều Nhung Ngọc nhìn thấy cả người anh toàn bùn đất lại chẳng hề cảm thấy chán ghét, ngược lại còn thấy anh rất hồn nhiên, dễ thương. Mỉm cười dịu dàng, hướng anh vẫy vẫy tay.

Phong Vũ Vọng chỉ vào mình, khó hiểu nhìn cô gái trẻ tuổi đang cười vô cùng dịu dàng kia. Cô thật xinh đẹp, quần áo màu trắng, tóc dài nhẹ bay, trong đôi mắt to toát ra vẻ ân cần, môi khẽ nhếch, gương mặt búp bê càng nhìn càng thích.

Sau khi thấy cô gật đầu, mới sợ hãi bước đến gần. Chưa từng có cô gái nào sau khi nhìn thấy anh còn cười dịu dàng như thế, cho dù nói chuyện rất nhẹ nhàng nhưng vẫn có mục đích riêng. Đứng cách cô khoảng một bước, nhìn nụ cười của cô lại xấu hổ không dám tiến thêm nữa.

Ngồi trên sofa, Kiều Nhung Ngọc ra hiệu bảo anh ngồi xôm xuống.

Quay đầu nhìn cha và các anh một chút, sau khi thấy cha khẽ gật đầu mới chậm chạp ngồi xuống trước mặt cô.

Chỉ thấy cô lấy khăn tay từ trong túi xách ra, một tay nâng mặt anh, tay kia từ từ lau sạch bùn đất trên mặt anh.

Động tác của cô hù dọa anh, ngoại trừ cha và các anh thì chưa từng có ai đối xử dịu dàng với anh như thế, anh không nhìn được liền đắm chìm trong nụ cười của cô. Bỗng nhiên, anh hy vọng có thể giữ cô bên mình mãi mãi, nhưng vừa nghĩ đến tình trạng của mình lại thất vọng cúi đầu, nước mắt đảo quanh hốc mắt có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Nhìn hành động của cô, vợ chồng Kiều Nguyên Sinh lập tức biết cô đã chọn được đối tượng cho mình rồi. Tuy hơi ngốc nghếch song nhìn kỹ lại cảm thấy anh vô cùng đáng yêu.

Nhìn thấy lệ quang lóe lên trong mắt anh, cô liền cất khăn tay vào túi, hai tay nâng mặt anh lên, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao lại khóc?”

Nghe thấy cô hỏi, còn quan tâm đến lý do mình khóc anh liền ngẩn người nhìn cô, vô thức nói ra: “Em sẽ không thích tôi bởi vì tôi là kẻ ngốc.”

Sau khi dùng trán chạm nhẹ trán anh một cái liền kéo anh đứng lên, chỉ vào ghế sofa: “Anh ngồi đây đợi một chút, em có lời muốn nói với cha anh.”

Nói xong, quay đầu nhìn về phía Phong Long Sinh, đúng mực yêu cầu: “Bác Phong, cháu có thể nói chuyện riêng với bác được không?”

Nếu đã chọn được đối tượng vừa ý thì cô phải ngẩng đầu ưỡn ngực tiến vào nhà họ Phong, không thể để cho người ta bàn tán được.

Phong Vũ Vọng ngoan ngoãn ngồi lên sofa, hai tay đặt ngay ngắn trên đầu gối, thẳng lưng, không dám cử động, chăm chú nhìn cô.

Mỉm cười với anh rồi quay đầu tiếp tục nhìn thẳng Phong Long Sinh.

Phong Long Sinh gật đầu ý bảo cô cùng ông lên lầu.

“Con gái à...”

Kiều Nguyên Sinh muốn nói gì đó nhưng cô không hề quay đầu lại, vẫn đi theo Phong Long Sinh, ông chỉ có thể bắt lực nhìn về phía vợ. Lâm Tuyết nắm tay chồng, vỗ nhẹ mu bàn tay ông ý bảo đừng lo lắng.

Đám người Mạnh Triết thấy anh sau khi Kiều Nhung Ngọc lên lầu vẫn ngồi thẳng người trên sofa liền cảm thấy buồn cười.

“Em trai à, cậu đâu cần ngồi ngay ngắn như thế?” Đỗ Vũ trêu chọc anh.

“Dạ?”

Mãi đến khi không thấy bóng lưng cô nữa, anh mới cứng ngắc quay đầu nhìn về phía Đỗ Vũ, không hiểu anh đang nói gì.

“Cô Kiều chỉ bảo em ngồi lên ghế sofa chứ đâu có nói phải ngồi ngay ngắn giống như đi học thế kia.” Bạch Dật Phong cũng cảm thấy đáng ngồi của anh quá khoa trương khiến cho mình không tự chủ được cũng nghiêm túc hẳn lên.

“Vâng.” Tuy mồm nói vâng nhưng vẫn không nhúc nhích.

Nhậm Ngã Hành lắc lắc đầu còn Mạnh Triết chỉ cười không nói.

Lâm Tuyết cảm thấy anh tuy hơi ngốc nhưng vẫn rất đáng yêu, vì thế liền mỉm cười, ngồi xuống cạnh anh.

Cảm giác có người ngồi bên cạnh khiến toàn thân Phong Vũ Vọng lập tức cứng đờ, bấp thịt đều rần lại gần như có thể thấy được gân xanh.

Vỗ vỗ vai anh, nhẹ giọng nói: “Thả lỏng đi, đừng quá khấn trương.”

“Bã xã?”

Kiều Nguyên Sinh khó hiểu nhìn vợ, cảm thấy bà hình như hơi thích đùa ngốc này rồi.

Anh chậm chạp quay đầu, lúc thấy nụ cười của bà giống như cô gái kia lại càng thêm lo lắng. Cứng nhắc nhếch khóe miệng cười đến vô cùng khó coi. Bởi vì cha và các anh đã nói: nếu người khác cười với mình thì phải cười đáp lại, không thể vô lễ.

Nhìn thấy động tác cứng nhắc của anh, bốn người kia không nhịn được bật cười. Còn chưa từng thấy anh lo lắng đến thế đâu, nhìn động tác quay đầu kia đã thấy buồn cười rồi.

Tiếp tục cười, vẫn dịu dàng vỗ vai anh: “Chàng trai trẻ, đừng quá lo lắng như thế, thả lỏng nào.”

Hít thở sâu, cố gắng muốn thả lỏng, kết quả lại hoàn toàn trái ngược. Anh thả lỏng một cái, cả người lập tức ngã xuống sofa, giãy dụa muốn ngồi dậy nhưng do ghế sofa quá mềm nên không thể đứng dậy nổi. Chỉ thấy anh cố gắng giãy dụa giống như con rùa vô pháp lật người, tứ chi cố gắng lác lư vẫn không có hiệu quả. (dễ thương wa!)

Mạnh Triết bật cười, vươn tay kéo anh ngồi dậy. Ba người kia cũng bật cười, đùa cậu em này thật sự rất vui.

Kiều Nguyên Sinh cũng cảm thấy đùa ngốc này thật sự quá đáng yêu, không nhịn được nở nụ cười đầu tiên sau khi tiến vào nơi đây.

Sau khi Lâm Tuyết ngồi xuống liền cười hỏi anh: “Chàng trai, cháu tên là gì?”

“Phong...Phong Vũ Vọng.” Cúi đầu, nhỏ giọng trả lời.

“Bao nhiêu tuổi?”

“26 tuổi.” Vấn đề Lâm Tuyết hỏi, anh đều ngoan ngoãn trả lời.

“Thích cô gái vừa nãy không?” Ha ha, cậu nhóc này thật thú vị, so với đám con nhà giàu bây giờ, anh hoàn toàn như một thiên sứ đơn thuần.

“Thích...Thích...”

Trả lời xong lại càng cúi đầu thấp hơn. Cô gái vừa nãy cười vô cùng dịu dàng với anh, lần đầu tiên có người đối xử với anh như thế, còn lau mặt giúp anh nữa.

“Em trai à, đầu cậu sắp rớt xuống đất rồi kìa.” Đỗ Vũ trêu chọc anh.

“A!” Nghe vậy, vội vàng ngẩng đầu lên, còn không quên lấy tay đỡ chặt cằm, dáng vẻ như sợ

đầu sẽ thật sự rơi xuống. Kết quả, phản ứng của anh lại chọc cho mọi người cười vang.

“Muốn biết tên cô gái đó không?” Càng lúc càng cảm thấy anh đáng yêu, Lâm Tuyết tiếp tục hỏi.

“...Muốn...Muốn...” Mặt đỏ bừng, không dám nhìn bà, nhỏ giọng nói.

“Cô gái đó tên Kiều Nhung Ngọc, là con gái của cô và chú này.” Chỉ chỉ ông xã đang ngồi bên cạnh.

Phong Vũ Vọng ngây ngốc quay đầu nhìn về phía Kiều Nguyên Sinh, đúng lúc thấy ông cười với mình liền theo bản năng cười đáp lại, sợ sệt lên tiếng chào hỏi.

“Chào chú ạ.”

Hóa ra cô gái xinh đẹp kia tên là Kiều Nhung Ngọc, người đáng yêu, tên cũng đáng yêu.

“Ngoan lắm.”

Mỉm cười, cảm thấy đứa ngọc này được giáo dục rất tốt, rất lễ phép tuy hơi nhát gan nhưng không khiến người ta cảm thấy vô lễ.

“Em xem, nhà bọn họ có phải đều thích cậu ấy rồi không?” Đỗ Vũ nhỏ giọng hỏi Bạch Dật Phong ngồi bên cạnh.

“Chẳng biết có phải là thật tâm không.” Đây chính là vấn đề mà bọn họ lo lắng.

Nhà họ Phong có quyền có thể, cô gái vì tiền mà tiếp cận bọn họ nhiều không kể xiết, bọn họ không hy vọng Vũ Vọng đơn thuần bị tổn thương.

“Cứ quan sát thêm rồi sẽ biết.” Mạnh Triết lý trí nói.

Nhậm Ngã Hành gật đầu: “Nhật cửu kiến nhân tâm” (ở lâu mới biết lòng người)

Nhưng trong mắt vị Kiều phu nhân này chỉ có thành ý không một tia dối trá, hy vọng bọn họ là thật tâm thích cậu ấy.

*****

Phong Long Sinh đi vào thư phòng rồi ngồi xuống bàn tiếp khách: “Tới đây ngồi đi.”

Kiều Nhung Ngọc đi tới ghé sofa bên cạnh, ngồi xuống, mở to mắt không chút sợ hãi nhìn

thăng lão tướng trên thương trường này.

“Nói đi, cháu có điều gì muốn nói riêng với bác.”

Ông thật sự rất tò mò, nhìn dáng vẻ dịu dàng của cô với Vũ Vọng ban nãy, trong lòng ông liền le lói một tia hy vọng, hy vọng cô có thể hiểu được điểm tốt của Vũ Vọng. Nhưng khi nghe cô bảo muốn nói chuyện riêng với mình thì không khỏi có chút thất vọng, cô nhất định là muốn dò hỏi thêm chút gì đó.

Vì con trai, chỉ cần không quá đáng, ông đều đáp ứng. Chỉ là không ngờ mình lại nhìn nhầm người, ông còn cảm thấy cô khác hẳn với những cô gái ham hư vinh bây giờ.

Kiều Nhung Ngọc lấy từ trong túi xách ra tờ chi phiếu đã sớm chuẩn bị tốt đưa cho ông.

Đưa tay nhận lấy, sau khi nhìn rõ con số ở phía trên không khỏi kinh ngạc. 100 triệu?

“Đây là?”

“Cháu biết bác Phong đưa ra điều kiện kết thông gia là vì muốn giúp ba cháu, số tiền là 90 triệu, cháu đưa thêm 10 triệu coi như là lợi tức, hiện tại xin trả đủ cho bác.”

Nhíu mày, đặt tờ chi phiếu trong tay lên bàn trà: “Chẳng phải Kiều thị đầu tư thất bại ở đại lục, sắp phá sản hay sao? Sao còn có tiền trả?”

Nếu như chính mình có tiền để giải quyết vấn đề thì sao còn chấp nhận yêu cầu của ông? Thật khó hiểu.

“Lúc đầu cháu đã khuyên ba cháu đừng đầu tư toàn bộ tiền vào đại lục nhưng ông ấy không nghe, kết quả là tổn thất nghiêm trọng, đối mặt với nguy cơ phá sản.”

“Vậy ý cháu là sao?”

Chẳng lẽ cô thà để công ty phá sản cũng không muốn kết hôn với Vũ Vọng? Không phải ông đã nói, cho dù cô chọn một trong bốn người kia thì ông vẫn giúp đỡ công ty nhà cô sao, hiện tại, cô là vì cái gì đây? Đối với hành động của cô, người từng trải như Phong Long Sinh cũng cảm thấy hồ đồ.

“Lúc xảy ra chuyện, cháu đang ở Mỹ nên không rõ lắm, chờ đến khi bị ba gọi về mới biết ông đã nhờ bác Phong giúp đỡ và đồng ý đám cưới của hai nhà.” Kiên nhẫn giải thích rõ mọi chuyện.

“Vậy là cháu không muốn kết hôn với con bác sao?” Nếu không sao cô còn trả lại 90 triệu

này.

Cười cười, chưa vội trả lời vấn đề của ông, chỉ tiếp tục nói: “100 triệu này là tiền của cháu trả lại cho bác, ba mẹ cháu cũng không biết.”

Lời vừa nói ra thật sự khiến Phong Long Sinh khiếp sợ, một cô gái chưa tới 20 tuổi lại có thể mặt không đổi sắc lấy ra 100 triệu, thật đúng là khiến cho người ta giật mình.

“VẬY BA CHÁU...VÌ SAO?” Nếu cô có nhiều tiền như vậy, sao không giải quyết giúp ba mình.

“Ba cháu không hề biết cháu làm gì ở Mỹ mà cháu cũng không định nói cho ông ấy biết.” Đây mới là mâu chốt.

“VẬY CHÁU LÀM GÌ Ở MỸ?” Ông thật sự rất hiếu kỳ, một cô gái nhỏ thì làm gì mới có thể lập tức lấy ra được nhiều tiền như thế.

“Trong thời gian du học, cháu chỉ tùy ý đầu tư một chút, nhờ may mắn nên cũng kiếm được.”

Cô nói rất thoải mái, Phong Long Sinh lại không mấy tin tưởng, chỉ nhờ may mắn thì sao có thể kiếm được nhiều tiền như vậy. Nhưng mà, ông hẳn là phải nhìn cô gái này với cặp mắt khác xưa rồi.

“VẬY CHÁU ĐỒNG Ý KẾT HÔN VỚI CON BÁC KHÔNG?” Ông tương đối quan tâm đến vấn đề này.

“ĐỒNG Ý.” Cô chẳng chút ngại ngùng, quả quyết trả lời.

Nghe được câu trả lời của cô, ông liền mỉm cười. Cô gái này, rất có chủ kiến cũng rất thú vị.

“Cháu chọn ai?” Mặc dù không hy vọng nhiều nhưng ông vẫn mong cô chọn con trai mình.

“Phong Vũ Vọng.”

“VÌ SAO?”

Tuy câu trả lời đúng như ông mong muốn song ông vẫn chưa rõ lắm, con trai mình so với bốn người kia còn kém xa, thế mà cô lại chẳng chút do dự chọn Vũ Vọng, thực sự khiến ông hơi khó hiểu.

“Cháu muốn anh ấy.”

Lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã biết anh là người đàn ông cô muốn. Cho dù anh ngốc nghếch nhưng cô vẫn muốn anh.

Cô gái này, thật đúng là chẳng biết sợ.

“Vậy tại sao cháu trả lại tiền cho bác?” Nếu cô đồng ý kết hôn sao còn muốn trả lại tiền, suy nghĩ của cô gái này thật khiến người ta khó hiểu.

Đứng lên, dững cảm nhìn ông, cao giọng nói: “Bởi vì cháu muốn chúng cháu bình đẳng, cháu không muốn người ngoài có cơ hội dùng chuyện này làm tổn thương anh ấy.”

Cô nhận ra, anh cực kỳ để ý đến chính mình khác với mọi người. Nếu có người dùng chuyện này để chế giễu anh thì chắc chắn anh sẽ bị tổn thương, cô phải bảo vệ anh.

Rất tốt, còn chưa gả vào đã nghĩ phải bảo vệ chồng rồi, con dâu như thế ông định rồi, không để Vũ Vọng cưới cô thì đúng là tổn thất lớn của nhà họ Phong. Trong mắt lộ vẻ tán thưởng, cô gái này, tương lai nhất định sẽ trở thành nhân vật trung tâm của gia tộc Phong thị.

“Nếu lựa chọn những người khác cháu sẽ không làm như vậy, nhưng nếu là anh ấy thì cháu muốn bảo vệ anh ấy.” Cô tỏ rõ lập trường kiên định của mình.

“Tốt.”

Vỗ tay, cầm tờ chi phiếu trên bàn trà lên: “Chi phiếu này bác nhận, con dâu như cháu nhà họ Phong gia nhất định phải có.”

Mỉm cười, tiếp lời: “Cháu sẽ không bỏ chạy.”

“Vậy cháu có muốn chuyển vào Phong gia luôn không? Tiện thể bồi dưỡng tình cảm với Vũ Vọng.” Như vậy, cô muốn chạy cũng chẳng được.

A, ông già gian xảo, song cô cũng không quan tâm.

“Có gì không thể chứ.” Dù sao cô cũng không định chạy, nếu chọn anh là người đàn ông của mình thì cô dĩ nhiên muốn tự mình bảo vệ anh.

Hai người nhìn nhau cùng mỉm cười, có những chuyện chỉ cần tự hiểu trong lòng là được.

*****

Phong Long Sinh và Kiều Nhung Ngọc cùng nhau xuống lầu, mọi người bên dưới khẩn trương nhìn họ, không biết rốt cuộc hai người đã nói những gì. Phong Vũ Vọng thấy Kiều Nhung Ngọc đi xuống lập tức nhảy lên, chạy đến bên cạnh, lôi kéo cô.

Mỉm cười nhìn anh, không hề giã dũa mặc anh lôi kéo.

“Anh Phong...Anh cùng Ngọc Nhi...” Kiều Nguyên Sinh thu lại nụ cười, đứng lên, lo lắng hỏi.

Phong Long Sinh đi đến bên cạnh, nắm lấy tay ông dùng sức lắc: “Chú Kiều, sau này chúng ta chính là thông gia.”

“Hà?” Kiều Nguyên Sinh khiếp sợ, quay đầu nhìn về phía con gái.

Lâm Tuyết có chút ngạc nhiên, bà còn tưởng cô yêu cầu nói chuyện riêng với Phong Long Sinh là muốn từ chối đám cưới này.

Bốn người khác cũng cực kỳ kinh ngạc, liếc mắt nhìn nhau trong lòng đều nảy sinh nghi ngờ. Không phải cô chọn một trong bốn người họ đó chứ?

“Nhưng Nhưng...” Lắc tay cô, muốn cô chú ý đến mình.

Nhưng Nhưng? Sao cô vừa mới quay lại đã có thêm một tên gọi đáng yêu như vậy rồi?

“Sao thế?” Quay đầu thấy anh bĩu môi, trong mắt lộ vẻ khó hiểu.

“Thông gia là cái gì?” Anh chưa từng nghe qua từ này, anh hoàn toàn không biết ý nghĩa của nó.

Đưa tay nắm lấy mũi anh, cười nói: “Là em và anh kết hôn rồi trở thành người một nhà.”

Anh sẽ không hỏi cô kết hôn là gì chứ? Vậy cô có thể giải thích cho anh hiểu.

Mũi bị nắm không thể hô hấp được, hai tay liền quơ tứ tung song lại chẳng nổi đẩy cô ra, đành phải tốn công vô ích giã dũa.

“Ngọc Nhi, ý con là, con quyết định chọn Vũ Vọng?” Lâm Tuyết hoàn toàn không ngờ con gái từ nhỏ rất có chủ kiến lại đồng ý đám cưới này.

Kiều Nguyên Sinh đứng ngẩn người, còn Phong Long Sinh thì vô cùng vui sướng cười lớn. Bốn người kia lại liếc nhau một cái, nghi ngờ trong lòng càng sâu.

Cô ấy chọn Vũ Vọng? Không có ý đồ gì chứ?

Kiều Nhung Ngọc gật đầu, thấy anh bởi vì nín thở mà mặt đỏ bừng liền mỉm cười, buông tay.

Anh vội vàng dùng sức hút từng ngụm không khí, có chút ai oán nhìn cô, tủi thân che cái mũi

đỏ hồng: “Nhưng Nhưng bắt nạt người ta.”

“Anh biết kết hôn là gì không?” Thấy anh chẳng hề phản ứng với từ kết hôn, cô nghi ngờ hỏi.

Vuốt vuốt mũi, gật đầu, râu rĩ trả lời: “Anh biết.”

Hả? Nở nụ cười, anh thật sự quá đáng yêu mà.

“Là gì, nói em nghe xem.”

“Là em về sau sẽ ở cùng một chỗ với anh, mãi mãi không rời xa.” Anh kiêu ngạo ưỡn ngực, tay che mũi thả xuống chống ngang hông, hoàn toàn là dáng vẻ của một đứa trẻ đang khoe khoang bảo bối của mình.

Vẻ mặt cùng động tác đáng yêu của anh chọc cho mọi người cười vang.

Vỗ nhẹ tay anh ý bảo anh cúi xuống. Hết cách rồi, anh thật sự quá cao, có lẽ trí lực anh có vấn đề nhưng thân thể thì hoàn toàn bình thường. Ít nhất là 185cm, mà dáng người nhỏ nhắn 158cm như cô muốn chạm vào mặt anh hay làm gì đó quả thật quá khó khăn.

Ngoan ngoãn cúi đầu xuống, mở to mắt nhìn cô.

Từ trước đến giờ Kiều Nhung Ngọc toàn bị gọi búp bê, hiện tại cô lại cảm thấy Phong Vũ Vọng so với mình còn đáng yêu hơn. Cô chỉ có vẻ ngoài dễ thương chứ bên trong thì hoàn toàn ngược lại. Còn anh, đáng yêu từ trong ra ngoài khiến người ta yêu thích không muốn buông tay.

Cô nâng mặt anh lên, đặt xuống một nụ hôn trên má rồi vội rời đi. Tuy chỉ đúng một giây ngắn ngủi nhưng vẫn làm cho mọi người sửng sờ đặc biệt là Phong Vũ Vọng. Hoàn toàn ngây người, chỉ có thể lấy tay che má, hai mắt mở to, cười ngốc nghếch.

Nhung Nhung hôn anh, thật hạnh phúc quá.... Kéo tay anh đi đến trước mặt ba mẹ mình: “Ba, mẹ, chúng ta về thôi.”

“Được.” Lâm Tuyết sực tỉnh rồi đi đến bên cạnh kéo tay chồng.

Phong Long Sinh vẫn nắm chặt tay ông: “Chú Kiều, ngày mai tôi đến công ty chú để bàn chuyện hôn sự.”

“Được.” Kiều Nguyên Sinh vẫn còn khiếp sợ, chỉ có thể ngo ngác đáp lại.

“Em phải về sao?”

Phong Vũ Vọng chợt tỉnh rồi vội vàng lôi kéo cô. Vừa nghe cô nói phải về nhà anh liền hết sức khẩn trương, chỉ sợ không được gặp lại cô nữa.

Nắm lấy tay anh, nhẹ giọng dỗ dành: “Em quay về dọn đồ, ngày mai anh qua đón em.”

“Đón em?” Nhất thời không kịp phản ứng.

Bốn người kia lại liếc nhau lần nữa, càng thêm nghi ngờ. Cô muốn dọn vào nhà họ Phong ở?

“Ngốc ạ, ngày mai anh qua đón em, về sau chúng ta sẽ mãi ở cùng một chỗ không rời xa.”

“Thật chứ?”

Nghe xong, anh vui mừng đến khoa chân múa tay, chỉ kém chưa có nhảy dựng lên, kéo tay cô ra sức lắc: “Bây giờ anh lập tức qua đón em.”

Đỗ Vũ đi đến bên cạnh, đập một phát vào gáy anh: “Cô ấy còn chưa về mà.”

Đáng thương buông tay, sờ sờ gáy, oan ức liếc hung thủ một cái, chu môi nói: “VẬY NHƯNG NHƯNG ĐỪNG VỀ NỮA.”

Nhìn dáng vẻ tội nghiệp của anh, Kiều Nhung Ngọc lại cảm thấy buồn cười. Lập tức kéo anh dẫn đầu đi ra cửa, sau khi đến bên cạnh xe liền dừng lại rồi quay đầu nhìn anh.

Anh nháy mắt, chỉ kém chưa vẫy vẫy đuôi, vẻ mặt đáng yêu giống như cún con nhìn cô.

Nhìn kỹ xung quanh rồi bước lên trên bậc thềm, như vậy hai người mới không chênh lệch quá nhiều.

Hai tay quàng qua cổ anh, tươi cười nói: “Em phải về dọn đồ, ngày mai anh đến sớm đón em là được rồi.”

Hai tay anh vô cùng tự nhiên ôm lấy eo cô, vốn đang rất vui vẻ vì mình có thể ôm cô nhưng khi nghe cô nói muốn về nhà lập tức mất hứng, thở phì phì, bĩu môi: “Không cho em về.”

Hôn môi anh một cái, tuy rất thích anh quấn lấy mình nhưng cô không định để anh tùy hứng, cô cũng có kiên trì của mình: “VẬY NGÀY MAI KHÔNG CHO PHÉP ANH ĐẾN ĐÓN EM, EM CŨNG CHẴNG ĐẾN ĐÂY NỮA.”

Nghe thế, anh lập tức lo sợ, hai tay đặt trên eo cô dùng sức ôm chặt cô vào lòng: “KHÔNG MUỐN.”

Khẽ cười hỏi: “Vậy ngày mai anh đến đón em nhé?”

“Được rồi.” Trả lời rất tủi thân, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

“Ngoan lắm.” Tay nhẹ vỗ đầu anh tỏ ý khen thưởng.

Buông cô ra chỉ chỉ môi mình, mặt đỏ bừng.

Nhìn hành động của anh cô liền mỉm cười. Tên này chẳng ngốc lắm đâu, còn biết phải thưởng nữa. Thuận theo yêu cầu của anh, sau khi ấn xuống môi anh một nụ hôn liền buông anh ra chuẩn bị vào xe.

Năm người nhà họ Phong nhìn thấy một màn như thế đều cảm thấy rất an tâm, đặc biệt là bốn người kia, tại thời khắc này bọn họ nguyện ý tin tưởng cô là thật lòng.

Phong Vũ Vọng tựa vào cửa xe, lưu luyến không rời: “Nhưng Nhưng, Nhưng Nhưng, ngày mai anh sẽ đến đón em từ rất rất sớm, em phải ở cùng một chỗ với anh.”

“Được.”

Vỗ nhẹ tay anh: “Em ở nhà chờ anh qua đón, hôm nay anh phải ngoan ngoãn đó.”

“Ừ.” Ra sức gạt đầu, tỏ ý mình nhất định sẽ rất rất ngoan.

“Vậy mai gặp lại.” Sau khi vẫy tay tạm biệt liền bảo tài xế lái xe rời đi.

Anh vẫn cứ mãi vẫy tay đuổi theo xe, cho đến khi xe mất hút mới chịu dừng lại.

“Vũ Vọng?” Mạnh Triết đi đến bên cạnh, vỗ vai anh ý bảo vào nhà.

Anh vui sướng khoa chân múa tay chạy lướt qua mọi người, vừa chạy vừa la: “Mau mau, đi ngủ, ngày mai còn đi đón Nhưng Nhưng.”

Trong suy nghĩ của anh, chỉ cần ngủ một giấc tỉnh lại sẽ là ngày mai.

“Vũ Vọng à, giờ mới 3h chiều thôi...” Đỗ Vũ nghe thấy tiếng hét của anh, đang định đưa tay ngăn cản thì anh đã chạy lên phòng mất rồi.

Những người khác chỉ biết lắc đầu trước sự đáng yêu của anh.

“Đề nó đi đi, nó vui là được rồi.” Phong Long Sinh cười nói, đã lâu rồi mới thấy con vui vẻ

như thế.

“Nó đừng có nửa đêm thức dậy rồi bảo chúng ta đưa đi đón người là được.” Đây mới chính là vấn đề Đỗ Vũ lo lắng.

Bạch Dật Phong sờ cằm nghĩ ngợi: “Rất có thể.”

“Vậy hiện tại chúng ta có phải cũng nên đi ngủ hay không?” Như thế bọn họ mới có tinh thần, miễn cho lúc đó mọi người mắt đỏ rực đứng trước cửa nhà họ Kiều làm người khác kinh sợ.

Nhậm Ngã Hành trừng anh một cái.

Còn Mạnh Triết chỉ cảm thấy anh suy nghĩ quá nhiều: “Đâu cần phô trương đến thế.” Anh lo lắng là vấn đề khác.

“Cha, cha cảm thấy cô Kiều kia sẽ đối xử tốt với nó sao?”

Liếc bọn họ một cái ý bảo cùng vào phòng sách: “Chúng ta vào phòng rồi nói.”

Vẫn nên nói rõ chuyện Nhung Ngọc một chút tránh cho về sau có gì hiểu lầm sẽ không hay.

*****

Ba người ngồi trên xe, đặc biệt là vợ chồng Kiều Nguyên Sinh đầy một đồng nghị vẫn muốn hỏi.

“Bảo bối, con thật sự muốn lấy Phong Vũ Vọng?”

Tuy hiện tại Kiều Nguyên Sinh không cần lo lắng đến chuyện công ty phá sản nhưng ông lại bắt đầu thấy lo cho hạnh phúc của con gái. Ông vẫn cảm thấy tên ngốc Phong Vũ Vọng kia không xứng với cô.

“Đúng vậy, bảo bối, con nhất định phải lấy đứa ngốc đó sao?”

Mặc dù Lâm Tuyết cũng cảm thấy anh ngây ngô, đáng yêu nhưng liên quan đến hạnh phúc của cô, bà vẫn hy vọng cô nên chọn một người có thể đem lại hạnh phúc cho mình.

Khẽ mỉm cười: “Ba, mẹ, con khẳng định chính là anh ấy.” Vừa nghĩ đến dáng vẻ ngốc nghếch của anh cô lại thấy vui vẻ.

Phong Long Sinh liếc vợ một cái rồi vỗ nhẹ vai cô: “Chúng ta hy vọng con có thể hạnh phúc.”

“Đúng vậy, con xác định nó có thể đem lại hạnh phúc cho con sao?”

Đây chính là điều Lâm Tuyết lo lắng, bốn người kia xem ra đều chẳng phải là hạng người hời hợt, nếu đến lúc Phong Long Sinh mất đi, bọn họ chiếm đoạt gia sản rồi đuổi cô đi thì phải làm sao.

Cô còn không biết ba mẹ đang lo lắng điều gì sao? Có lẽ họ chưa nhìn ra nhưng cô thì thấy rất rõ, bốn người đó đối với bác Phong là tôn kính có thừa, đối với Phong Vũ Vọng càng vô cùng thương yêu. Ngược lại, cô tin rằng, nếu sau này cô bắt nạt anh thì bốn người bọn họ sẽ bất chấp thủ đoạn để đối phó với mình.

“Con chắc chắn. Mẹ, hai người không cảm thấy anh ấy rất đáng yêu sao?”

‘Phi’ một tiếng, nghĩ đến dáng vẻ xấu hổ, động tác cứng ngắc của anh, Lâm Tuyết khó nhịn được cười: “Nó thật sự rất đáng yêu.”

Kiều Nguyên Sinh gật đầu, không muốn thừa nhận cũng chẳng được, anh thật sự quá đáng yêu.

“Anh ấy so với những kẻ chỉ biết chơi bời, khoác lác khắp nơi kia thì tốt hơn nhiều.”

Người đàn ông đáng yêu như vậy, thật sự là thế gian khó tìm, cô không nắm giữ được thì thật có lỗi với bản thân.

“Con xác định là được rồi, ba mẹ sẽ tôn trọng quyết định của con.” Chỉ cần con gái vừa lòng, bà liền đồng ý.

Nhìn Kiều Nguyên Sinh một cái rồi mỉm cười ôm lấy tay ông: “Ba à, đừng quá lo lắng, con sẽ hạnh phúc mà.” Có lẽ ba cũng có chút tự trách đi.

“Ừ.”

Ông có thể không tự trách sao? Nếu con gái không hạnh phúc thì ông giữ lại công ty này có ích lợi gì? Ông liều mạng kiếm tiền là muốn để vợ và con gái hạnh phúc. Lúc trước, đồng ý yêu cầu của Phong thị chỉ vì Phong Long Sinh bằng lòng để cô chọn giữa con trai ruột và một trong bốn người con kia của ông thôi.

Tựa đầu vào vai ông, cười đến cực kỳ hạnh phúc.

*****

“Ba nuôi, ba nói cô gái kia trả lại chúng ta 90 triệu còn đưa thêm 10 triệu nữa?” Đỗ Vũ kinh

hồ.

“Cô ấy trả lại tiền còn đồng ý gả cho Vũ Vọng?” Bạch Dật Phong cũng cảm thấy khó tin.

Đương nhiên, ý anh không phải là Vũ Vọng không tốt mà dựa vào suy nghĩ của những cô gái bình thường thì chẳng ai muốn gả cho đứa ngốc cả.

“Không phải Kiều thị đầu tư vào đại lục thất bại sao? Lấy đâu ra nhiều tiền như thế?” Mạnh Triết khó hiểu hỏi. Nếu có tiền sao còn đồng ý yêu cầu của bọn họ?

“Nếu cô ấy đồng ý thì sao vẫn trả lại tiền?” Đây là điều mà Nhậm Ngã Hành nghĩ mãi không ra.

Phong Long Sinh mỉm cười, xem ra phản ứng của bọn họ chẳng khác gì so với lúc ông nhìn thấy tờ chi phiếu này.

“Ba nuôi, đừng cười nữa, mau nói đi.” Nhậm Ngã Hành sốt ruột hô to.

“Để từ từ ba trả lời.”

Bốn đứa này, mỗi đứa một câu, hiện tại ông già rồi đâu thể nhớ hết được. Nhưng vấn đề tuổi tác này cũng chỉ ông có thể nói thôi, nếu ai nói ông già thì ông sẽ chạy tới phân cao thấp ngay.

“Tổng cộng nó đưa ba 100 triệu, chi phiếu đây.” Lấy tờ chi phiếu trong ngăn tủ ra rồi đặt lên bàn trà.

Đỗ Vũ xông lên trước, mở tờ chi phiếu ra, đúng là 100 triệu.

“Ba xác định tờ chi phiếu này là thật sao? Sẽ không phải làm giả chứ?”

“Ba đã gọi đến ngân hàng hỏi rồi, chi phiếu là thật.” Vừa nãy lúc đi lên, không nhìn thấy ông gọi điện thoại sao, thật là.

“Woa, cô gái này không đơn giản mà, nghe nói còn chưa tới 20.” Hiện tại, Đỗ Vũ cảm thấy cô gái với gương mặt trẻ con cùng nụ cười đáng yêu kia thật sự quá lợi hại.

“Ba đã hỏi kỹ rồi, xác định 100% là muốn gả cho Vũ Vọng.”

Nhớ lại khi nghe cô quyết định chọn Vũ Vọng, ông cũng cảm thấy rất khó tin, trong nháy mắt còn tưởng mình nghe lầm nữa.

“Vậy cô ấy biết tình trạng của Vũ Vọng không?” Bạch Dật Phong không hy vọng đến khi thực

sự gả vào lại âm ỹ bọn họ lừa gạt gì gì đó.

Gật đầu: “Ba nghe cách nói chuyện của nó liên vô cùng chắc chắn nó biết rõ tình trạng của Vũ Vọng.”

“VẬY là được rồi.” Như vậy, anh tạm thời chấp nhận cô, chờ sau khi cô gả vào mới quan sát kỹ càng.

“Nó nói, ba nó không biết số tiền này, là tự nó bỏ tiền túi ra.” 100 triệu, đừng nói đến người bình thường cho dù là bọn họ cũng chưa chắc lấy ra dễ dàng như thế.

“Cô ấy có nhiều tiền vậy sao?” Mạnh Triết không tin.

“Ha ha, con bé nói nó ở Mỹ đầu tư, có chút may mắn. Thế nhưng, ba không mấy tin tưởng, chỉ dựa vào may mắn thì sao có thể kiếm được tiền chứ.” Thế nhưng, ông vẫn chẳng thể đoán được rốt cuộc cô đầu tư gì ở Mỹ.

“Mỹ? Đầu tư?”

Đỗ Vũ nhíu mày, khoan, ở Mỹ, nói đến đầu tư anh chỉ nghĩ đến một người, nghe nói chỉ cần là cổ phiếu người kia chọn trúng thì trong vòng 3 ngày chắc chắn là kiếm ra tiền. Đừng nói ngày kiếm 100 ngàn, muốn 1 triệu, 10 triệu cũng được. Nhưng, người kia chính là cô gái chưa đến 20 sao?

“Em đang nghĩ gì vậy?” Nhìn dáng vẻ của anh, Mạnh Triết thử hỏi. Qua lời của ba nuôi, anh chỉ có thể nghĩ đến người đầu tư thần bí ở Mỹ kia.

“Giống như anh nghĩ.” Dựa vào sự ăn ý của hai người, chỉ cần liếc mắt một cái đều biết đôi phương đang nghĩ gì.

Lần này, anh cũng nhíu mày, nếu thật là người kia thì Phong thị kiếm lời rồi.

“Còn vấn đề này nữa.” Nói đến điều này ông rất tâm đắc.

“Nó là vì không để người khác bàn tán mới trả lại tiền, còn chưa gả vào đã muốn bảo vệ Vũ Vọng rồi, thật sự là con dâu tốt, đúng không?”

“Ba nói cô ấy vì không muốn người khác bàn tán mới trả tiền cho chúng ta?” Thật sự quá bất ngờ.

“Vậy nếu người cô ấy chọn không phải Vũ Vọng thì sao?” Bạch Dật Phong hiếu kỳ hỏi.

“Nếu không phải Vũ Vọng, nó sẽ không trả lại tiền.” Ha ha, vừa nghĩ tới có người suy nghĩ cho con mình như thế, người làm cha có thể không vui vẻ sao?

“Hy vọng cô ấy thật tâm thích nó.” Nhậm Ngã Hành cũng quyết định thử chấp nhận cô, cứ quan sát vài ngày trước, nếu phát hiện cô khác thường liền trực tiếp đuổi đi.

“Đúng đó, ba hy vọng Vũ Vọng có thể hạnh phúc.” Hy vọng có người có thể nhận ra sự lương thiện của nó và thật tâm đối đãi với nó.

“Chúng con đều hy vọng em ấy hạnh phúc.” Mạnh Triết quả quyết nói, ba người khác cũng gật đầu tán thành.

Vì để cho anh hạnh phúc, không chịu thêm bất kỳ tổn thương nào nữa, bọn họ liền không để tâm đến người ngoài bàn tán. Vì bảo vệ anh, bọn họ sẽ cố gắng hết sức mình.

Chương 2

Màn đêm buông xuống, Dương Minh Sơn chìm trong tĩnh lặng, ánh trăng dịu dàng che phủ khắp nơi, trong lúc mọi người đang chìm sâu vào trong giấc ngủ thì nhà họ Phong lại vô cùng náo nhiệt.

Đúng như dự đoán của Đỗ Vũ, hơn ba giờ chiều Phong Vũ Vọng chạy đi ngủ, ngủ thẳng đến hơn mười hai giờ thì bị cơn đói làm tỉnh giấc. Sau khi ăn xong bữa tối liền bắt đầu chạy đi gõ cửa phòng đám người Đỗ Vũ khiến bọn họ không thể ngủ nổi. Thế còn chưa nói, anh còn âm ỉ muốn bọn họ đưa đến nhà họ Kiều để đón Kiều Nhung Ngọc nữa.

“Nhanh nhanh, em muốn đi đón Nhung Nhung.” Phong Vũ Vọng chạy vòng quanh đám người đang mệt mỏi ngồi trên sofa, vừa chạy vừa kêu làm bọn họ đau hết cả đầu.

Mạnh Triết vỗ trán, đau đầu nhìn anh: “Em trai à....”

Anh thật không biết nên nói gì nữa, bây giờ cho dù bọn họ đưa nó đến nhà họ Kiều thì nhà người ta vẫn đang ngủ mà.

“Em đừng chạy nữa.” Nhậm Ngã Hành bị anh làm cho choáng hết cả đầu.

“Vâng” Vừa nghe anh rống to, Phong Vũ Vọng liền ngoan ngoãn đứng yên, hai mắt mở to đầy mong chờ.

“Em trai, em muốn đến nhà họ Kiều cũng phải đợi trời sáng chứ.”

Đỗ Vũ thật sự hận chết mình, đúng là miệng quạ đen. Nó thì tốt rồi, ba giờ chiều liền chạy đi ngủ còn anh phải xử lý văn kiện cùng với mọi người đến tận khuya, mới vừa nằm chưa được 3 phút đã nghe thấy tiếng đập cửa long trời lở đất, đương nhiên là anh sẽ mất ngủ rồi.

“Nhung Nhung Nhung bảo em đến sớm đón cô ấy mà.”

Thấy mọi người đều không có ý đưa mình đi đón Nhung Nhung, hốc mắt anh lập tức đỏ lên, nước mắt vương trên khóe mi, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Vừa thấy vẻ mặt này của anh, Bạch Dật Phong vội vàng mở miệng: “Em trai, không phải bọn anh không cho em đi đón người mà giờ này chắc cô ấy vẫn còn đang ngủ.”

Tuyệt đối không thể để cho anh khóc, nếu đánh thức cha nuôi dậy thì bọn họ muốn trốn cũng chẳng được. Tuy bọn họ rất nuông chiều nó nhưng so với ông vẫn còn kém xa, nó muốn gì được nấy, cho dù bất chấp thủ đoạn cũng phải giúp nó đạt được ước nguyện.

“Vậy em đến nhà chờ cô ấy tỉnh lại, như vậy cô ấy vừa tỉnh dậy sẽ nhìn thấy em, sẽ biết em rất ngoan vì đã đến sớm đón cô ấy.”

Thật ra suy nghĩ của anh rất đơn giản, chính là để Kiều Nhung Ngọc biết anh rất nghe lời đến sớm đón cô, như thế, cô sẽ không tức giận mà không để ý đến mình nữa. (dễ thương quá!)

“Trời ạ.” Đỗ Vũ kêu thảm thiết, ba người kia cũng nghẹn họng.

“Mấy đứa đưa nó đến nhà họ Kiều rồi quay về nghỉ ngơi.”

Phong Long Sinh từ trên lầu chậm rãi đi xuống, xem ra là bị tiếng đập cửa long trời lở đất của Phong Vũ Vọng đánh thức. Chỉ có điều, ông vẫn trốn ở cầu thang chưa xuất hiện thôi. Nếu ông còn trốn nữa thì đứa con ngốc kia sẽ không ngoan ngoãn buông tha cho bọn họ đâu.

“Nhưng bây giờ mới hơn hai giờ sáng, chúng con đưa nó đi dọa ma à.”

Đỗ Vũ không nhịn nổi trợn trừng mắt, đúng là một người cha chuyên làm hư con cái. Có lẽ nên nghĩ cách dọa nó để nó không ầm ĩ đòi đến nhà họ Kiều nữa.

“Chẳng sao cả, người nhà họ Kiều sẽ không đuổi nó về đâu.” Điềm này ông vô cùng chắc chắn, nể mặt ông, nhà họ Kiều sẽ chẳng dám bày ra vẻ mặt khó coi đâu.

Đúng vậy, sẽ không đuổi đâu chỉ hận nó đến chết thôi!

“Em trai à...” Ha ha, không tin là cậu còn dám ầm ĩ đòi đến nhà họ Kiều, vẻ mặt Đỗ Vũ xấu xa nghĩ.

“Anh định làm gì?” Bạch Dật Phong nhìn thấy dáng vẻ này của anh liền biết có chuyện không hay, anh ta sẽ không nghĩ ra cái chủ ý vớ vẩn nào đó chứ.

Ra hiệu OK, ý bảo cứ giao cho mình xử lý.

Mạnh Triết và Nhậm Ngã Hành cùng nhíu mày, trong lòng nổi lên một dự cảm xấu.

“Đỗ Vũ, em đừng...” Mạnh Triết muốn ngăn cản nhưng chẳng kịp nữa, Đỗ Vũ đã nói ra mất rồi.

“Em trai, bây giờ mà em đến đánh thức cô Kiều thì cô ấy sẽ chán ghét em đó.”

... ..

Vừa dứt lời, tất cả âm thanh đều lập tức tan biến khiến người ta có ảo giác ‘nói cũng như không’. Một trận gió lạnh thổi qua làm mọi người rùng mình rồi mới kịp phản ứng trước câu nói của anh.

Đỗ Vũ vừa nói xong liền cảm thấy không khí lập tức biến đổi, khó hiểu nhìn mọi người, chẳng hiểu tại sao bọn họ lại nhìn mình kỳ quái như thế.

Phong Long Sinh cũng bị dọa đến kinh sợ, lo lắng nhìn con trai. Mạnh Triết bày ra vẻ mặt mình đoán đúng mà, Bạch Dật Phong phản ứng lại đầu tiên, thâm nghĩ thật sự là một chủ ý vớ vẩn còn phản ứng của Nhậm Ngã Hành có vẻ trực tiếp hơn, lớn tiếng quát: “Đồ ngốc này, anh nói linh tinh gì đó.”

Phản ứng thứ hai của mọi người là lo lắng nhìn về phía Phong Vũ Vọng, quả nhiên đúng như dự đoán, nước mắt nhanh chóng trào ra giống như vỡ đê. Đây mới là bắt đầu, chỉ thấy sau vài tiếng nấc nghẹn miệng anh há to chuẩn bị gào khóc. (tưởng tượng cái cảnh này đúng là tốn bao nhiêu kalo a!)

Bạch Dật Phong vội vàng chạy đến, che miệng anh lại: “Em trai, đừng gào mà.”

Còn Nhậm Ngã Hành thì tặng ngay cho Đỗ Vũ một đám: “Đồ không có đầu óc.”

Lúc Đỗ Vũ nhìn thấy Phong Vũ Vọng chuẩn bị khóc liền biết mình đã phạm sai lầm lớn rồi nên cũng để mặc cho Ngã Hành đánh không có hoàn trả. Thế nhưng, thật sự là con bà nó đau mà, khẳng định là bầm tím rồi.

Phong Long Sinh cũng đi tới phía sau, đập cho anh một cái.

Miệng tuy bị bịt kín song anh vẫn chưa từ bỏ ý định mở mồm nói chuyện, đến nỗi lời anh nói ra nghe như kiểu thiên thư (sách do thần tiên trên trời viết ra), không một ai hiểu.

“Nông nông...Tát niệm lâu...” Vừa khóc vừa nói rất đáng thương, định dùng sức kéo tay che trên miệng xuống nhưng chỉ tốn công vô ích. (ý anh nói là Nhung Nhung...chán ghét em...bó tay với anh!)

“Em trai, em đừng nghe nó nói linh tinh, cô Kiều sao có thể chán ghét em được.”

Mạnh Triết đầu đầy vạch đen, anh hoàn toàn không hiểu Vũ Vọng đang nói gì song cũng đoán được chút ít.

“Đúng vậy, đúng vậy. Anh hai nói lung tung đấy.”

Đỗ Vũ vội nhận sai, trong nhà bọn họ làm cho Vũ Vọng khóc là chuyện không thể tha thứ được, hình phạt là phải giúp má Lỗ dọn vệ sinh ít nhất một tháng, nhìn tình hình này thì chắc anh bị phạt ba tháng rồi.

“Đúng thế, Vũ Vọng à, Nhung Ngọc thích con còn không kịp sao có thể chán ghét con được.” Phong Long Sinh cũng gia nhập vào hàng ngũ an ủi.

“Tham tích mã?” (Có thật không?)

Ngừng khóc, mặt vì bị bịt miệng khiến hô hấp không thuận mà đỏ bừng, hai mắt mở to, đôi mắt được nước mắt tẩy rửa càng thêm trong trẻo.

Tham tích mã? Nhậm Ngã Hành suất chút nữa thì hộc máu, đang nói gì vậy chứ.

Nhìn mặt anh đỏ bừng, vội nói với Bạch Dật Phong ở phía sau: “Anh ba, mau buông nó ra, anh muốn nó chết ngay à.”

Nghe vậy anh liền vội vàng buông tay, nhìn Phong Vũ Vọng đang liều mạng hít thở, áy náy nói: “Rất xin lỗi.”

Sau khi hô hấp thông thuận, anh ba bước làm thành hai vọt đến bên cạnh Phong Long Sinh giữ chặt tay ông ra sức lắc: “Cha, cha, Nhung Nhung thật sự thích con sao? Phải không? Phải không?” Thật là vui quá đi, cha nói Nhung Nhung thích anh.

“Đừng lắc, đừng lắc nữa.” Vội vàng ngăn cản động tác của anh, xương cốt già yếu của ông sắp bị đưa con ngọc này lắc cho rụng rời rồi.

Thấy anh dừng động tác mới đưa tay vỗ trán anh một cái: “Là thật, chính miệng nó nói với cha như thế.”

“A!”

Một hồi hô to: “Nhung Nhung thích mình!”

Cảm xúc biến đổi nhanh chóng, trong nháy mắt anh liền quên đi buồn bực lúc trước, lại khoa chân múa tay chạy vòng quanh mọi người.

“Em trai à.” Mạnh Triết giữ chặt anh, tiếp tục để cho anh làm loạn nữa thì anh chưa mệt, bọn họ đã bất tỉnh hết rồi.

“Chuyện gì, chuyện gì?”

Tay chân ra sức giãy dụa muốn tránh khỏi bàn tay đang giữ chặt quần áo của mình nhưng hoàn toàn vô ích. Chỉ thấy anh như một con mèo bị tóm chặt cổ, vung vẩy tay chân song vẫn không có kết quả.(sao anh lại đáng yêu đến vậy cơ chứ!)

Thấy anh vui vẻ, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đêm hôm khuya khoắt để cho anh khóc đến long trời lở đất thì ngày mai chẳng biết báo chí sẽ đăng thế nào nữa. Không khéo lại nói bọn họ ngược đãi hoàng thái tử chính thống của Phong thị v.v...

“Em không muốn đi đón cô Kiều nữa à?” Bạch Dật Phong cười hỏi anh, nhìn dáng vẻ vui sướng kia thì chắc đã quên mất chuyện này rồi.

“Hả?” Dừng động tác, một lúc lâu mới kịp phản ứng.

“Muốn, muốn.” Suýt chút nữa thì quên mất phải đi đón Nhung Nhung rồi.

Ha ha, quả nhiên là quên rồi.

“VẬY ĐI THÔI, BỌN ANH ĐƯA EM ĐI.” Mạnh Triết đổi thành kéo tay anh, trực tiếp lôi ra ngoài. Ba người còn lại bước theo sau, chậm chạp tiến ra cửa.

“Mấy đứa đưa nó đến rồi về nhé, chờ sáng mai đến đón nó cũng được.” Phong Long Sinh đứng phía sau dặn dò.

Đỗ Vũ quay đầu, ghen hòng nhìn người đang đứng bên cạnh cổng lớn, suýt chút nữa thì phun máu. Bọn họ đi cũng phải mất một, hai tiếng rồi đến khi đó còn trở về ngủ được sao? Chẳng bằng mượn phòng khách nhà người ta rồi ngủ một giấc còn thuận tiện hơn.

“Đi đón Nhung Nhung thôi.” Ngồi trên xe, giống như một đứa bé ồn ào hai tay chống xuống ghế, mông nhô lên ra sức nhìn xung quanh, vô cùng vui vẻ.

“Ngồi yên, xe chạy rồi.” Ngồi trên ghế lái, Bạch Dật Phong mỉm cười nhìn anh.

“Vâng.” Không ngờ nguậy nữa, song đôi mắt to kia vẫn ra sức nhìn xung quanh, giống như làm thế sẽ có thể nhanh chóng đến nhà họ Kiều. (Woa, yêu anh chết mất thôi!)

“Em đoán, chúng ta sẽ bị người nhà họ Kiều hận chết mất.” Đỗ Vũ ai oán nói.

Ba giờ đêm, chạy đến quấy rầy giấc ngủ của người khác, không bị oán giận mới là lạ.

“Đừng nói lung tung.” Mạnh Triết cảnh cáo anh. Còn mở mồm nói lung tung nữa thì xem anh trị cậu như thế nào.

Ngoan ngoãn ngậm miệng, Đỗ Vũ có thể nói là không sợ trời, chẳng sợ đất chỉ sợ hai chuyện: một là Phong Vũ Vọng khóc, hai là Mạnh Triết tức giận. Tuy bình thường Mạnh Triết rất điềm tĩnh, vô cùng quan tâm đến bọn họ nhưng nếu chọc anh tức giận thì so với quả bom nổ chậm Nhậm Ngã Hành còn khủng bố hơn. Đã trải qua một lần, anh không muốn bị lần thứ hai nữa.

Nhậm Ngã Hành ngồi trên ghế phụ cũng quay đầu liếc anh một cái.

Đáng đời! Kẻ làm việc không suy nghĩ rất xứng đáng bị dạy dỗ.

*****

“Ai vậy, nửa đêm nửa hôm...” Bị tiếng chuông cửa đánh thức, người hầu tên Tiểu Ly dậy mặc thêm áo khoác, vừa ngáp vừa khó chịu đi ra mở cửa.

“Ngài là?” Lúc nhìn thấy người đứng ở ngoài cửa, đôi mắt một mí trong nháy mắt liền tròn to, suýt nữa thì rớt ra ngoài. Trai đẹp a, cực phẩm, cực phẩm, cô chưa từng gặp qua người nào đẹp trai đến vậy.

Bị cử đi nhấn chuông, Nhậm Ngã Hành có chút khó chịu đối với phản ứng háo sắc của cô. Kiểu phụ nữ bị hấp dẫn bởi vẻ bề ngoài của bọn họ anh thấy nhiều rồi, người sau còn hơn người trước.

“Chúng tôi tìm cô Kiều.”

“Cô chủ còn đang ngủ...” Nhìn đến xuất thần, cô chỉ biết đáp lại theo bản năng.

Khẽ nhíu mày, sao có thể gặp phải một cô gái háo sắc đến vậy?

“Có thể để chúng tôi vào không?”

Thật là, ai chẳng biết cô chủ nhà cô vẫn đang ngủ, theo lẽ thường thì hiện tại mọi người đều ngủ cả nhưng đưa ngọc nhà anh lại vô cùng quá khích, hoàn toàn không phải người bình thường.

“A, được.” Cũng chẳng thèm hỏi rõ thân phận đối phương lập tức kéo cửa ra để bọn họ lái xe vào.

Quả nhiên là quá háo sắc, nếu bọn họ là cướp thì nhà họ Kiều sẽ vô cùng thâm hiểm. Tuy nghĩ vậy nhưng vẫn quay lại xe rồi cùng tiến vào bên trong.

Xe vừa mới dừng, không đợi những người khác kịp phản ứng, Phong Vũ Vọng đã lập tức nhảy xuống, vừa chạy vừa la: “Nhưng Nhưng, Nhưng Nhưng, anh đến đón em đây.”

“Trời ạ.”

Đỗ Vũ nhanh chóng xông ra giữ người, ngăn lại tiếng gào của anh: “Mọi người còn đang ngủ, em muốn đánh thức tất cả dậy à?”

“Nhưng mà...” Anh muốn gặp Nhung Nhung.

“Cô có thể dẫn nó đi đến phòng cô Kiều không?” Mạnh Triết vừa xuống xe liền hỏi ngay.

Năm người lần lượt bước xuống, tất cả đều rất đẹp trai, thấy vậy nước dãi Tiểu Ly sắp chảy ra khắp nơi rồi. Woa, hạnh phúc quá, một lần xuất hiện năm người luôn.

“Cô à?” Bạch Dật Phong nhíu mày nhìn dáng vẻ ngây ngốc của cô.

“A, vâng, xin đi theo tôi.” Nghe thấy tiếng gọi lập tức phản ứng lại. Trời ơi, trai đẹp gọi mình, hạnh phúc quá, giờ phút này bảo chết cô cũng cam tâm.

“Vũ Vọng, em đi theo cô ấy, cô ấy sẽ đưa em đi gặp Nhung Nhung của em.” Nhậm Ngã Hành chỉ vào cô hầu gái vẫn đang nhìn bọn họ chăm chăm, dạn dỏ. (Nhưng Nhung của em đó!)

“Vâng.” Vội vàng chạy theo lên lầu.

Thấy anh đã lên trên, bốn người phía dưới liếc nhau một cái.

“Chúng ta nên làm gì bây giờ?” Đỗ Vũ hỏi.

Nhà họ Kiều chỉ có một người hầu thôi sao? Chẳng nhìn thấy những người khác đâu cả.

“Máy người....” Bị đánh thức, vợ chồng Kiều thị từ trong phòng đi ra cùng Đào quản gia tới đại sảnh, lúc nhìn thấy bốn người đàn ông đang mệt mỏi ngồi trên ghế liền vô cùng kinh sợ.

“A, hai người đến đúng lúc lắm.”

Đỗ Vũ bật đứng lên, vội vàng hỏi: “Phòng dành cho khách ở đâu?”

Buồn ngủ quá, còn chưa được ngủ nữa thì anh sẽ chết đó.

Bị phản ứng của anh hù dọa, Kiều Nguyên Sinh sợ đến không nói nên lời, chỉ biết ngây ngốc chỉ phương hướng cho anh.

Đỗ Vũ theo hướng tay ông chỉ, tùy tiện tìm một căn phòng, kéo cửa ra rồi lập tức ngã xuống giường, gáy to.

Vẫn là Lâm Tuyết nhanh chóng lại lấy được bình tĩnh, vừa thấy dáng vẻ của năm người liền đại khái đoán được lý do bọn họ lại xuất hiện tại nhà mình vào lúc này.

“Cậu Phong?”

“Nhờ người hầu kia của quý gia dẫn đi tìm cô Kiều rồi.” Mạnh Triết lễ phép đáp.

“Cái gì?” Không xong rồi, bảo bối còn đang ngủ, sao có thể để cho một người đàn ông tùy tiện vào phòng được. Phong Nguyên Sinh kinh hãi, lập tức định xông lên lầu may mà Lâm Tuyết phản ứng nhanh nhạy, kịp thời giữ ông lại.

“Ông muốn làm gì?” Cái lão điên này.

“Tôi muốn đi lên đánh thằng nhóc kia.” Lại dám xông vào phòng riêng của bảo bối, không đánh anh gần chết ông tuyệt không bỏ qua.

Ông vừa dứt lời, ba người còn lại tại đại sảnh lập tức biến sắc, hung dữ nhìn về phía ông.

“A?”

Cảm giác không khí trong nháy mắt chẳng những thay đổi mà còn ảm chứa sát khí, ông sợ đến nổi vội trốn ra sau lưng vợ: “Tôi...Tôi chỉ nói đùa thôi...” Mẹ ơi, mấy người này hung dữ quá đi.

“Đúng vậy, ông ấy chỉ nói đùa chút thôi, ông ấy không dám đánh cậu Phong đâu.”

Lâm Tuyết vội vàng giải thích, mấy người này đúng là khác xa so với lời đồn, xem ra bọn họ vô cùng bảo vệ Phong Vũ Vọng.

“Cơm có thể ăn bậy...” Nhậm Ngã Hành lạnh lùng nói.

Mạnh Trết cũng lạnh lùng mở miệng: “Không thể nói lung tung.”

Đánh? Hừ, bọn họ đến cả mắng còn không nỡ chứ đừng nói đến đánh, đúng là kẻ chán sống mà.

Tuy Bạch Dật Phong không nói gì nhưng ánh mắt kia có thể khiến cho người ta hận đến muốn mổ bụng tự sát.

“Đúng...Rất xin lỗi...” Sống hơn nửa đời người, lại bị mấy tên nhóc này dạy bảo, quả thật quá mất mặt.

“Mọi người cũng nghỉ ngơi đi, có chuyện gì để sáng mai nói.” Lâm Tuyết vội nói sang chuyện khác, miễn cho ông xã bị dọa sợ đến chết.

“Cũng được.” Gật đầu, nói thật, bị anh giày vò cả một đêm, bọn họ thật sự quá mệt mỏi rồi.

“Đào quản gia, ông dẫn mấy người họ đến phòng dành cho khách đi.”

Vì thế, Đào quản gia liền dẫn mấy người đi đến phòng nghỉ.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Kiều Nguyên Sinh sợ gần chết, sau khi bọn họ rời đi mới dám bước ra, nhưng ông vẫn không hiểu gì cả.

“Chỉ là cậu Phong giữ đúng lời hứa với con gái, tới ‘sớm’ đón nó mà thôi.”

Cô ý nhấn mạnh chữ ‘sớm’. Ai, đứa ngọc này thật sự quá đáng yêu, chắc con gái cũng không ngờ nó ‘sớm’ như vậy đã đến đón người rồi.

“Hả?”

Chợt hiểu ra, ông cảm thấy quá khó tin: “Vậy cũng quá sớm đi.” Nhìn đồng hồ treo tường, mới 3h25’ sáng, thật sự là rất sớm.

Ngáp một cái, kéo ông trở về phòng: “Đi về ngủ thôi.”

Buồn ngủ quá!

“Tự anh vào đi, tôi muốn đi ngủ.” Tiểu Ly dẫn Phong Vũ Vọng tới phòng Kiều Nhung Ngọc rồi ngáp dài một cái, giục anh mau chóng đi vào để cô còn đi ngủ tiếp.

“Được, cô đi đi.” Dùng sức gật đầu.

“Một mình anh không sao chứ?” Nhìn dáng vẻ ngọc ngà của anh, hoài nghi hỏi.

Lại dùng sức gật đầu: “Không sao.”

“Vậy được rồi, tôi đi ngủ đây.” Nói xong liền quay người đi xuống lầu.

Thấy cô đi xuống rồi, Phong Vũ Vọng mới nhẹ nhàng mở hé cửa, khẽ thò đầu vào nhìn xung quanh.

Thực ra, lúc chuông cửa vang lên Kiều Nhung Ngọc đã tỉnh rồi nhưng cô chỉ ngồi dậy cũng không định xuống xem là ai. Song, cô cũng có thể đoán ra được.

Khi nhìn thấy Phong Vũ Vọng thò đầu vào cẩn thận dò xét cô liền nở nụ cười, cười đến vô cùng vui vẻ. Biết ngay là anh mà.

Nhìn về phía giường quả nhiên thấy được người thương. Trong giây phút anh nhìn thấy Kiều Nhung Ngọc lập tức bị mê hoặc, chỉ có thể ngây ngốc đẩy cửa vào, đứng bên cạnh cửa ngo ngác nhìn cô, chỉ có duy nhất một suy nghĩ: cô đẹp quá!

Bị đánh thức từ trong mộng đẹp, Kiều Nhung Ngọc tóc dài rối tung xõa sau lưng, ánh mắt có chút mông lung, môi cánh hoa đỏ tươi hơi sưng, mặc bộ đồ ngủ màu trắng viền hoa càng tôn lên nét đáng yêu của cô, ánh đèn ngủ màu vàng từ phía sau chiếu lên khiến cho toàn thân cô như tỏa ra một vàng sáng mê người.

Nhìn người đang ngây ngốc đứng cạnh cửa liền mỉm cười vẫy tay với anh: “Lại đây.”

“Ừ.” Từ từ nhấc chân lên.

“Đóng cửa lại.” Nhìn Phong Vũ Vọng bị mình mê hoặc đến đầu óc choáng váng, cô càng cười tươi hơn, nụ cười rực rỡ suýt chút nữa làm anh bất tỉnh.

“Được.”

Từ từ xoay người đóng cửa nhưng tầm mắt vẫn không rời khỏi cô, chỉ thấy đầu anh quay một hướng còn thân lại ở một hướng khác, vất vả lắm mới đóng được cửa.

Sau khi đóng cửa, lại chậm rãi bước về phía cô. Động tác vô cùng chậm chạp giống như sợ đi nhanh quá thì cô sẽ biến mất. Anh đi rất chậm, đoán chừng để con rùa trên đất nó bò còn nhanh hơn anh.

Thật quá đáng yêu mà! Lại giơ tay ra vẫy vẫy anh: “Lại đây nhanh lên.”

Thật sự nghe lời, chỉ thấy hành động chậm rì rì của anh trong nháy mắt liền thay đổi giống như một cảnh phim quay chậm đột nhiên bị tua nhanh lên, vút một cái đã đứng trước giường cô.

Ai da, sao lại có một người đáng yêu đến vậy chứ? Cô yêu anh chết đi được. (Ta cũng yêu anh ấy chết đi được!)

Nằm xuống, kéo chăn đắp ngang người rồi nhấc lên một góc vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình:
“Vào đây, nằm bên cạnh em.”

“Ừ.” Ngồi xuống giường cởi giày cùng bít tất.

“Cởi bớt quần áo ra đi.” Mặc nhiều như thế nằm ngủ sẽ không thoải mái.

“Ừ.” Đứng lên, bắt đầu cởi quần áo. Áo khoác, áo sơ mi, quần dài...Anh vừa cởi vừa nhìn cô, thấy cô đang nhìn mình liền xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

Nhìn mặt anh đỏ bừng liền nở nụ cười, tuy cô không chút đỏ mặt nhìn anh cởi quần áo nhưng thực ra cô vẫn rất xấu hổ. Đây là lần đầu tiên cô nhìn một người đàn ông cởi đồ trước mặt mình, cô phải tự chủ lắm mới không chế được bản thân, ra sức nói với chính mình đừng ngại ngùng mới dám nhìn anh như thế.

Thấy anh cởi xong quần dài đang định cởi nốt vật che đậy cuối cùng cô liền không nhịn nổi nữa, vội ngăn lại. (đó mấy nàgng vật đó là gì? Hi hi!)

“Không cần cởi cái đó.” Anh còn cởi nữa sẽ thật sự trông trơn mắt.

Nhìn lồng ngực rắn chắc, cánh tay mạnh mẽ, đôi chân thon dài cùng cơ bụng săn gọn cô rất cuộc không không chế được nữa mà đỏ bừng mặt. Woa, không ngờ dáng người anh lại gợi cảm đến vậy.

Đỏ mặt, chui vào trong chăn, nằm nghiêng người, nhìn chằm chằm cô. Lúc hai chân của mình chạm phải bàn chân mềm mại của cô mặt anh càng đỏ hơn, khoa trương nhất là cổ cũng đỏ theo.

Sau khi kéo chăn đắp tốt cho cả hai, cô mới nhìn anh.

“Nhưng...Nhưng Nhưng...Nhưng...” Vì quá lo lắng anh đến cả nói chuyện cũng lắp bắp, trong đầu trống rỗng không suy nghĩ được gì. Mặc dù bình thường anh cũng không nói được cái gì cho ra hồn cả.

Vươn tay ra giữ chặt mặt anh, cười dịu dàng: “Đừng quá lo lắng, em cũng đâu có ăn anh.”

Bật cười, đùa với anh, chắc anh cũng chẳng hiểu được ý của cô đâu.

“Anh không ăn được.” Lắc đầu, có lẽ do chăn che khuất cơ thể nên anh cũng bớt đi ngại ngùng, nói chuyện cũng dễ dàng hơn.

Biết ngay mà!

“Sao anh đến sớm vậy?”

Hiện tại chắc chỉ mới hai, ba giờ sáng thôi. Không phải là thức suốt đêm rồi nhìn lịch thấy đã sang ngày mới liền chạy đến đây đó chứ? (chuẩn lun)

“Anh tỉnh dậy lập tức đến đón em ngay.”

Tay lén lút chạm vào eo cô rồi lập tức thu về giấu sau lưng giống như làm như thể cô sẽ không biết mình chạm vào cô. (Đáng yêu chết đi được!)

“Anh ngủ bao lâu?”

Quá thần kỳ rồi, coi như là chín giờ ngủ thì cũng chẳng được bao lâu vậy mà vẫn tỉnh được. Dĩ nhiên cô biết anh chạm vào mình nhưng vẫn im lặng chỉ mỉm cười nhìn anh.

Thấy cô nhìn mình cười giống như chưa phát hiện ra, anh lại nhẹ nhàng chạm vào lần nữa, lần này đặt trong vài giây rồi lại lập tức rút về giấu sau lưng. Cười ngây ngô, may quá, Nhưng Nhưng chưa phát hiện ra.

“Em vừa đi thì anh lập tức đi ngủ luôn.”

Cụ thể ngủ mấy giờ anh cũng không biết, chỉ biết rằng, đói bụng anh liền thức dậy.

Kinh ngạc thầm nghĩ, hôm qua lúc rời khỏi nhà anh hình như mới ba giờ chiều, lúc đó anh đã chạy đi ngủ rồi sao? Chả trách hiện tại tinh thần anh lại tốt như vậy.

Vươn tay bóp nhẹ mũi anh: “Vậy bây giờ có buồn ngủ không?”

Lắc đầu, hiện tại nhìn thấy cô tinh thần anh càng tốt hơn, căn bản không muốn ngủ nữa, đồng thời, anh lại vươn tay ra định chạm vào cô, nhưng lần này, Kiều Nhung Ngọc trực tiếp giữ chặt tay anh đặt lên eo mình.

“A.” Nhung Nhung phát hiện rồi!

Sợ hãi nhìn cô, muốn xem cô có tức giận hay không, tức giận vì anh tùy tiện chạm vào mình.

Kéo cánh tay khác của anh từ trong chăn ra tìm một tư thế thoải mái gói đầu lên rồi ngáp một cái: “Anh ngủ cùng em nhé.” Nói xong liền chạm rãi nhắm mắt lại.

“Ừ.”

Cảm nhận được thân thể nhỏ nhắn của cô ghé sát trong lòng mình, ngây ngốc nhìn hàng mi dày cong vút, anh liền có dũng khí đặt một nụ hôn lên trán cô, nhẹ nhàng nói một tiếng ngủ ngon. (Lãng mạn quá đi!)

Không nghe rõ anh nói gì, chỉ cảm nhận được nụ hôn còn vương lại trên trán mình, khẽ nhếch khóe miệng cười đến vô cùng hạnh phúc.

Nhìn vẻ mặt ngọt ngào lúc say ngủ của cô anh liền cảm thấy thỏa mãn, giống như chính mình đã có được cả thế giới. Cũng chẳng biết đã nhìn cô bao lâu, anh liền cảm thấy có chút nhàm chán, bắt đầu đếm lông mi của cô.

Chờ anh đếm xong thì đã có chút buồn ngủ, ngáp một cái, thâm nhủ trong lòng: đợi cô tỉnh lại nhất định phải nói cho cô biết phát hiện của mình.

Hàng mi bên trái của Nhung Nhung có 178 sợi, bên phải là 196 sợi.

Cứ như thế, một tay anh khoác ngang eo cô, tay còn lại bị cô gói đầu lên còn đầu anh lại dựa sát đầu cô, hai người đều bình yên đi vào giấc ngủ.

Trời vừa sáng, Kiều Nguyên Sinh cả đêm mất ngủ rời giường đầu tiên, vội vàng đánh răng, rửa mặt rồi định xông ra ngoài.

Gần như rời giường cùng lúc với ông, Lâm Tuyết liền gọi chồng lại: “Mới sáng sớm ông đã muốn chạy đi đâu?”

“Tôi đến phòng bảo bối xem một chút.” Tên ngốc kia, tuy ngốc nghếch nhưng dù sao vẫn là một người đàn ông, nếu anh dám động vào bảo bối thì ông nhất định cho anh đẹp mặt.

“Mới sáng sớm ông chạy đến phòng con gái làm gì?” Giữ chặt chồng, không để ông xông ra.

“Tôi đi xem tên ngốc kia có động chạm đến bảo bối hay không.” Càng nghĩ càng hăng, giống như trâu lồng chỉ muốn xông ra ngoài.( )

Sức lực của Lâm Tuyết không bằng chồng nên chỉ có thể để mặc ông kéo đi.

“Ông phát điên gì thế, tôi nói cho ông biết tên ngốc Phong gia kia không như ông nghĩ đâu...” Cái lão điên này, mới sáng sớm đã phát bệnh còn chưa tỉnh lại còn giống như trâu lồng, đầu đá linh tinh nữa.

“Ông chủ?”

Sáng sớm thức dậy quét dọn, Tiểu Ly cầm chổi đứng trên hành lang liền nhìn thấy một kỳ cảnh

như thế. Chưa từng thấy bà chủ mất phong độ như vậy cũng chưa từng gặp qua ông chủ luôn thương yêu bà chủ lại đối xử với bà chủ như thế. Xem bà chủ đáng thương đang bị ông chủ kéo đi, thực đồng cảm. (những nhân vật trong truyện này quá khó đỡ luôn!)

Chỉ có điều, cô gái giúp việc này chẳng những háo sắc mà mắt còn kém nữa. Rõ ràng là Lâm Tuyết cố gắng giữ Kiều Nguyên Sinh nên mới bị kéo đi, sao cô có thể nhìn thành Kiều Nguyên Sinh cứng rắn kéo vợ đi chứ.

Xem ra, hình tượng yêu vợ của Kiều Nguyên Sinh tại thời khắc này đã hoàn toàn sụp đổ.

Một quyền đẩy cửa phòng con gái ra, lúc nhìn về phía giường ông suýt nữa thì té xỉu. Lâm Tuyết cũng theo vào, nhìn thấy hai người trên giường liền cười đến vui sướng, hai đứa này thật đúng là hạnh phúc.

Vẫn duy trì tư thế lúc trước, hai người còn đang say ngủ nên không biết có người xông vào. Chỉ có chút khác biệt là, chân tư hiện tại đã trượt xuống lưng cả hai. Vừa nhìn đã biết nửa người trên Phong Vũ Vọng không mặc gì còn Kiều Nhung Ngọc tuy vẫn mặc áo ngủ nhưng đầu vai bên trái hơi trễ xuống lộ ra bả vai trơn bóng, mê người. Quần áo đàn ông rơi đầy bên cạnh giường càng lộ vẻ mờ ám, hơn nữa, đầu Phong Vũ Vọng còn dựa sát vào đầu cô, vẻ mặt đầy hạnh phúc.

Dĩ nhiên, đó là ở trong mắt người khác còn dưới con mắt của một người cha thương con gái thì lại là chuyện lớn.

“Tên ngốc này, lại dám...” Lửa giận ngút trời định xông đến bên giường, quyết định phải dạy cho tên ngốc dám chiếm tiện nghi của con gái mình một bài học.

“Ông muốn làm gì?” Lâm Tuyết kinh hô, vội giữ chặt chồng, nếu để ông đi thì còn ra thể thống gì nữa.

“Tôi muốn dạy cho tên ngốc kia một bài học, lại dám chiếm tiện nghi của bảo bối!” Đáng ghét, quá coi thường ông rồi.

“Ông...” Lâm Tuyết đang định nói thì bị một giọng nói biếng nhác ngắt lời.

Chỉ thấy Kiều Nhung Ngọc dụi mắt, chậm rãi ngồi dậy, cảm giác ngang hông hơi nặng mới nhìn sang bên cạnh, lúc thấy Phong Vũ Vọng còn đang say ngủ liền mỉm cười, sau đó quay đầu nhìn về phía ba mẹ đang đứng cách giường chưa đến một mét.

“Hai người đang làm gì vậy?” Đôi vợ chồng này sao vậy, mới sáng sớm đã chạy đến phòng cô làm âm ỹ rồi.

“Bảo bối à, con giúp mẹ khuyên nhủ ba con đi....” Lâm Tuyết thấy con gái tỉnh liền vội vàng cầu cứu.

“Ba muốn cho tên ngốc kia một bài học!” Gầm lên một tiếng, thoát ra khỏi sự lôi kéo của vợ, lập tức vọt đến bên giường, định vươn tay kéo người vẫn đang nằm trên giường dậy.

Kiều Nhung Ngọc lập tức đẩy tay ông ra, hơi bĩu môi: “Ba, ba làm gì vậy? Anh ấy vẫn đang ngủ mà.” (Bảo vệ chồng thế!)

“Con còn dám hỏi ba làm gì sao?” Bị con gái đẩy tay ra, ông chỉ có thể đứng cạnh giường dậm chân.

“Nó lại dám ngủ cùng với con, ba không dạy dỗ nó....”

“Ừm?” Bị âm thanh khùng bô đánh thức, Phong Vũ Vọng dụi dụi mắt, từ từ ngồi dậy, lúc thấy Kiều Nhung Ngọc ngồi bên cạnh mình lập tức mỉm cười, vươn tay ôm lấy cô.

“Nhưng Nhưng!”

“Ngoan.” Vô nhẹ lưng anh, cảm nhận rõ xúc cảm từ đôi tay rắn chắc, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng.

“Cái tên ngốc này!” Thấy anh vừa tỉnh dậy đã ôm lấy con gái yêu, ông càng thêm phát hỏa.

“A?” Lại một tiếng gầm thét hung dữ, anh sợ đến mức hơi quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh. Lúc nhìn thấy gương mặt hung dữ kia, anh vội buông thân thể mềm mại trong lòng ra, sắc mặt trắng bệch xoay người nhìn Kiều Nguyên Sinh, kinh sợ chào hỏi.

“Chú Kiều.....” Không hiểu tại sao ông lại tức giận như vậy, hôm qua ông vẫn rất vui vẻ nói chuyện với mình mà, vì sao giờ lại tức giận chứ?

Lập tức leo đến trước mặt anh, che ở giữa hai người, giọng nói lộ vẻ trách móc: “Ba, ba đang dọa anh ấy đó.” Phát điên gì vậy, mới sáng sớm đã tức giận lớn như thế định dọa chết người ta à.

“Ba....Con bé này, con lại dám trách móc ba...” Khó tin chỉ vào mình.

“Ba giúp con dạy cho kẻ dám chiếm tiện nghi của con một bài học, con lại còn trách móc ba!”

Trên đời này còn công lý nữa hay không? Cái gì mà ông dọa anh, tên ngốc như vậy cứ hù chết là tốt nhất, miễn cho anh lại chạy đến nhà mình đoạt con gái yêu.

“Hử?” Nhíu mày, đối với lời nói của ông cực kỳ bất mãn, cô hơi tức giận rồi đó.

“Nhưng Nhung...” Giật nhẹ ống tay áo của cô, Phong Vũ Vọng đang trốn sau lưng cô có chút lúng túng. Bởi vì anh thật sự không biết mình đã làm gì sai.

Quay đầu, dịu dàng nhìn anh, vồ nhẹ lên mu bàn tay anh rồi cô liền đi xuống giường nhặt quần áo của anh vớt bừa bãi dưới đất lên, đặt ở trên giường: “Ngoan, đứng lên, mặc quần áo vào trước đã.”

“Ừ.” Nhắc chân đã trượt xuống dưới lưng lên, anh lập tức mặc quần áo.

“Woa, con gái yêu, dáng người của nó không tồi đâu.” Lâm Tuyết khẽ kinh hô, thật không ngờ, dáng người của tên ngốc này lại được đến vậy.

Nghe được lời khen của vợ, Kiều Nguyên Sinh đối với anh càng thêm khó chịu. Đoạt con gái của ông còn chưa nói lại còn dám dụ dỗ vợ ông nữa, không thể tha thứ được.

Vươn tay kéo vợ ra phía sau dùng thân thể chặn lại tầm mắt của bà, bất mãn kêu to: “Thay quần áo không biết tìm chỗ kín đáo à?” Quá đáng lắm rồi.

Phong Vũ Vọng mới chui đầu qua cổ áo liền chẳng dám cử động, không biết có nên mặc tiếp nữa không. Tủi thân, bĩu môi, chú này thật hung dữ.

Còn Kiều Nhung Ngọc lại thông thả đi đến trước tủ quần áo, cầm lấy một bộ rồi quay đầu nhìn về phía ông: “Ba à, con muốn thay quần áo, mời ngài ra ngoài cho.”

Nói xong liền khẽ mỉm cười: “Hay là ba muốn ở lại xem con thay quần áo.” Đến lúc đó, mẹ không đánh chết ba mới là lạ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, cô vừa mới dứt lời, Lâm Tuyết liền vươn tay ngọc véo tai ông rồi lôi ra ngoài.

“Bà xã, nhẹ chút, nhẹ chút, đau quá.” Phi phi phi, bảo bối hư, biết rõ nếu nói như thế thì bà xã chắc chắn sẽ không để ông tùy ý làm loạn nữa. Hiện tại, cô lại vì ông bắt nạt tên ngốc kia mà trả thù ông như vậy.

Nghe thấy ông kêu đau, Lâm Tuyết chẳng những không nói lỏng mà còn dùng sức véo một cái.

“Cái lão điên này, lại còn dám nhìn phụ nữ thay quần áo, không muốn sống nữa phải không?”

Che lỗ tai nhưng vẫn tốn công vô ích, lỗ tai vẫn rơi vào tay giặt.

“Tôi đâu có, tôi bị oan mà!” Đau quá, bà xã thật nhẫn tâm mà lại còn dùng sức nữa. Ông thật sự bị oan, ông nói muốn nhìn con gái thay đồ lúc nào chứ, tất cả đều là nó nói, ông so với Đậu Nga còn oan uổng hơn đó.

Sau khi dùng sức kéo chồng ra khỏi phòng, ngay tại lúc cửa phòng sắp đóng lại, Lâm Tuyết liền nháy mắt với cô. (có bà mẹ như thế này thì còn gì bằng!)

Mím cười, cô biết mẹ sẽ giúp cô thu phục ba mà.

“Nhưng Nhung...” Bị cảnh tượng này dọa đến khiếp sợ, Phong Vũ Vọng vẫn giữ nguyên tư thế quên cả mặc quần áo, trợn mắt há mồm nhìn cửa phòng đóng lại. Hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chú kia không phải đang gằm lên với anh à, sao lại lập tức bị kéo ra ngoài thế kia?

Đặt quần áo trên tay xuống, đi đến bên cạnh, cẩn thận kéo lại áo giúp anh.

“Đừng để ý đến họ, anh ngoan ngoãn mặc quần áo vào đi.”

“Ừ.” Cầm quần lên mặc vào.

Kiều Nhung Ngọc cũng cầm bộ quần áo vừa lấy ra, xoay người đi vào phòng vệ sinh.

Mặc quần áo xong, Phong Vũ Vọng ngoan ngoãn ngồi yên trên giường, nhìn cửa phòng vệ sinh không chớp mắt. Nghĩ đến dáng vẻ dững mãnh vừa rồi của Kiều Nhung Ngọc, còn cả lúc cô dịu dàng giúp mình mặc quần áo tử tế, trong lòng đầy say mê.

“Nghĩ cái gì thế?” Sau khi đánh răng rửa mặt, thay quần áo xong Kiều Nhung Ngọc vừa bước ra liền thấy anh đang nhìn chằm chằm phòng vệ sinh. Hơn nữa, còn chẳng để ý tới cô, rõ ràng là nghĩ đến xuất thân rồi.

“Hà?” Vừa hỏi thần đã thấy Kiều Nhung Ngọc ăn mặc chỉnh tề, vẻ mặt đầy ý cười đứng trước mặt mình.

“Nhưng Nhung.” Vươn tay ra vòng qua eo cô. Anh rất rất thích cô.

Anh ngồi, cô đứng, cô liền cúi đầu tựa vào trán anh: “Anh gọi em Nhung Nhung, em có phải cũng nên gọi anh là Vũ Vũ không?” Ha ha, cô thích xưng hô đáng yêu như thế.

“Được.” Lại một lần nữa bị nụ cười dịu dàng của cô làm cho choáng váng đầu óc.

“Gọi anh Vọng Vọng cũng được.”

Vương Vượng? (chị ấy nghe nhầm!)

Quên đi, nghe như gọi chó vậy, cô cứ gọi anh Vũ Vũ là được rồi.

Cúi đầu thấp chút nữa rồi đặt một nụ hôn lên má anh. Cô rất vui vẻ, thấy anh bị cô mê hoặc đến không biết ngày đêm cô liền cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

“Có thể hôn nhẹ ở đây không?” Buông một tay ra chỉ vào môi mình, xấu hổ hỏi.

“Tự anh làm.” Cười nhìn anh, muốn anh tự hành động. Mỗi lần đều là cô chủ động, cô cũng sẽ rất ngại đó.

“Có thể chứ?” Anh thật sự có thể hôn cô sao?

Gật đầu.

“Anh có thể hôn nhẹ em bất cứ lúc nào sao?”

A, tên này cũng chẳng ngốc lắm đâu, cũng biết ‘được voi đòi tiên’.

“Có thể chứ?” Chắc Nhung Nhung sẽ không tức giận đâu nhỉ?

“Nếu Nhung Nhung không thích thì anh sẽ không hôn nhẹ em nữa.”

Anh rất hy vọng có thể hôn nhẹ cô bất cứ lúc nào, nhưng nếu Nhung Nhung không thích thì cứ quyết định vậy đi. Bằng không đến lúc đó, Nhung Nhung tức giận chẳng để ý đến anh nữa thì thảm. (dễ xương quá đi!)

Nhìn dáng vẻ cẩn thận giống như sợ mình sẽ tức giận, cô liền vòng tay qua cổ anh: “Nếu anh muốn hôn em, lúc nào cũng được không cần hỏi ý em.”

Anh chủ động thân thiết cùng mình, cô vui còn chẳng kịp sao có thể giận anh chứ. Không biết trước kia anh đã từng trải qua chuyện gì mà lại cẩn thận với người mình thích như thế.

“Thật sao?” Thật khó tin, Nhung Nhung lại không tức giận còn nói anh có thể hôn cô bất cứ lúc nào, không cần hỏi.

“Thật.”

Ra vẻ tức giận, chu môi nhìn anh: “Rốt cuộc anh có muốn hôn nhẹ hay không?”

“Muốn.” Thấy cô có vẻ không vui, lập tức áp môi mình lên môi cô.

Lưu luyến trên làn môi hơn một phút cảm thấy vẫn chưa đủ liền dè dặt lè lưỡi, vốn định chạm nhẹ môi cô nhưng thấy cô không tức giận, ngược lại còn hơi hé miệng, anh vội vàng đưa lưỡi vào trong miệng cô.

Nhắm nháp hương vị ngọt ngào của cô khiến anh muốn ngừng mà không được, tay đặt trên eo cô liền dùng sức kéo cô vào trong lòng mình. Còn cô thuận thế quỳ gối giữa hai chân anh, cả người dựa sát vào anh.

Cảm giác bộ ngực mềm mại của cô ép sát lồng ngực mình khiến anh nổi lên phản ứng đầu tiên kể từ khi trưởng thành, dục vọng nhanh chóng thức tỉnh, tay đặt trên eo lần vào qua vạt áo rồi vuốt ve lưng cô.

Song ngoại trừ hôn môi, anh hoàn toàn không biết phải làm gì nữa, chỉ biết bụng dưới căng tức, một cỗ nhiệt lưu tràn khắp cơ thể. Anh vừa hôn vừa không ngừng kêu tên cô.

Cô cũng cảm nhận được dục vọng của anh, tuy mấy năm qua đều ở quốc gia có tư tưởng mở như Mỹ nhưng dù sao cô vẫn là người phương Đông, rụt rè là bản chất nên cô cũng không có kinh nghiệm. Nhưng cô vẫn khá hơn anh, ít nhất thì cô cũng biết phản ứng sinh lý của anh là gì. Cũng giống như anh, ngoại trừ nhiệt tình đáp trả cô thật chẳng biết làm gì nữa.

“Nhưng Nhưng...” Anh rất khó chịu, chưa từng có cảm giác như vậy. Anh cảm thấy chỉ hôn môi thôi vẫn chưa đủ, anh thấy được nên làm cái gì đó nhưng lại chẳng biết là gì, chỉ có thể để dục vọng hành hạ mình.

“Cô chủ, em...”

Nghe bà chủ nói cô chủ đã dậy rồi, Tiểu Ly sau khi quét dọn hành lang sạch sẽ liền đẩy cửa phòng định dọn dẹp phòng giúp cô. Cô vừa tiến vào, lập tức nhìn thấy một màn tình cảm mãnh liệt này sợ đến mức vội vàng chạy ra ngoài.

“Rất xin lỗi, cô chủ, em không biết...” Đóng cửa, dựa lưng vào cửa thở phì phì, hai má đỏ ửng. Trời ạ, cô xem được một cảnh quá kích thích rồi.

Bị người quấy rối, hai người đang hôn đến bùng cháy rồi cuộc cũng bùng nổ ra.

Phong Vũ Vọng ôm cô, thở phì phò, môi hơi mở liền cảm thấy toàn thân mềm nhũn, cứ như thế mà ôm cô ngã xuống giường. Kiều Nhung Ngọc tựa vào lòng anh cũng thở gấp, toàn thân đỏ ửng, không nói thành lời.

“Nhưng Nhưng...” Khẽ gọi tên cô, anh vừa cảm thấy bụng dưới không khỏe vừa hưởng thụ cơ

thể mềm mại của cô.

Sau khi hôn hít ổn định, cô tựa vào lòng anh vươn tay ra vẽ vòng tròn trên ngực anh, xấu hổ không nói nên lời.

Một tay vòng qua eo cô, tay kia giữ lại bàn tay nhỏ nhắn không an phận của cô.

Khó hiểu, ngẩng đầu nhìn anh: “Vũ Vũ?”

Đáng thương nhìn cô, giọng nói mang theo chút nức nở: “Nhưng Nhưng, anh thật khó chịu...”

“Anh bị bệnh sao? Chỗ nào không thoải mái?” Vừa nghe anh nói khó chịu, trực giác cho là anh bị bệnh, hoàn toàn quên mất anh khó chịu là do dục vọng chưa được thỏa mãn.

“Anh...Chỗ đó...Không...Không...” Xấu hổ chẳng thể nói ra mình không khỏe chỗ nào chỉ ấp a ấp úng, đáng tiếc, nói một lúc lâu cô vẫn không hiểu.

“Rốt cuộc là anh khó chịu ở đâu?” Thấy anh không nói rõ ràng liền sốt ruột ngồi dậy. Mà chỗ cô ngồi xuống lại vừa vặn chạm phải dục vọng của anh

“Mông của em...Mông...Chạm...Chạm...” Anh vặn vẹo, định tránh khỏi cô nhưng khi anh xoay người lại khiến cô cảm nhận được rõ ràng dục vọng của anh.

“Anh...” Cuối cùng cũng biết anh nói khó chịu ở đâu, cô xấu hổ nhảy dựng lên, chạy cách xa anh hai bước.

“Nhưng Nhưng...” Muốn vươn tay ra ngăn cản cô rời khỏi mình, anh thích cảm giác cô tựa vào mình, vừa thoải mái lại vừa hạnh phúc.

“Anh đi đánh răng rửa mặt đi, em xuống phòng ăn chờ anh.” Nói xong, vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Quá xấu hổ, tuy cô chấp nhận anh, cũng muốn có được anh thế nhưng cô không muốn phát sinh quan hệ nhanh như thế. Nếu mới quen biết mà hôm sau đã phát sinh chuyện thì thật quá mức đối với cô.

“Nhưng Nhưng...” Thấy cô chạy đi anh suyết chút nữa lại khóc, anh thật sự rất khó chịu....

Tủi thân đứng dậy, cảm giác dưới quần phòng lên liền đỏ bừng mặt. Ngoan ngoãn đi đánh răng rửa mặt rồi chuẩn bị xuống lầu.

Có lẽ anh nên tìm thời gian hỏi qua mấy anh một chút, xem anh có phải sinh bệnh hay không,

bởi vì anh chưa từng bị như vậy.

Chương 3

“Cậu Phong?” Tiểu Ly gõ cửa, nhẹ giọng gọi.

Cô chủ bảo cô đưa khăn mặt cùng bàn chải đánh răng mới cho cậu ấy, xem dáng vẻ của cô chủ thì người này chắc sẽ thành cậu chủ rồi. Song theo cô thì bốn người kia vẫn đẹp trai hơn còn người này chỉ gọi là đáng yêu mà thôi.

“A?” Tiếng đập cửa bên ngoài truyền vào khiến Phong Vũ Vọng đang ngồi ngẩn ngơ trên giường giật mình, vội vàng đứng dậy.

Tiểu Ly cầm khăn mặt cùng bàn chải đi thẳng vào phòng vệ sinh sắp xếp cẩn thận mới đi ra cung kính nói: “Cậu Phong, cô chủ bảo cậu rửa mặt xong thì đi xuống lầu dùng bữa sáng.” Người này hình như hơi kỳ lạ, không biết có phải do cô suy nghĩ nhiều không.

“Ừ.” Vừa nghe do Nhung Nhung dặn dò, anh lập tức chạy đi đánh răng rửa mặt.

Thấy anh đã đi, cô liền bắt đầu dọn dẹp, cô vừa sắp xếp xong thì anh cũng vừa bước ra. Không nói một lời liền vui vẻ chạy ra ngoài, xem ra tám chín phần là không nhìn thấy người đang dọn dẹp trong phòng.

Cô tiếp tục công việc, ngoài cửa lập tức truyền đến tiếng kêu vui sướng khiến cô nổi hết da gà.

“Nhung Nhung, Nhung Nhung, em ở đâu?” Phong Vũ Vọng vừa kêu vừa chạy xuống lầu giống như con ruồi bay loạn quanh nhà mà vẫn chẳng tìm thấy phòng ăn.

Nghe thấy tiếng anh gọi, Kiều Nhung Ngọc vừa mở cửa phòng ăn đã thấy người đang chạy loạn bên ngoài liền cười đến cực kỳ vui vẻ.

“Vũ Vũ, bên này.” Hường anh vẫy tay.

Vừa thấy cô, anh như phát hiện được vật báu, hai mắt sáng lên, vội đến bên cạnh đem thân hình nhỏ xinh vây kín trong lòng.

Thân thể cao 185cm hoàn toàn khiến cô bị nhấc bổng lên, sợ đến mức vội giang tay ôm chặt cổ anh, song hai chân cứ lơ lửng như vậy thật khó chịu. Cô đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, dùng sức nâng người, hai chân quấn chặt eo anh, đập một cái vào vai anh giận dỗi: “Làm em sợ đó, cao như vậy làm gì chứ.”

“Ha ha...Rất xin lỗi...” Ngọc ghéch sờ sờ gáy, cười khó hiểu.

Kiểu ôm như này khiến cả thân thể nhỏ nhắn của Kiều Nhung Ngọc kề sát ngực anh, hưởng thụ sự mềm mại của cô trong lòng anh đầy mãn nguyện.

“Đồ ngọc.” Ngọc ngào đụng vào trán anh, cùng anh cười ngây ngô.

“Ừ.” Anh phát hiện anh tuyệt đối không để ý cô gọi mình là đồ ngọc, thanh âm dịu dàng kia như đang làm nũng. Khác hẳn so với lúc người khác gọi mình là đứa ngọc, trong lời nói toàn lộ ra vẻ khinh thường.

“Ôm em vào trong.” Bọn họ cũng không thể cứ đứng mãi ở đây được.

“Ừ.” Cứ như vậy mà ôm cô bước vào phòng ăn.

Vừa bước vào đã thấy Kiều Nguyên Sinh hung dữ nhìn mình, anh sợ đến mức không dám đi tiếp.

Vỗ nhẹ lưng anh: “Đừng sợ, ôm em qua bên kia ngồi đi.” Chỉ chỗ cách Kiều Nguyên Sinh xa nhất.

“Ừ...” Hơi chân chừ nhưng cuối cùng vẫn lấy hết can đảm đi về phía cô chỉ.

Sau khi anh ngồi xuống, Kiều Nhung Ngọc liền xoay người ngồi trên đùi anh, rồi tức giận nhìn Kiều Nguyên Sinh: “Ba, ngài trợn mắt lớn như vậy làm gì? Ba ngại mình còn chưa đủ hung dữ à?”

Ba xấu này, cứ luôn dọa anh như thế, nhìn dáng vẻ sợ sệt của anh cô cực kỳ đau lòng.

“Con ghét bỏ ba?” Nghe cô nói xong, hai tay ông đập lên bàn định đứng dậy.

Lâm Tuyết từ phía sau đi đến ấn chông ngồi xuống: “Ông im lặng chuẩn bị dùng bữa sáng cho tôi, không cho phép bắt nạt bảo bối.”

Khó có thể tin bà xã lại bắt công đến vậy, tay khẽ run chỉ vào mình: “Tôi? Tôi đâu có bắt nạt bảo bối đều là nó bắt nạt tôi đó.”

Càng nói càng kích động, sau đó vươn tay chỉ về phía hai người đang ngọt ngào ngồi cùng một chỗ.

“Rồi, rồi, rồi, ông yên lặng là được.” Mặc kệ ông, đáp qua loa rồi nhìn về phía con gái.

“Bảo bối, hai đứa muốn ăn gì?”

“Anh muốn ăn gì?”

“Anh à?” Hưởng thụ người đẹp ngồi trong lòng còn ngửi được mùi hương vương trên tóc cô, anh hoàn toàn say mê.

Vươn tay búng nhẹ mũi anh: “Không anh thì còn ai.”

Còn ngửi trộm nữa, tưởng cô không có cảm giác sao? Đầu mũi của anh cọ tới cọ lui trên cổ mình, cô không có cảm giác mới lạ đó.

Ngẩng đầu thấy Lâm Tuyết đứng bên cạnh đang dịu dàng nhìn mình, lập tức xấu hổ, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Sữa, buổi sáng cháu đều uống sữa tươi ạ.”

“Được rồi, còn muốn ăn gì khác không?” Đứa bé ngoan, có rất ít người lớn như anh còn thích uống sữa tươi.

“Cái khác...”

Lần này phiền não rồi, anh chẳng biết muốn ăn gì nữa. Bình thường đều là sữa còn đầu bếp làm món gì thì anh ăn món nấy, lúng túng nhìn Kiều Nhung Ngọc: “Nhung Nhung...”

Vỗ nhẹ tay anh ý bảo đừng hoảng, thấy anh sau khi được mình trấn an rốt cuộc cũng bình tĩnh lại liền quay đầu nhìn Lâm Tuyết: “Mẹ, cứ làm hai phần như con vẫn ăn là được và chuẩn bị cho anh ấy thêm cốc sữa.”

“Ừ.” Mỉm cười, nhìn hai người thân thiết bà vô cùng vui vẻ, tin rằng, con gái sẽ hạnh phúc.

“Em trai à, mới sáng sớm cậu đã ồn ào gì thế?”

Thanh âm bất đắc dĩ từ phía sau truyền đến, quay đầu nhìn về phía cửa đã thấy Đỗ Vũ một tay chống má tựa vào cạnh cửa, lười biếng hỏi. Rất khó mới ngủ thiếp đi vậy mà lại bị đánh thức, kiếp trước chắc chắn anh nợ cậu ta nên thượng đế mới phái tên ngốc này đến hành hạ anh.

“Rất xin lỗi, anh hai.” Xấu hổ cúi đầu nhận sai. Anh không tìm thấy Nhung Nhung, quá lo lắng nên hét to vài tiếng, không ngờ lại đánh thức anh hai rồi.

Áo ngoài tùy ý khoác lên vai, quần tây hơi nhăn, phóng khoáng đứng dựa cửa, vừa nhìn đã bị khí chất lười biếng của anh mê hoặc nhưng khi thấy đôi mắt của anh, Kiều Nhung Ngọc nhìn không được bật cười. Như một con chó hoang. (Chỉ so sánh làm mất hết cả hình tượng của anh!)

Anh đương nhiên biết cô cười gì, Ngã Hành chết tiệt, mắt anh chắc chắn là bầm tím rồi. Trùng mắt nhìn Kiều Nhung Ngọc, không biết anh có thể tiến lên mắng cô vài câu hay không? Đáng ghét, không nhìn sắc mặt người khác à? Không thấy anh đang tức giận đến sắp phun lửa sao? Lại còn càng cười to nữa.

“Nhưng Nhung?” Phong Vũ Vọng khó hiểu nhìn Kiều Nhung Ngọc cười đến nghiêng ngả, không biết cô đang cười cái gì.

Một lúc lâu mới dần ngừng lại, sau đó vươn tay giữ chặt đầu Phong Vũ Vọng quay về phía cửa để anh xem kỳ cảnh, chỉ vào người bên cạnh cửa: “Anh có cảm thấy anh ta giống gì đó không?”

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn đến con mắt gấu trúc của anh lại không nhìn được bật cười.

“Giống cái gì?” Anh chẳng có cảm giác gì, anh thấy anh hai ngoại trừ một mắt thâm tím thì mọi thứ đều ổn mà, nhưng là....

“Anh hai, sao mắt anh lai tím bầm vậy?” Chỉ chỉ mắt mình, khó hiểu hỏi.(anh đáng yêu quá đó!)

Cái này liền đụng trúng chỗ đau của anh, anh cũng không thể mặt dày nói là bị người khác đánh được.

“Anh giúp anh ấy tô điểm thêm chút thôi.” Nhậm Ngã Hành từ phía sau đi vào, thuận miệng trả lời.

“Ngã Hành, cậu....”

“Mặc quần áo chỉnh tề vào.” Mạnh Triết đi ở phía sau, lúc nhìn thấy Đỗ Vũ quần áo xộc xệch liền nhíu mày, nghiêm nghị nói. Đây là trong nhà người ta, cái tên này, còn tưởng đang ở nhà mình sao?

“A...” Nghe được thanh âm nghiêm khắc của anh, ngoan ngoãn chỉnh lại quần áo.

“Đói quá.” Bạch Dật Phong cũng tiến vào.

Lâm Tuyết thấy bọn họ đã dậy liền tươi cười nói: “Tôi chuẩn bị cho các cậu cafe cùng bánh mì nướng nhé?”

Vì chẳng biết bọn họ dùng bữa sáng thế nào nên bà chuẩn bị theo ý mình, đương nhiên là không thể thiếu cafe rồi.

“Cũng được, cảm ơn cô.” Mạnh Triết lễ phép đáp.

“Tôi đói chết mất.” Bạch Dật Phong khuấy nhẹ cốc cafe hít hà mùi hương nồng đậm tản ra, oa, là cafe hảo hạng đó. Nhấp một ngụm nhỏ, hương cafe lập tức lan tỏa, kích thích khẩu vị khiến anh càng thêm đói bụng.

“Cafe này quá tuyệt.” Anh cầm cốc cafe, vẻ mặt thỏa mãn khen ngợi.

“Mọi người dùng bữa đi.” Kiều Nguyên Sinh thấy vợ đã chuẩn bị xong, nghĩ mọi người đã ồn ào cả đêm cũng chẳng nghỉ ngơi được bao nhiêu giờ chắc đều đói bụng rồi.

Ra lệnh một tiếng, mọi người bắt đầu dùng bữa.

“Em cũng muốn uống cafe...” Người được hương vị cafe, Phong Vũ Vọng nuốt nuốt nước bọt, nhìn cốc sữa trong tay mình đột nhiên muốn thử một chút cafe.

“Không được.” Ngồi bên cạnh hai người, Mạnh Triết không đợi Kiều Nhung Ngọc trả lời lập tức giành nói trước.

“Thế nhưng...” Nhìn tất cả đều uống cafe, mình không có liền tủi thân đỏ cả hai mắt.

Kỳ thật cũng không phải tất cả mọi người đều uống, ít nhất là Kiều Nhung Ngọc không uống.

“Không được khóc.” Xé miếng bánh mì đưa đến bên miệng anh, tuy anh đúng là đáng yêu, khóc cũng đáng yêu nhưng là một người đàn ông vì chút chuyện nhỏ mà khóc thì còn ra thể thống gì nữa.

Há mồm ăn bánh mì, nuốt nước mắt vào thật sự không dám khóc chỉ ầm ỨC nói: “Nhưng mà anh muốn uống cafe...”

Bốn người kia thấy anh nhịn khóc xuống đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, vì một khi anh đã muốn thì chẳng ai ngăn cản được. Chỉ có thể tìm chuyện để thu hút sự chú ý của anh thì anh mới bị hấp dẫn mà quên đi. Lần này cũng thế, nước mắt đã đảo quanh hốc mắt rồi lại không hề rơi xuống chỉ vì một câu nói của Kiều Nhung Ngọc, thật sự quá thần kỳ.

“Em dị ứng với cafe đó.” Đỗ Vũ tức giận nói.

“Anh dị ứng với cafe sao?” Kiều Nhung Ngọc vừa dứt anh ăn sáng vừa hỏi.

Lắc đầu, tỏ ý không hiểu. Về mặt anh mờ mịt, không hiểu anh hai nói dị ứng là ý gì.

“Anh từng uống qua chưa?”

Gật đầu, hình như đã uống một lần nhưng hương vị thế nào thì anh lại quên mất rồi.

“Sau khi uống xong có cảm giác gì?” Xem ra anh chẳng nhớ gì rồi.

Lắc đầu, lần đó làm sao uống được anh còn không nhớ rõ thì sao có thể nhớ được uống xong có cảm giác gì chứ.

“Để tôi nói.” Đỗ Vũ thật sự không chịu nổi cảnh một hỏi một đáp.

“Lúc 10 tuổi nó từng uống trộm cafe quản gia pha cho cha nuôi kết quả là tim đập nhanh, chân tay co giật suýt chút nữa thì sốt cao, may mà quản gia đến phòng bếp mang cafe ra mới phát hiện được nó, nếu không thì nó đã chết từ lâu rồi.” Nhớ lại cảnh tượng lúc đó, nói không dọa người mới là lạ.

Sau khi nghe xong, Kiều Nhung Ngọc trực tiếp giành lấy cốc từ trong tay anh, đưa đến bên miệng: “Uống hết sữa đi.”

Anh cũng đâu nhớ rõ, chắc chắn là anh hai nói lung tung rồi. Bữa môi, không tình nguyện uống hết sữa, hai mắt vẫn chăm chú nhìn cốc cafe trong tay mọi người.

“Lát nữa các anh cứ đi làm đi, tôi sẽ bảo lái xe đưa chúng tôi về Phong gia.” Thấy anh ngoan ngoãn uống hết sữa, Kiều Nhung Ngọc mới nói ra quyết định của mình.

Bốn người suy nghĩ một lúc liền gật đầu.

Ha ha, đợi lát nữa các anh đi hết, anh sẽ uống trộm một chút chắc sẽ không sao đâu. Giống như đứa trẻ đang chuẩn bị làm việc xấu, ánh mắt lén lút đảo quanh.

Gõ đầu anh một cái: “Không cho phép uống trộm.” Vừa thấy dáng vẻ của anh liền biết đang suy nghĩ gì rồi.

Hai tay ôm đầu, ngây ngốc nhìn Kiều Nhung Ngọc vẫn ngồi trên đùi mình, chẳng hiểu tại sao cô lại biết anh đang nghĩ gì.(pó tay với anh!)

Bốn người kia cùng vợ chồng Kiều thị cũng hết cách với sự ngốc nghếch của anh, nhìn về mặt

kia chẳng những Kiều Nhung Ngọc mà đến cả bọn họ cũng biết anh nghĩ cái gì.

“Ông không thấy cậu ấy rất đáng yêu sao?” Lâm Tuyết chỉ vào anh, nhỏ giọng hỏi Kiều Nguyên Sinh.

Bất mãn ăn bữa sáng, sau khi nhét đầy thức ăn vào mồm mới gật gật đầu. Ông thừa nhận anh đáng yêu nhưng không có nghĩa là ông sẽ để anh cướp mất con gái yêu.

“Anh dám uống trộm thì em sẽ không để ý đến anh nữa.” Tức giận đứng dậy, chạy ra khỏi phòng ăn.

“A!”

Vừa nghe cô nói không để ý đến mình, anh liền hoảng sợ, vội vàng đuổi theo, vừa chạy vừa gọi: “Nhung Nhung, Nhung Nhung, anh không uống trộm nữa, đừng giận anh mà, Nhung Nhung...”

Nhìn hai người đã chạy đi xa, mọi người đều bật cười.

“Xem ra, em trai sẽ bị vợ quản nghiêm đây.” Đỗ Vũ cười to, sau này sẽ có người quản lý giúp bọn họ, không để anh lén lút làm loạn nữa.

“Đúng vậy, cuối cùng cũng có người quản được nó rồi.”

Bạch Dật Phong cười vui vẻ, đừng thấy Phong Vũ Vọng ngốc nghếch, đúng là ngoại trừ đôi khi cực kỳ ngoan ngoãn thì phần lớn đều vô cùng nghịch ngợm khiến người ta đau đầu. Thường xuyên làm chút chuyện làm người ta dở khóc dở cười, rồi lại chẳng nỗ lực đánh mắng anh, cùng lắm chỉ nhắc nhở vài câu nhưng anh luôn luôn nghe xong rồi quên, thật sự hết cách với anh.

“Chỉ cần nó ít làm những chuyện nguy hiểm đến bản thân thì anh yên tâm rồi.” Mạnh Triết nhấp một ngụm cafe, cafe này thật sự rất tuyệt vời.

Chuyện kỳ quái nó làm nhiều không kể xiết. Có lúc đột nhiên trèo lên cây, nói là muốn nhìn chim non lớn lên như thế nào, kết quả là vừa leo lên đã tụt xuống; hoặc là tự vẽ cho mình một tấm bản đồ nói muốn đi phiêu lưu rồi một mình chạy trên đường, kết quả là lạc đường còn phải huy động toàn bộ nhân viên đi tìm; hoặc là bỗng nhiên cầm súng đồ chơi nói muốn chơi trò đánh giặc rồi lao ra điên cuồng bắn phá người đi đường, kết quả bọn họ phải xin lỗi thậm chí còn bồi thường ít tiền mới khiến người ta không gọi điện đến bệnh viện tâm thần... Chuyện như thế, nhiều lắm. Nó thường xuyên bộc phát ý tưởng, giống như đứa bé nghĩ gì làm nấy mặc kệ hậu quả. Có lẽ suy nghĩ của nó vẫn chỉ dừng lại ở giai đoạn trẻ con nhưng thân thể là của người trưởng thành, nó như vậy người không biết không nghĩ nó bị bệnh thần kinh mới lạ đó.

(tưởng tượng anh cầm súng nước ra bắn người đi đường là cười đến vỡ bụng luôn!)

“Về sau đôi người nhức đầu rồi.”

Nhậm Ngã Hành trong buổi sáng nay đã uống hết ba cốc cafe, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Cô à, cafe cô pha thật sự là quá tuyệt vời.”

Cả bốn người bọn anh đều nghiện cafe, mỗi ngày đều phải uống mấy cốc, nếu biết quán nào ngon thì bọn anh tuyệt đối sẽ đi ủng hộ Nhưng anh chưa từng uống qua cafe thuần hương như vậy, ông trời, sau khi uống thử thì anh không dám tưởng tượng cái loại khác sẽ có hương vị gì nữa.

“Đúng thế, đúng thế. Cafe này tuyệt đối là loại hảo hạng, làm sao để pha được như thế? Chỉ cho chúng cháu với.” Đỗ Vũ cũng gật đầu khen ngợi.

Thật chẳng dám tưởng tượng những thứ cafe trước kia anh làm cách nào mới có thể uống hết, so sánh với loại này thì những thứ trước kia không khác gì nước rửa bát. (Hóa ra trước kia anh toàn uống nước rửa bát thôi à!!!!!!!)

Mỉm cười, dùng khăn ăn lau miệng mới chậm rãi trả lời: “Cafe này không phải do tôi pha, là do bảo bối nhà tôi làm đó.”

Đối với kỹ thuật pha cafe của con gái bà cảm thấy không thể sánh bằng. Thật khó tin, một người chưa từng uống cafe lại có thể pha được cốc cafe tuyệt đỉnh đến vậy.

“Cô Kiều?” Bạch Dật Phong kinh hãi lại nhìn cốc cafe trên tay, cô Kiều này cuối cùng còn bao nhiêu bí mật mà bọn họ chưa phát hiện ra?

Ba người khác cũng có chút giật mình, vừa nãy lúc dùng bữa không hề thấy cô động vào chút cafe cho nên không nghĩ đến là do cô pha.

“Hình như cô ấy không có uống cafe?” Đỗ Vũ nói ra suy nghĩ của mình.

“Đúng vậy, chưa từng uống.” Hiện tại, mỗi ngày Kiều Nguyên Sinh đều phải uống một cốc cafe do con gái pha mới có tinh thần làm việc. Nhớ lại những ngày con gái còn ở Mỹ hoàn toàn là cuộc sống địa ngục. Bây giờ cô còn muốn chuyển đến Phong gia, cuộc sống sau này của ông sẽ như thế nào đây.

“Thật quá kỳ diệu.” Nhậm Ngã Hành lắc nhẹ cốc cafe ngửi thấy hương vị thuần chất kia liền cảm thấy thoải mái.

“Quả thật là vô cùng kỳ diệu.” Mạnh Triết gật đầu tán thưởng.

Lâm Tuyết nhìn mấy người vẻ mặt say mê uống cafe liền mỉm cười rồi xoay người đi ra ngoài, đợi lát nữa sẽ quay vào thu dọn sau.

“Nhưng Nhưng, Nhưng Nhưng...” Đuổi theo Kiều Nhung Ngọc vào trong vườn hoa, hiện tại anh không có tâm tư thưởng thức cảnh đẹp xung quanh, anh chỉ lo cô sẽ không bao giờ để ý đến mình nữa.

Kiều Nhung Ngọc ngồi trên ghế dựa trong vườn hoa, giận dỗi nhìn anh.

Vẻ mặt lầy lòng đi đến bên cạnh cô không dám ngồi xuống, chỉ có thể lúng túng đứng trước mặt cô.

Thấy một người đàn ông như ngọn núi đứng trước mặt mình, trong lòng liền thở dài. Nếu anh bình thường giống như những người kia thì chẳng biết đã làm tan nát bao trái tim thiếu nữ rồi, may mà anh góc ghech nên mới có thể thuộc về cô.

“Anh có biết vì sao em tức giận không?” Hai tay khoanh trước ngực, ngẩng đầu nhìn anh. Choáng váng, sao anh lại cao thế chứ, ngẩng đầu nhìn anh đúng là một cực hình.

“Anh không bao giờ uống cafe nữa.” Cúi đầu nhận sai, thỉnh thoảng lại lén lút nhìn cô, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tức giận lập tức cúi thấp đầu.

“Anh ngồi xôm xuống đi.” Mọi cỡ quá.

“Ừ.” Ngoan ngoan ngồi xuống, như vậy tầm nhìn cả hai đều ngang bằng, anh chỉ hơi cúi đầu.

Anh vừa ngồi xuống, cô liền dùng sức véo hai má anh, kéo ra hai bên.

“Đau...” Vươn tay giữ chặt tay cô không để cô tiếp tục kéo nữa.

Không thể kéo mặt vậy thì dùng đầu. Cúi đầu, hơi dùng sức đụng vào trán anh, cô không dám dùng nhiều lực nếu không thì chính mình bất tỉnh sẽ mất nhiều hơn được.

“Nhưng Nhưng, em đừng giận nữa...” Kéo hai tay cô từ trên mặt mình xuống, đôi tay to ôm trọn lấy bàn tay nhỏ bé của cô, cầu xin.

Hoàn toàn vô lực với vẻ mặt như chú chó nhỏ đáng thương của anh, tuy còn hơi giận vì anh không biết quý trọng thân thể mình nhưng tâm cuối cùng vẫn dịu xuống: “Xoay lại.”

Khó hiểu nhìn cô.

“Bảo anh quay người lại đó.” Rút tay về, giống như làm nũng đánh nhẹ lên bả vai anh.

“Ừ.” Nhìn về mặt xấu hổ của cô suýt chút nữa thì anh ngồi bệt xuống đất. Ngây ngốc trả lời nhưng vẫn không nhúc nhích.

“Ừ thì mau xoay người lại.” Lại đánh anh một cái.

Lần này, anh rút cuộc cũng ngoan ngoãn xoay người vẫn giữ ngồi xổm như cũ.

Anh vừa xoay lại cô liền nhảy lên lưng anh. Cô nhảy lên khiến cho Phong Vũ Vọng chưa có chuẩn bị suýt chút nữa thì quỵ gối xuống đất.

“Nhưng Nhưng?” Khó hiểu nhìn về phía người đẹp đang tựa trên lưng mình, vì sợ cô ngã nên đưa tay ra đỡ lấy hông cô.

“Cõng em về phòng, xem như trừng phạt.” Hai tay quàng qua cổ anh, há miệng cắn nhẹ lên cổ anh.

“Được.” Cõng cô đứng lên, anh không để ý đến cô cắn mình, bởi vì cô cắn không hề đau còn chứng tỏ cô không giận anh nữa.

“Không cho phép dùng chính mình ra chơi đùa, anh phải quý trọng bản thân mình.” Vui đầu vào cổ anh, khẽ nói thâm vào tai anh.

“Rất xin lỗi...” Biết cô vì quan tâm mình nên tức giận khiến anh thật sự rất vui, thế nhưng chọc cô tức giận là anh sai, cha đã từng nói: làm sai phải biết xin lỗi.

“Chỉ tha thứ cho anh lần này thôi đó.” Cô nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn tại chỗ mình vừa cắn.

“Nhưng Nhưng...”

“Hả?” Vẫn để anh cõng mình lên lầu, mặc kệ mọi ánh mắt kinh ngạc lúc hai người đi ngang qua.

“Anh...Anh...” Hối hộp quá nên lắp bắp rồi.

“Sao vậy?” Khó hiểu ngẩng đầu nhìn phát hiện mặt anh đã đỏ bừng.

Cõng cô vào phòng rồi nhẹ nhàng đặt cô ngồi trên giường, anh lập tức xoay người lại nhào về phía cô, không đợi cô kịp phản ứng liền hôn cô.

Ha ha, anh chính là muốn hôn cô đó.

“Nhưng Nhưng...” Vừa lẩm bẩm gọi tên vừa trần trọc mút lấy môi cô, ôm eo cô dùng sức ngã sang bên cạnh, trong nháy mắt tư thế hai người liền thay đổi.

Một lúc lâu anh cảm thấy đã đủ mới buông môi cô ra.

Tựa đầu vào trong ngực anh, hai người im lặng ôm nhau không ai nói chuyện, chỉ nghe thấy tiếng tim đập cùng tiếng hít thở của cả hai.

*****

Sau khi dùng qua cơm trưa, hai người mới lên xe đi về Phong gia.

Vừa về đến nhà, Phong Vũ Vọng liền kéo cô chạy về phía phòng mình còn hành lý của cô lại do má Lỗ gọi người hầu mang tới phòng bên cạnh

“Vũ Vũ, anh chạy chậm lại đi.” Trời ạ, anh chạy nhanh như thế là muốn cô mệt chết sao? Cũng không nghĩ đến anh cao 185cm còn cô chỉ cao 158cm thì sao có thể đuổi kịp được anh chứ? Một bước của anh bằng hai bước của cô đó.

“Ừ.” Ngoài miệng đồng ý nhưng vẫn không hề giảm tốc độ.

Cuối cùng cũng đến phòng mình, mở cửa anh lập tức đẩy cô vào rồi cũng xông vào lục tung mọi thứ.

Đứng cạnh cửa, hai tay chống gối liếc mạng thở dốc, đợi tới lúc bình ổn lại hô hấp cô mới đứng thẳng người nhìn xem anh đang làm gì.

Anh lục tung tất cả chẳng biết là đang tìm cái gì, chỉ thấy anh lục lọi bên này, tìm kiếm bên kia mà chỗ nào anh chạy qua đều trở nên rối loạn. Quần áo trong tủ đều bị anh ném ra ngoài, ngay cả giá sách cũng cùng chung số phận, sách đều bị anh ném hết xuống đất.

Nhíu mày: “Rốt cuộc anh đang tìm gì vậy?” Anh cứ lục loạn như thế so với bị trộm còn thảm hơn.

“Nhưng Nhưng.” Vọt tới bên cạnh, kéo tay cô, vẻ mặt đầy lo lắng.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, không thấy vật kia đâu.”

“Anh đừng vội, trước tiên nói cho em biết anh muốn tìm thứ gì?” Nhìn anh lo lắng như vậy, vật đó chắc chắn là rất quan trọng.

“Hồng ngọc, cha đưa nó cho anh nói muốn tặng cho em.” Nói xong, buông cô ra định xông đi tìm tiếp nhưng cô đã kịp thời giữ anh lại.

“Tặng em?” Chẳng trách anh lại vội vàng tìm kiếm, hóa ra là muốn tặng cho cô.

“Cha nói là muốn tặng cho con dâu tương lai.” Không phải cô nói bọn họ sẽ kết hôn sao? Đó chẳng phải là cho cô à.

Cười cười: “Nó trông như thế nào?”

Cứ chạy loạn như anh thì còn lâu mới tìm ra được, đoán chừng lát nữa quản gia mà nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ ngất xỉu.

“To thế này.” Lấy tay so sánh độ to nhỏ.

“Màu đỏ.” Cụ thể trông như thế nào thì anh không nhớ rõ lắm.

Sao mà vật anh nói cô hình như đã thấy qua ở đâu rồi, vẻ mặt khó hiểu nhìn anh tập trung suy nghĩ. Lúc nhìn thấy sợi dây đỏ đeo trên cổ anh lộ ra khỏi áo sơ mi mới đột nhiên hiểu ra. Cô nhớ mình đã nhìn thấy nó ở đâu rồi.

Vươn tay kéo vật lộ ra trên cổ anh: “Anh xem, có phải anh muốn tìm cái này không?”

Cúi đầu nhìn miếng hồng ngọc treo trên cổ mình liền cười vô cùng vui vẻ: “Hóa ra là ở đây.”
Vội vàng tháo xuống rồi lập tức đeo cho cô.

Trời ạ, tên ngọc đáng yêu này, vật đeo ở trên cổ còn tìm kiếm xung quanh nữa, nhìn căn phòng giống như bị gió bão quét qua chỉ biết thờ dài lắc đầu. Cảm nhận được hơi ấm của anh vẫn còn lưu lại trên miếng ngọc liền đưa tay nắm nhẹ miếng ngọc.

Thì ra miếng hồng ngọc này là vật gia truyền truyền cho trưởng tử của Phong gia, Phong Long Sinh sợ anh đánh mất nên dùng dây buộc lại đeo lên cổ anh. Hôm qua cô nói bọn họ sẽ kết hôn nên anh mới nhớ tới mấy ngày trước cha cứ nhắc đi nhắc lại bên tai mình.

“Nhưng Nhưng, em có thích không?” Mắt mở to tràn đầy hy vọng nhìn cô, chỉ thiếu mỗi cái đuôi là giống như chó con vui sướng nhìn chủ.

Nhảy lên bám chặt cổ anh rồi đặt xuống một nụ hôn lên má: “Thích.”

Hai tay ôm lấy eo cô, xoay một vòng, cười vui vẻ giống như chó con được khen ngợi.

“Cậu chủ, tôi đã bảo người mang hành lý của cô Kiều đến phòng cô ấy rồi.” Má Lỗ chọt xuất

hiện, cắt ngang không khí ngọt ngào mà hài hòa của hai người.

Đờ mông không cho cô rời khỏi người mình, sau đó bất mãn nhìn bà: “Nhưng Nhưng không ở cùng phòng với con sao?” Chẳng phải nói muốn chuyển đến ở chung với anh ư?

“Cậu chủ, hai người còn chưa kết hôn nên không thể ở cùng nhau được.” Má Lỗ đối với cậu chủ nuôi từ nhỏ đến lớn này rất là yêu thương, còn đối với Phong Vũ Vọng từ nhỏ đã mồ côi mẹ mà nói thì bà giống như một người mẹ hiền.

“Không thể sao...” Thất vọng bĩu môi nhưng má Lỗ nói không được anh cũng không dám cãi lời.

“Đặt em xuống, để cho vị này....” Vừa mới tới, thật sự không biết nên xưng hô với vị quản gia có địa vị không tầm thường trong Phong gia này như thế nào.

“Cô Kiều cứ gọi tôi má Lỗ đi.” Nhìn hành động thân mật của hai người cùng nụ cười dịu dàng, ánh mắt hạnh phúc của cô khiến bà thực sự chấp nhận cô. Bà sẽ không nhìn nhầm, cô gái này cực kỳ thích cậu chủ ngu ngốc nhà họ.

“Má Lỗ.” Ngọt ngào gọi, giọng nói trẻ con trời sinh vô cùng dễ nghe.

“Vũ Vũ, đặt em xuống để má Lỗ dẫn em về phòng, em còn phải sắp xếp hành lý nữa.” Vỗ vỗ vai anh.

“Không muốn.” Bốc đồng xiết chặt tay không muốn thả cô xuống, anh thích ôm cô như thế.

Má Lỗ vô tình lướt nhìn xung quanh phòng suýt chút nữa thì ngất xỉu, chỉ vào đồng hồ điện kia: “Cậu chủ, xin hỏi có chuyện gì xảy ra trong phòng cậu vậy?” Anh vừa mới về chưa tới mười phút đã làm loạn hết cả phòng lên, thật sự khiến người ta tức giận mà.

“Con...” Xấu hổ nhìn quanh phòng không biết nên giải thích thế nào.

Tựa vào lòng anh cười vui vẻ. Lại có người vì tìm đồ vật đeo trên cổ mình mà lục tung hết cả phòng, đoán chừng trên thế giới này chỉ có độc nhất mỗi anh mà thôi.

“Thôi, để tôi bảo người vào dọn dẹp.”

Vỗ trán, thật hết cách với anh, thấy anh vẫn ôm chặt Kiều Nhung Ngọc lại vô lực vỗ trán: “Cậu ra đây, tôi dẫn cô Kiều về phòng của cô ấy.” Bà chưa từng thấy tên ngốc này dính người như vậy.

Vô cùng vui vẻ ôm Kiều Nhung Ngọc đi theo phía sau, đi chưa đến vài bước bọn họ liền

dừng lại.

Má Lỗ mở cửa gian phòng cách phòng anh chỉ vài bước chân: “Đây là phòng cô Kiều.”

Phát hiện phòng cô gần phòng mình như vậy anh liền vui sướng ôm cô chạy vào: “Nhưng Nhưng, thật quá tốt, em rất gần anh đó.”

Đứng ở ngoài cửa má Lỗ khẽ cười, may mà bà dặn người hầu đặt hành lý của cô ở góc tường nếu không lấy dáng vẻ chạy loạn của anh không ngã mới là lạ. Đóng cửa lại, nhường không gian cho đôi tình nhân trẻ.

Xem ra, cậu chủ đã thực sự tìm được một người thật tâm thích mình rồi

“Vũ Vũ, để em xuống đi.” Vỗ vai anh ý bảo để mình xuống.

“Được rồi.” Cuối cùng cũng đồng ý đặt cô xuống, anh hơi cúi người buông tay ra, chờ sau khi cô đứng vững mới đứng thẳng dậy.

Tuy để cô xuống nhưng vẫn liên tục lẩm bẩm: “Cũng không để người ta ôm thêm một chút... Ôm Nhưng Nhưng thật thoải mái....”

Không để ý đến anh nhỏ giọng lẩm bẩm chỉ khẽ mỉm cười rồi bắt đầu xem xét xung quanh.

Thấy cô đi lại xung quanh phòng anh liền giống như cái đuôi bám theo sau, cô đi đâu anh theo đó.

Không tồi, gian phòng này rất đẹp cũng rất thoải mái. Ga trải giường màu tím đậm, gối lông vũ tím nhạt hơn rất nhiều so với màu ga trải giường, đặc biệt là ba tầng lụa tím hồng treo bốn góc giường đang khẽ lay động trông vô cùng lãng mạn. Phía trước ban công là cửa sổ sát đất, rèm lụa tím treo hai bên, trên mặt rèm còn dùng tơ vàng thêu vài đóa hoa nhỏ vừa ấm áp nhưng vẫn không mất đi phần thanh lịch. Phòng tắm còn tuyệt vời hơn, bồn tắm mát xa siêu lớn, ba bốn người ngồi cũng không cảm thấy chật chội. Đặc biệt trong phòng còn thiết kế một phòng thay đồ riêng, xung quanh đều là tủ quần áo hoàn toàn khiến cho người ta khó có thể tin được.

Mỉm cười thỏa mãn, cô cực kỳ hài lòng với căn phòng này. Từ phòng thay đồ xoay người chuẩn bị đi ra liền đụng phải Phong Vũ Vọng đứng ngay đằng sau mình.

Che cái mũi đau buốt nước mắt đảo quanh hốc mắt, đau quá, suýt chút nữa thì khiến cô rơi xuống giọt lệ trên quý.

“A?” Không ngờ cô lại đột nhiên xoay người dọa anh nhảy dựng lên, vừa nhìn thấy lệ nơi khóe mắt cô anh liền sợ hãi, vội ôm cô chạy ra ngoài.

“Rất đau à? Rất xin lỗi, anh đưa em đi gặp bác sĩ.”

Vừa chạy vừa la to: “Má quản gia, má quản gia, không xong, không xong rồi...”

Bị hành động của anh hù dọa khiến cô nhất thời không kịp phản ứng, đến khi nghe thấy tiếng hét của anh cô mới phục hồi tinh thần, nghĩ muốn ngăn cản thì không kịp nữa.

“Vũ Vũ, Vũ Vũ, em không sao...”

“Cậu chủ, làm sao vậy, làm sao vậy?”

“Cậu chủ, xảy ra chuyện gì thế?”

“Con trai, con sao vậy?”

“Em trai, em nói cái gì không xong vậy hả?”

.....

Anh vừa kêu, thế giới liền rối loạn.

Không chỉ má Lữ vội vàng chạy đến mà cả những người khác cũng bỏ lại hết công việc quan tâm chạy tới. Mà tệ nhất là Phong Long Sinh cùng bốn vị anh trai kia cũng từ ngoài chạy vào.

Trời ạ, lần này thật sự quá mất mặt rồi!

Kiều Nhung Ngọc vỗ trán rồi dúi khoát giấu mặt vào lòng anh định nhắm mắt làm ngơ.

Phong Vũ Vọng không ngờ lại có nhiều người chạy đến như vậy bị bọn họ hỏi dồn dập khiến anh không biết nên phản ứng thế nào, chỉ biết lúng túng ôm Kiều Nhung Ngọc đứng ngây giữa cầu thang.

“Con...”

“Em trai, rốt cuộc là cậu bị sao vậy?” Nhìn Kiều Nhung Ngọc như đã điều trôn ở trong lòng anh tất cả đều lộ vẻ khó hiểu.

Chẳng lẽ cô Kiều bị bệnh sao?

“Cậu chủ?” Má Lỗ lo lắng gọi anh.

“Nhưng Ngọc?” Phong Long Sinh liếc anh một cái rồi quyết định xuống tay với người có liên quan.

Kiều Nhung Ngọc muốn anh thả cô xuống nhưng anh vẫn lắc đầu không đồng ý. Vừa rồi Nhung Nhung khóc, chắc hẳn là rất rất đau nên mới khóc.

“Em không sao, ngoan, đặt em xuống.” Anh lo lắng như thể cô đương nhiên rất vui nhưng hiện tại trở nên như vậy cô cũng biết xấu hổ chứ, lại còn phải giải thích với mọi người nữa, cô thật sự muốn tìm một cái hang chui vào quá.

“Được rồi.” Xác định cô thật sự không sao trừ cái mũi hơi hồng lại không khóc nữa mới bằng lòng đặt cô xuống.

Cô kéo anh đến trước mặt Phong Long Sinh, xấu hổ cúi đầu, nhỏ giọng giải thích.

“Vừa rồi cháu vô ý đụng phải ngực anh ấy, mũi hơi đau mới rơi vài giọt nước mắt...” Cô thật sự không nói nổi nữa, quá mất mặt.

“Anh ấy tưởng...Cho nên...” Áp úng một lúc lâu, ngoại trừ phần đầu nói rõ ràng còn phần sau chẳng ai hiểu cô muốn nói gì. Song, nghe xong phần đầu thì bọn họ cũng lờ mờ đoán ra được.

“Em trai, cậu thật lợi hại.” Đỗ Vũ dùng tay ra hiệu với anh, xem ra không chỉ biến thành bị vợ quản nghiêm mà còn trở thành nô lệ của vợ nữa.

“Em thật rất lợi hại sao?” Hoàn toàn không biết anh đang chế giễu mình, ngược lại còn rất vui vẻ truy hỏi.

Bị anh truy hỏi, Đỗ Vũ suýt chút nữa thì ngớ ngẩn nhưng rất nhanh liền mỉm cười còn không quên gật gật đầu: “Đúng, cậu rất lợi hại.”

“Nhưng Nhung, anh hai nói anh rất lợi hại đấy.” Vui vẻ kéo Kiều Nhung Ngọc đứng bên cạnh, vẻ mặt đầy đắc ý.

Sau khi trừng mắt Đỗ Vũ một cái mới quay đầu nhìn anh, có lẽ bị sự vui sướng của anh cuốn hút nên cũng mỉm cười vui vẻ: “Đúng, anh rất lợi hại.”

“Anh biết mình rất lợi hại mà.” Tay chống ngang hông, đắc ý nói.

Nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của anh tất cả đều bật cười. Nơi nào có anh nơi đó chắc hẳn có niềm vui.

*****

Ban đêm, Kiều Nhung Ngọc đang ngủ liền cảm thấy có người đang ôm mình. Ban đầu còn nghĩ rằng mình nằm mơ nhưng cảm giác nóng bức truyền đến khiến cô cảm nhận vô cùng chân thật giống như có người đang ôm mình, sợ đến mức cô vội vàng tỉnh giấc.

Trong bóng đêm cô lờ mờ nhìn thấy có người nằm bên cạnh mà người kia còn ôm chặt mình, cô vội vươn tay bật đèn ngủ muốn xem ai to gan đến vậy, nửa đêm dám chạy vào phòng mình. Nhìn người kia mở to mắt không hiểu vì sao cô lại tỉnh dậy, cô không khỏi bật cười.

“Nhưng Nhung, sao em lại tỉnh vậy?” Nghĩ đến cô đang ở cạnh phòng mình anh liền không ngủ được nên mới lén lút chạy vào phòng ngủ cùng cô. Nhớ lại cảm giác hôm qua được ôm cô ngủ anh liền thấy vô cùng hạnh phúc.

Đưa tay bóp mũi anh, tức giận nói: “Nếu nửa đêm anh đang ngủ đột nhiên bị người khác ôm, không tỉnh mới là lạ.” Cô không ngờ nửa đêm anh lại chạy đến giường mình thế này.

“Anh không ngủ được.” Mặc cho cô bóp lấy mũi mình, bĩu môi oán trách.(dễ xương quá!)

“Anh không ngủ được liền chạy đến quấy rầy giấc ngủ của em sao?” Buông mũi anh ra, đôi tay chọc chọc trán anh.

Vươn tay che trán không để cho cô chọc nữa: “Anh chỉ muốn ôm em ngủ thôi.”

Nhung Nhung vừa mềm mại vừa thơm thơm, ôm cực kỳ thoải mái. (Anh nghĩ chị là cái gối ôm sao?)

“Sáng mai má Lỗ chắc chắn sẽ tức giận mắng anh cho xem.” Ha ha, nghĩ đến cảnh vị quản gia nghiêm túc kia hai tay chống eo mắng anh cô liền không nhịn được cười.

“Nhưng Nhung cười gì vậy?” Nhung Nhung cười lên thật quá đáng yêu mà, thanh âm ngọt ngào, êm dịu rất dễ nghe.

“Không có gì.” Cho dù cô có nói ra anh cũng sẽ chẳng hiểu được.

“Nhưng Nhung, ngủ tiếp thôi.” Vỗ vỗ giường, muốn cô nằm xuống ngủ tiếp.

Cười tắt đèn ngủ rồi nằm xuống giường.

Vừa nằm xuống, Phong Vũ Vọng lập tức ôm cô vào lòng, ngửi mùi hương tỏa ra trên người cô liền thở dài thỏa mãn.

Cô cũng không giã dựa để mặc anh ôm, tìm vị trí thoải mái, khẽ nói một câu ‘ngủ ngon’ rồi ngủ thiếp đi.

“Ngủ ngon.” Anh đặt một nụ hôn xuống khuôn mặt trắng hồng của cô rồi cũng tiến vào mộng đẹp.

*****

Quả nhiên đúng như dự đoán, sáng hôm sau, má Lỗ không tìm thấy anh trong phòng lập tức chạy đến phòng cô, lúc nhìn thấy hai người đang ôm nhau ngủ liền vừa buồn cười vừa bực mình.

Dĩ nhiên, sau khi Phong Vũ Vọng ăn xong bữa sáng liền bị má Lỗ kéo ra ngoài mắng cho một trận. Còn Kiều Nhung Ngọc thì cầm cốc nước trái cây đứng ở bên cạnh nhìn anh.

Nhìn vẻ mặt oan ức của Phong Vũ Vọng cô liền không nhịn được cười nhưng điều cô không ngờ là sau khi má Lỗ dạy bảo anh xong lại quay sang nhắc nhở cô.

“Cô Kiều, hôm qua tôi đã nói rồi, cô cậu chưa có kết hôn nên không thể ngủ cùng nhau. Cậu chủ không hiểu chuyện, cô sao có thể để mặc cậu ấy làm loạn chứ? Cho dù hai người có thích nhau thế nào, chưa kết hôn thì vẫn chưa thể ngủ cùng nhau được.”

“Vâng..” Ngoan ngoãn gật đầu, hy vọng bà có thể ngừng lai nhải, nếu còn tiếp tục nữa thì cô sẽ xấu hổ đến chết mất.

Vừa nghe má Lỗ không cho phép mình ngủ cùng Nhung Nhung nữa Phong Vũ Vọng liền không ngoan vội ôm cổ Kiều Nhung Ngọc, lớn tiếng kháng nghị: “Không được, con muốn ngủ cùng Nhung Nhung.”

“Cậu chủ!” Bà cũng chỉ muốn tốt cho cả hai thôi, cô Kiều còn chưa gả vào mà hai người đã ngủ cùng nhau thì bên ngoài sẽ truyền ra rất nhiều lời khó nghe. Đứa ngốc này đúng là chẳng hiểu được nỗi khổ tâm của bà mà.

“Mặc kệ, mặc kệ.” Cúi người bế cô lên rồi chạy ra ngoài. Anh không thích nghe lời bà, anh nhất định phải ngủ cùng Nhung Nhung.

“Cậu chủ!” Má Lỗ tức đến giậm chân.

“Má Lỗ, bà cứ mặc kệ nó đi.” Phong Long Sinh cũng theo mấy người trẻ tuổi gọi bà là má Lỗ, cũng coi như là kính trọng bà.

“Ông chủ, nhưng mà....”

“Tôi sẽ nhanh chóng cho hai đứa nó kết hôn, đừng lo lắng quá.” Phong Long Sinh nhìn theo hướng con trai chạy đi.

“Đã lâu rồi nó chưa mở lòng mình để đón nhận một người, cứ kệ nó đi.”

Nhìn ông chủ một cái liền hiểu được suy nghĩ trong lòng ông, cuối cùng vẫn là gật đầu, bà cũng rất vui mừng khi nhìn thấy cậu chủ tươi cười vui vẻ như vậy. Hy vọng những thương tổn trong quá khứ sẽ không còn ảnh hưởng đến cậu ấy nữa.

Chương 4

Văn phòng chủ tịch trên tầng cao nhất của xí nghiệp Kiều thị hôm nay đón một vị khách vô cùng tôn quý, đó chính là tổng giám đốc tiền nhiệm của tập đoàn Phong thị – Phong Long Sinh. Không nghĩ cũng biết mục đích của ông là bàn chuyện hôn sự của hai người trẻ.

“Thư ký Lý, mang hai tách cafe vào đây.” Ấn nút gọi nội bộ, Kiều Nguyên Sinh dặn dò thư ký ở bên ngoài.

“Vâng, chủ tịch.”

Ngắt cuộc gọi, Kiều Nguyên Sinh cùng Phong Long Sinh đi đến ngồi xuống sofa.

“Ngọc Nhi và Vũ Vọng ở chung có hòa hợp không?” Mấy ngày ông chưa được gặp con gái, tính ra cô chuyển đến Phong gia cũng đã được năm ngày rồi.

“Hai đứa nó đều dính lấy nhau mỗi ngày, trong nhà vô cùng vui vẻ.” Phong Long Sinh nghĩ đến việc con trai ở cùng với Nhung Ngọc liền cảm thấy an tâm. Mấy ngày nay, ông và bốn đứa người kia đều chằm chước cho hai người mới không bắt anh đến công ty, chờ hai đứa kết hôn xong Vũ Vọng cũng nên tới công ty rồi.

“Vậy là tốt rồi.”

“Chủ tịch, cafe đây.” Thư ký Lý mang cafe bước vào.

“Đề xuống rồi ra ngoài đi.”

Sau khi đặt cafe xuống bàn liền lén lút đánh giá người ngồi đối diện với chủ tịch rồi lập tức xoay người đi ra.

Nếu cô không nhìn nhầm thì người kia đúng là tổng giám đốc tiền nhiệm của tập đoàn Phong thị. Xem ra, chủ tịch vì không để công ty phá sản mà đồng ý đám hỏi là sự thật. Cũng chẳng biết chủ tịch đem cô chủ đáng yêu gả cho ai nữa.

Phong Long Sinh vì chuyện con trai lúc nhỏ uống trộm cafe suýt mất mạng liền không còn uống cafe ở nhà nữa. Bởi vì nghỉ hưu ở nhà nên mấy tháng rồi chưa có đụng đến, thật có chút hoài niệm. Cầm tách cafe lên rồi uống một ngụm, hương thơm nồng lan khắp khoang miệng

khiến ông cười đến híp mắt.

“Anh Phong đúng là một người thích cafe.” Kiều Nguyên Sinh cũng cầm tách lên uống một ngụm.

“Ừm, người hiện đại có mấy ai không thích nó chứ.” Cafe đúng là một trong những đồ uống thiết yếu của người hiện đại.

“Vậy nếu có cơ hội thì anh nhất định phải uống thử cafe do Ngọc nhi pha, đây là thượng hạng trong thượng hạng đó.” Nghĩ đến cafe con gái pha suýt chút nữa thì ông không thể uống nổi tách cafe trong tay, ông cũng đã mấy ngày chưa được uống cafe cô pha rồi.

“Nghe chú nói như thế tôi nhất định phải tìm cơ hội uống thử mới được.”

Mấy ngày nay, ông thường xuyên nhìn thấy bốn đứa kia bám lấy cô muốn cô pha mấy tách cafe nhưng đều bị Vũ Vọng phá đám kéo Nhung Ngọc trốn đi để mấy đứa nó đi tìm. Có thể khiến cho bọn nó hạ mình như vậy thì hương vị chắc sẽ rất tuyệt vời, mà hiện tại Kiều Nguyên Sinh còn tự mình đề cử vậy ông nhất định không thể bỏ qua, phải uống thử mới được.

“Sẽ không để anh thất vọng.” Không cá thì tôm cũng được, tiếp tục uống cafe của mình.

“Phải rồi, chú Kiều.” Cafe uống hết một nửa ông mới nhớ ra mục đích hôm nay tới đây.

“Vâng?”

“Tôi muốn đề cho hai đứa nó kết hôn vào cuối tuần sau hai tuần nữa, không biết ý chú thế nào?”

Tuy nói muốn đề hai đứa mau chóng kết hôn nhưng dù sao hai nhà vẫn là những nhân vật có tiếng trong giới thương nghiệp, hôn sự cũng không thể làm quá sơ sài, hai tuần chuẩn bị chắc là vừa kịp.

“Sau hai tuần nữa? Có gấp quá hay không?” Ông vẫn chưa muốn đề con gái lập gia đình sớm như vậy, ông thật không nỡ.

“Không đâu, nếu chú nhìn thấy quan hệ của hai đứa tuyệt sẽ chẳng cảm thấy hai tuần là quá nhanh đâu ngược lại còn là quá chậm đó.”

“Nếu Ngọc nhi đồng ý thì tôi cũng không có ý kiến gì.” Ông tùy tiện đồng ý hôn sự này thì ít nhất vẫn phải để con gái quyết định ngày cưới.

“Được rồi, tôi sẽ hỏi ý kiến Nhung Ngọc.”

Nhìn đồng hồ đeo tay thấy hơi muộn liền tiện thể đưa ra lời mời: “Đã 12h rồi, chúng ta cùng ra ngoài dùng cơm đi anh Phong.”

“Cũng được, trước ngày cưới chú hãy để cho vợ mình đến Phong gia ở vài ngày, mọi người cùng nhau bàn chuyện hôn lễ.” Theo quan sát của ông, Nhung Ngọc chắc hẳn sẽ không phản đối nhưng nếu đã hứa thì vẫn nên về hỏi lại một chút.

“Vâng, đến lúc đó anh cứ gọi điện báo lại một tiếng chúng tôi sẽ hết sức phối hợp.” Nếu cô đồng ý thì ông nhất định sẽ dốc hết sức vì hạnh phúc của con gái.

“Được.”

Vì thế, hai người cùng đi ra khỏi văn phòng đến một nhà hàng cao cấp dùng cơm trưa, sau một hồi nói chuyện hai người chỉ có cảm giác nuối tiếc vì gặp nhau quá muộn vì cả hai đều có rất nhiều suy nghĩ tương đồng.

Lẽ đương nhiên, ngày hôm sau, cô phiếu của Kiều thị tăng thêm vài điểm, hôn lễ giữa hai nhà liền truyền khắp giới thương nghiệp.

*****

Buổi chiều, Phong Long Sinh vừa về liền vội vàng tìm Kiều Nhung Ngọc nhưng tìm một hồi lâu vẫn chẳng nhìn thấy, chẳng biết lại bị đưa con cóc kia kéo đi đâu chơi nữa.

“Má Lỗ, bà có nhìn thấy bọn Vũ Vọng đâu không?”

Má Lỗ từ phòng bếp thò đầu ra nhìn dáng vẻ vội vàng của ông liền vô cùng khó hiểu: “Ông chủ tìm cậu chủ có việc gì sao?”

“Đương nhiên là có chuyện mới tìm nó.”

Gấp lên, vô ý to tiếng: “Rốt cuộc bà có thấy bọn nó không?”

“Không thấy.” Lại dám quát mình, bà còn đề ý đến ông ta mới là lạ, rụt đầu trở lại mặc kệ ông.

“Má Lỗ!” Chết tiệt, quên mất người phụ nữ này không thích mình gào to, lần này lại phải tự mình đi tìm người rồi.

“Cha đang tìm anh kia.” Kiều Nhung Ngọc đẩy đẩy anh.

“Mặc kệ ông ấy.” Ra sức chiến đấu với bát bột mì, cũng chẳng biết anh làm thế nào mà cả người đều dính bột khiến cho má Lỗ cùng làm bánh với bọn họ liên tục lắc đầu.

Ha ha, đúng vậy, Phong Vũ Vọng, Kiều Nhung Ngọc và má Lỗ đang ở trong phòng bếp làm bánh ngọt, may mà có Kiều Nhung Ngọc đi cùng anh chứ không thì má Lỗ chắc sẽ chẳng để cho nhân vật nguy hiểm như Phong Vũ Vọng bước vào phòng bếp đâu.

“Tóm lại là anh đã nhào bột xong chưa?” Hơn mười phút rồi mà sao cô vẫn chỉ thấy một màu trắng, còn chưa sền sệt chứ đừng nói tới nhào thành bột.

“Cậu chủ, cậu chưa cho nước vào à?” Cả người anh bị bao bọc trong lớp bột trắng, bột bay khắp nơi, không chỉ anh mà cả hai người phụ nữ cũng bị liên lụy.

“Còn phải cho nước sao?” Ôm bát bột mì xoay người nhìn về phía má Lỗ một lúc lâu mới khó hiểu hỏi. Chẳng phải cứ để vậy nhào sao?

“Không phải chứ?”

Kiều Nhung Ngọc chạy đến trước mặt nhìn bát trong tay anh suýt chút nữa thì ngất xỉu. Cô còn đang thắc mắc sao bột mì lại bay khắp nơi hóa ra là do anh không cho nước vào, vậy là chẳng thể thêm trứng gà vào được rồi. Cô chỉ lo khuấy bơ nên cứ để mặc anh, xem ra là không xong rồi.

“Anh lập tức cho thêm nước.” Nói xong vội xoay người múc một muôi nước đổ ụp vào bát.

Má Lỗ và Kiều Nhung Ngọc không kịp ngăn cản.

Động tác vụng về của anh khiến cho tất cả bột mì đều bắn hết lên mặt, ban đầu trên mặt chỉ có vài chấm nhỏ giờ thì hay rồi toàn khuôn mặt trắng giống như diễn viên kịch Nhật Bản.

Bị tình huống này dọa sợ anh vội đưa tay lên lau mặt nhưng lại quên mất mình đang cầm bát, kết quả là một tiếng ‘bộp’ vang lên. Bột mì bên trong đã chuyển đặc chẳng những đổ hết lên người anh mà còn vương vãi khắp sàn.

Thấy vậy, anh hơi hoảng giữ nguyên tư thế hai tay lau mặt không dám động đậy.

Nhìn thấy tình cảnh lộn xộn này má Lỗ đau lòng không dứt, biết trước sẽ không cho cậu chủ bảo bối này vào bếp, đúng là bom hẹn giờ mà. Không biết bà phải mất bao lâu mới thu dọn xong cái đồng hỗn độn kia đây.

Nhìn vẻ mặt bi thương của má Lỗ, Kiều Nhung Ngọc muốn cười to nhưng vẫn phải ra sức nín xuống, lôi anh chạy ra ngoài.

Nhìn bóng dáng hai người khuất xa chỉ biết thở dài, lắc đầu, biết trước bà cứ để ông chủ kéo hai đứa ra ngoài vậy hiện tại sẽ chẳng vất vả như thế này.

Vừa mới chạy lên cầu thang đã thấy Phong Long Sinh đang từ trên tầng đi xuống.

Nhìn thấy dáng vẻ thảm hại của cả hai liền nhíu mày, đôi trẻ này lại làm gì nữa đây?

Nhìn trên người cả hai toàn bột mì lại thấy dấu chân in trên mặt đất kéo tới phòng bếp suýt chút nữa thì hộc máu. Chết tiệt, rõ ràng là bà ở cùng với Nhung Ngọc vậy mà vẫn còn dong dài hỏi mình một đồng điều, hai ông đi tìm người khắp nơi.

“Hai đứa...”

“Bác Phong, có việc gì nói sau đi, cháu và Vũ Vũ phải về phòng thay quần áo.” Thấy ông có điều muốn nói, Kiều Nhung Ngọc vội cắt ngang lời ông. Cô cũng không muốn đứng ở cầu thang nói chuyện với ông trong bộ dạng này.

“Vậy lát nữa cháu đến thư phòng tìm bác, bác có chuyện muốn bàn.” Nhìn con trai không những khắp người toàn bột mì mà quần áo còn như bị dính keo thật sự quá buồn nôn.

“Vâng.” Nhanh chóng kéo Phong Vũ Vọng về phòng.

Lấy một bộ quần áo sạch sẽ rồi đẩy anh vào phòng tắm: “Anh đi tắm rửa thay quần áo nhanh lên, em cũng trở về phòng tắm gội rồi sẽ qua tìm anh.”

“Ừ.” Nhìn bột nhão trên người liền lè lưỡi, thứ này bản quá đi.

Cầm quần áo sạch đặt lên giường: “Tắm sạch vào, em sẽ kiểm tra đó.”

“Ừ, anh sẽ tắm đến thơm thơm.” Ra sức gật đầu.

“VẬY Nhung Nhung phải mau qua tìm anh đó.” Anh không muốn xa cô quá lâu đâu.

“Ngoan lắm.” Mím cười rồi xoay người đi ra ngoài trở về phòng mình. Vừa mới đóng cửa, nhớ đến một màn hỗn loạn trong phòng bếp liền không thể nín cười.

Anh thật sự quá đáng yêu mà!

Lấy một bộ quần áo sạch đặt lên giường rồi xoay người đi vào phòng tắm.

Mở nước vào bồn tắm, trong lúc chờ đợi tiện gội đầu luôn. Thời gian vừa đúng, cô gội xong

thì nước trong bồn cũng đầy được tám phần.

Đây chính là chỗ thiết kế đặc biệt, bình thường bồn lớn như thế phải mất hai đến ba mươi phút mới đầy nhưng kiến trúc sư lại bố trí bốn đầu rồng phun nước tại bốn góc như vậy sẽ không phải đợi quá lâu, trong lúc đợi nước có thể tranh thủ gội đầu.

Đổ một chút dầu táo rồi chậm rãi bước vào trong bồn, đem gói mềm đặt bên mép bồn rồi thoải mái tựa vào, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô rất thích hương táo ngọt ngào nên vẫn dùng loại sữa tắm này. Ngâm mình một lúc cô bắt đầu buồn ngủ, đúng lúc cô sắp ngủ thì bị tiếng kêu bên ngoài đánh thức.

“Nhưng Nhưng, Nhưng Nhưng, em ở đâu?”

Phong Vũ Vọng tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ liền ngồi trong phòng đợi cô, một lúc lâu vẫn không thấy cô đến liền lập tức chạy đến phòng cô. Vào phòng vẫn chưa thấy người liền lớn tiếng gọi.

Mấy ngày nay anh đều như thế, nếu một lúc lâu mà không thấy cô sẽ bắt đầu hoảng sợ gọi to như sợ cô bỏ rơi mình. May mà cô cũng chẳng ngại anh quẩn lầy mình, có thể nói còn có chút hưởng thụ chứ nếu không sẽ có mấy ai chịu nổi người khác cứ quẩn lầy mình như thế.

Vội vàng bước ra kéo khăn tắm quấn quanh người, chưa kịp lau nước trên người lập tức chạy ra ngoài. Cô không muốn anh lại sợ hãi chạy ra bên ngoài tìm người đâu, như thế sẽ mất mặt lắm.

“Em đây, anh đừng sợ.”

“Nhưng Nhưng...”

Vừa thấy cô cũng mặc kệ trên người cô chỉ quấn mỗi khăn tắm vội ôm cô vào lòng, miệng vẫn lầm bầm: “May quá, may quá, em còn ở đây... Chưa có đi... Thật tốt quá...”

Nghe anh lầm bầm trong lòng cô chợt lo lắng, khẽ đẩy anh ra rồi dặt đến bên giường để anh ngồi xuống, còn mình thì đứng giữa hai chân anh.

Nâng mặt anh lên thấy trong mắt anh đầy sợ hãi, cô hoàn toàn không biết anh lo sợ điều gì.

“Anh đang sợ cái gì?”

Vươn tay ôm lấy eo thon, ngửi hương táo thơm nồng tỏa ra từ người cô anh cũng không biết mình sợ cái gì, dù sao thì vẫn là rất sợ. Chỉ cần có cô bên cạnh anh liền thấy vui vẻ nhưng khi

không thấy cô anh lập tức lo sợ, anh thật sự không biết vì sao lại có cảm giác đó.

“Vũ Vũ?” Kiều Nhung Ngọc thật không hiểu vì sao thỉnh thoảng anh lại lộ ra vẻ mặt lo sợ, có lẽ cô nên tìm ai đó hỏi một chút.

“Nhưng Nhưng...Nhưng Nhưng...”

Khẽ gọi tên cô, vô thức dựa vào lòng cô nặng nề ngủ. Có thể vì hôm nay chơi quá mệt cũng có thể vì ôm cô mà dần thả lỏng tâm tư, tóm lại là anh đã ngủ thiếp đi rồi.

Thấy anh ngủ say liền nhẹ nhàng đỡ anh nằm xuống, cởi giày, nâng chân anh đặt thẳng lên giường rồi dịu dàng đắp chăn cho anh. Cô vẫn nhớ bác Phong bảo cô đến thư phòng tìm ông, hy vọng trước khi cô trở lại anh sẽ không tỉnh dậy. Gõ cửa phòng rồi đứng đợi người bên trong cho phép bước vào.

“Mời vào.”

Cô vừa vào đã thấy Phong Long Sinh đang ngồi trên sofa chờ mình.

“Bác Phong, tìm cháu có chuyện gì sao?”

“Đến đây ngồi đi.”

Kiều Nhung Ngọc đi đến ngồi xuống sofa đối diện, chờ ông nói.

“Hôm nay bác đến công ty của ba cháu để bàn chuyện hôn sự, bác định để hai đứa kết hôn sau hai tuần nữa. Ba cháu nói để cháu quyết định.”

“Sau hai tuần nữa?”

“Sợ quá nhanh sao?” Lo lắng hỏi, nhìn cô không trả lời ông chợt cảm thấy khản trương, trước đây cho dù đối mặt với những dự án lớn ông cũng chưa từng lo lắng đến vậy.

Lắc đầu nói: “Không có.”

“Bác sẽ sắp xếp thời gian để hai đứa đi chọn nhẫn và chụp ảnh cưới.”

Tốt quá rồi, vừa nãy thấy cô do dự ông còn tưởng cô sẽ phản đối.

“Vâng, bác cứ sắp xếp đi.” Cô còn mãi suy nghĩ chuyện khác, hôn sự cứ để người lớn lo liệu là được rồi, hiện tại cô chỉ quan tâm đến những cảm xúc tiêu cực của Vũ Vũ.

“Bác Phong, cháu có thể hỏi bác một chuyện không?”

“Chuyện gì?” Qua mấy ngày quan sát, ông phát hiện cô gái nhỏ này cực kỳ thích con trai mình, nuôi chiều nó có thừa nhưng nếu nó sai vẫn nghiêm khắc phê bình, không giống như mấy đứa kia, cưng chiều đến tận trời mặc nó làm loạn. Còn Vũ Vọng tuy vẫn khác người nhưng đã hiểu biết hơn rất nhiều so với trước.

“Có liên quan đến Vũ Vũ, cháu mong bác Phong có thể nói thật cho cháu biết.”

“Được.” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, ông vô thức ngồi thẳng lên đợi cô hỏi.

Trong lòng cân nhắc hồi lâu mới chậm rãi mở miệng hỏi: “Có phải trước kia Vũ Vũ đã từng bị tổn thương hay không? Cháu phát hiện chỉ cần không nhìn thấy cháu một lúc anh ấy liền lo sợ, cho dù có ôm cũng vẫn lo lắng như sợ cháu sẽ biến mất vậy.”

Nghe xong câu hỏi của cô, tim ông hơi thắt lại, ông biết trong lòng anh vẫn bị tổn thương cho dù bọn họ có cố gắng bao nhiêu vẫn không thể làm lành vết thương lòng của anh.

Còn ông thật không biết phải nói với cô thế nào, dù sao chuyện đó cũng có liên quan đến hai cuộc hôn nhân thất bại của ông.

“Bác Phong?”

Nhìn cô thờ dãi, nghĩ đến cô gái này có thể xoa dịu những bi thương của con trai, ông liền quyết định nói hết cho cô biết. Hơn nữa, hai đứa sẽ kết hôn nên cô có quyền được biết mọi chuyện.

“Nếu bác không tiện nói thì cháu cũng sẽ không hỏi nữa.” Thấy ông có vẻ khó xử, cô quan tâm nói, cô cũng không có thói quen bới móc chuyện của người khác.

“Chẳng có gì bất tiện cả, mọi chuyện đều đã qua được 10 năm rồi...” Giống như hạ quyết tâm, Phong Long Sinh khó khăn mở lời.

“Có lẽ cháu không biết, mười năm trước Vũ Vọng không hề giống như bây giờ, nó là một đứa trẻ bình thường cũng đến trường, nghịch ngợm và gây rối. Mẹ đẻ của Vũ Vọng vì khó sinh mà mất, cô ấy vì muốn giữ lại huyết mạch cho nhà họ Phong đã không để ý đến cơ thể mình lừa bác mang thai nó, đợi đến khi bác phát hiện ra thì đã muộn, chẳng thể bỏ cái thai đi nữa.

Có lẽ cháu sẽ cảm thấy bác tàn nhẫn nhưng khi đó với bác mà nói thì cô ấy là quan trọng nhất, bác không muốn vì đứa con mà mất đi cô ấy song chẳng ngờ cô ấy vẫn rời xa bác...Nói thật, lúc ấy bác không hề quan tâm đến Vũ Vọng, thậm chí có thể nói là hận bởi vì nó khiến bác mất đi người yêu nhất đời này...Vì vậy, bác đến trại trẻ mồ côi nhận nuôi bốn đứa kia, đối xử còn

tốt hơn so với Vũ Vọng...

Vũ Vọng không hiểu vì sao bác lại không thích mình nên nó luôn tìm mọi cách để bác được vui, song bác vẫn chưa từng để ý đến nó, nó là do một tay má Lỗ dạy dỗ. Má Lỗ từng nhiều lần khuyên giải nhưng bác vẫn không để tâm, thà đem tình thương của mình cho bốn đứa con nuôi còn hơn là quan tâm đến con trai ruột...

Năm Vũ Vọng mười lăm tuổi, bác quen một người vũ nữ hai mươi tuổi....Không phải bác ngại biện, 15 năm qua bác chưa từng rung động trước bất kỳ người phụ nữ nào, bác cũng không muốn phản bội vợ mình nhưng dáng vẻ của cô ta rất giống với vợ bác hồi trẻ, vì ngộ nhận mà bác đã nghĩ mình yêu cô ta rồi....

Mặc kệ mọi người phản đối, bác vẫn kiên trì muốn cưới cô ta...Còn Vũ Vọng vì muốn lấy lòng bác mà không hề phản đối...Bác vẫn còn nhớ rõ, lúc ấy bác vì nó không có phản đối mà tát nó một cái thật mạnh...Có lẽ do bác cảm thấy mình đã phản bội mẹ nó nên mới trút giận sang nó, cho rằng nó không nên vì bác mà chấp nhận một người phụ nữ khác thành mẹ của nó, bởi vì mẹ nó đã đánh đổi cả mạng sống để sinh ra nó...

Sau đó bác đã cưới cô gái kia...Cô ta đối xử với Vũ Vọng rất tốt, lúc nào cũng quan tâm đến nó. Nếu bác đi làm thì cô ta sẽ chăm sóc nó, cứ như thế, Vũ Vọng đã thích cô ta...Có lẽ, do từ nhỏ không có ai đối xử thật tâm với mình nên nó vô cùng tin tưởng cô ta, mặc kệ cô ta nói gì nó vẫn tin tưởng. Ngay cả đến khi cô ta thuê người bắt cóc nó, nó vẫn chưa từng nghi ngờ cô ta...

Cũng vì thế mà khi sự thật phơi bày, nó hoàn toàn không thể chấp nhận nổi...Sau khi cứu trở về, nó bắt đầu sốt cao lên tới 45 độ...Đến khi tỉnh lại thì đã bị quên hết tất cả nhưng trong tiềm thức nó vẫn rất khó để thích một người, trừ người nhà ra nó đều không chấp nhận bất kỳ ai...Đây vẫn chưa phải tình huống tồi tệ nhất, tồi tệ nhất là bác sĩ nói cho bác biết...Trí óc của nó bị ảnh hưởng...Trí lực của nó như đứa trẻ mười tuổi, mãi mãi không tốt lên được..."

Nói xong lời cuối ông liền nghẹn giọng: “Khi ấy, bác mới giật mình nhận ra mình đã quá vô tâm với nó, từ đó về sau, tất cả mọi người đều dồn hết sự chú ý vào nó...Có lúc bác đã nghĩ, nó như thế cũng tốt, không cần phải đối mặt với những tổn thương trong quá khứ, ít ra là nó vẫn vui vẻ..."

Trong lúc nghe ông kể, đã có rất nhiều lần cô không nhịn được muốn đứng lên đánh ông nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống. Nghe ông kể xong, cô cuối cùng vẫn không kiềm chế được gào lên, từ lúc sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên cô mất bình tĩnh đến thế.

“Sao ông có thể vì vợ mình chết do khó sinh mà đối xử với anh ấy như thế? Ông chưa từng nghĩ đến vì cái gì mà bà ấy quyết sinh anh ấy ra sao? Cho dù biết mình sẽ chết nhưng bà ấy vẫn quyết định sinh con thì đã có thể hiểu được bà yêu đứa bé này biết bao nhiêu. Còn ông lại

đổi xử với anh ấy như thế, vợ ông ở trên trời chắc chắn không thể yên lòng. Nhìn thấy ông đổi xử với đứa bé mà bà đã phải đổi bằng cả mạng sống, bà nhất định sẽ dùng nước mắt rửa mặt mỗi ngày! Lúc anh ấy khỏe mạnh ông không thương, không bảo vệ đến khi anh ấy gặp chuyện mới biết hối hận còn có ích gì nữa!”

“Thật xin lỗi...” Rốt cuộc, trong tiếng mắng của cô, ông đã bật khóc như một đứa trẻ.

Ông chưa từng đặt mình vào địa vị của bà để suy nghĩ, chỉ nghĩ vì nó mà mình mất đi người vợ thương yêu nhất. Chưa từng nghĩ đến vợ mình vì sao biết rõ không nên sinh con nhưng vẫn giấu ông mang thai, bà ấy chắc chắn là rất rất yêu ông nên mới muốn sinh con cho ông, cho dù là đổi bằng cả mạng sống.

“Bà xã...Rất xin lỗi...Rất xin lỗi...”

Cho đến hôm nay, nhờ cô thức tỉnh ông mới biết mình là một người ngu dốt biết bao nhiêu, tự cho là mình đúng nên đã làm tổn thương vợ cùng con trai. Có lẽ ông vì áy náy mới bảo vệ, nuông chiều anh nhưng trong lòng lại chưa từng thương anh. Kể từ hôm nay, ông sẽ thương yêu anh hơn để bù lại những năm tháng đã qua.

Nhìn ông đầy mặt nước mắt liền không còn gì để nói. Rút một tờ khăn giấy đưa cho ông vẫn không mở miệng nói một câu, có lẽ nên để cho ông khóc một trận thoải mái.

“Nhưng Nhưng?”

Lúc này, cửa phòng sách bị người khế đẩy vào, Phong Vũ Vọng ngủ được vài phút liền tỉnh lại, tỉnh dậy không thấy cô vội chạy đi tìm má Lỗ. Má Lỗ bảo anh đến phòng sách tìm thử nên anh mới chạy đến đây. Nhưng anh giống như nghe thấy có người đang khóc nên không dám xông vào chỉ lén mở ra một khe nhỏ để nhìn trộm.

“Vũ Vũ? Vào đây.” Vừa nghe, cô đã biết là anh, chỉ có anh mới gọi mình như thế.

Vừa nghe thấy có thể đi vào anh lập tức đẩy cửa rồi chạy đến bên cô, lúc này mới có tâm tình nhìn xem ai đang khóc.

“Cha? Sao cha lại khóc? Có người bắt nạt cha à?” Nghiêng đầu khó hiểu hỏi, nơi này chỉ có anh, Nhung Nhung và cha, anh không bắt nạt cha vậy chỉ có...(bó tay với anh)

Nhìn về phía Kiều Nhung Ngọc, ngơ ngác hỏi: “Nhung Nhung bắt nạt cha à?”

“Em không có bắt nạt cha anh?” Véo nhẹ mũi anh, cười nói.

“Vậy...”

Không đợi anh nói hết, Phong Long Sinh đã nhào đến ôm chặt anh: “Con trai...”

Vỗ nhẹ lưng ông giống như bình thường bọn họ vẫn an ủi mình, vừa vỗ vừa nói: “Đừng khóc, đừng khóc, cha đừng khóc nữa mà.”

Nhưng sự an ủi của anh hoàn toàn vô dụng, ngược lại ông còn khóc to hơn.

Hiện tại, ông chỉ cảm thấy vô cùng có lỗi với anh nhưng anh lại không để tâm còn đối xử tốt với mình như thế, ông thật quá xấu hổ.

Song, nói thật, ông cũng không cần xấu hổ vì dù sao Phong Vũ Vọng cũng chẳng nhớ được chuyện trước kia.

Lúng túng nhìn Kiều Nhung Ngọc đứng bên cạnh mình: “Nhưng Nhung...”

“Anh cứ tiếp tục an ủi ông ấy đi, ông ấy khóc một chút sẽ khá hơn.” Thấy ông đã biết được sai lầm của mình, cô cũng cảm thấy vui mừng.

“Ừ.” Anh tiếp tục vỗ nhẹ vai cha để ông khóc thoải mái.

Một lúc sau, Phong Long Sinh mới xấu hổ buông anh ra, nghĩ đến mình đã sống gần nửa đời người lại có thể ôm con khóc rống lên như thế, nếu truyền ra ngoài thì ông sẽ chẳng còn mặt mũi nào gặp người nữa.

Vỗ vỗ bả vai anh rồi quay trở lại ghế sofa.

Phong Vũ Vọng khó hiểu nhìn ông, chẳng hiểu vì sao ông lại không khóc nữa.

“Cha khóc đủ rồi à?”

Nghe anh hỏi như thế, gương mặt già nua lập tức đỏ bừng, nghẹn họng nhìn anh.

May mà Kiều Nhung Ngọc kịp thời giải vây cho ông, cô kéo tay anh nói: “Vũ Vũ, nếu thấy người khác khóc thì anh không được hỏi như thế, đó là vô lễ.”

“Ừ, cha, con không hỏi nữa.” Nhung Nhung nói chắc chắn không sai.

“Bác Phong, chúng con xin phép về phòng trước.” Nắm tay anh muốn rời đi.

Đúng lúc bọn họ đi tới cửa, ông liền nhớ ra một chuyện: “Nhưng Ngọc.”

“Bác Phong còn chuyện gì sao?” Chẳng phải đã nói để người lớn chuẩn bị hôn lễ rồi, còn chuyện gì nữa vậy.

“Nhà chúng ta trừ má Lỗ ra thì không có nữ giúp việc, tất cả đều là đàn ông. Cháu có muốn tìm một nữ giúp việc để tiện chăm sóc mình hay không?” Trước đây, trong nhà toàn là đàn ông nên không thuê nữ giúp việc, nếu cô gả vào thì đương nhiên phải thuê nữ giúp việc rồi.

Suy nghĩ một lúc liền gật đầu: “Cũng được, cháu sẽ tự chọn.”

Nói xong, liền kéo Phong Vũ Vọng đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng hai người dần khuất xa, Phong Long Sinh cảm thấy vô cùng may mắn. Nhờ tổ tiên tích phúc nên con trai mới cưới được một người vợ tốt như vậy.

Kiều Nhung Ngọc kéo Phong Vũ Vọng trở về phòng anh, cô có chuyện cần nói với anh. Cô hy vọng anh có thể tin tưởng mình, tin tưởng tình yêu cô dành cho anh, tin tưởng cô sẽ không dễ dàng rời bỏ anh.

“Nhưng Nhung, cha đã nói gì với em thế?” Anh vui vẻ đi theo sau cô.

“Ra kia ngồi đi.” Chỉ vào ghế tựa ngoài ban công, muốn anh qua đó ngồi xuống.

Vội chạy qua rồi ngồi xuống, thấy cô cứ đi đi lại lại quanh phòng vẫn không tới ngồi cùng mình, anh bắt đầu nhìn xung quanh giống như con sâu giãy dụa trên ghế.

“Nhưng Nhung, em không ngồi à?”

Kiều Nhung Ngọc dừng lại, nhìn anh xoay xoay mông như ngồi phải đinh liền mỉm cười bước đến bên cạnh anh.

“Vũ Vũ có thích em không?”

“Thích.” Ra sức gật đầu rồi vươn tay ôm chặt cô muốn cô ngồi xuống cùng mình, thấy cô lắc đầu, anh lập tức thở phò phò, chu môi lên.

Thấy anh giống như một đứa bé không được thỏa mãn yêu cầu liền chu môi lên khiến cô buồn cười, vươn tay chạm nhẹ môi anh, tiếp tục hỏi: “Vậy anh còn thích ai nữa?”

“Anh còn thích cha này, anh cả, anh hai, anh ba, anh tư, má quản gia...Bác lái xe...”

Buồn phiền nhăn mặt, cố gắng nhớ ra những người mình thích.

“Anh làm vườn...Bác đầu bếp...”

“Dừng.” Cô đặt ngón trỏ lên môi anh ngăn không cho anh nói tiếp, còn để anh tiếp tục thì không biết sẽ xuất hiện thêm bao nhiêu người kỳ quái nữa.

“Vậy anh có thích em nhiều không? Hay là thích bọn họ hơn?”

“Khác nhau sao?” Anh nghiêng đầu, khó hiểu nhìn cô.

Cô gật đầu, tỏ vẻ bất đồng.

“Vậy....Anh thích bọn họ nhiều thế này...” Vươn hai tay biểu đạt khoảng cách.

“Thích Nhung Nhung...” Lại lấy tay biểu đạt, nhưng so sánh thế nào vẫn cảm thấy chưa đủ, chỉ có thể cố gắng kéo giãn hai tay cho đến khi giãn hết mức vẫn cảm thấy chưa hài lòng.

Cô vươn tay kéo hai tay anh lại rồi nói: “Được rồi, không thể so sánh, em hiểu rồi.” Đúng là cách nghĩ của một đứa trẻ mà, chỉ biết dùng tay để so sánh ít nhiều.

“Nhung Nhung biết rõ sao?” Mở to hai mắt, cực kỳ hưng phấn nhìn cô.

Cô gật đầu rồi tiếp tục hỏi: “Vậy anh làm sao biết em có thích anh không?”

Lần này đúng là làm khó anh mà, anh biết Nhung Nhung đối xử rất tốt với mình nhưng anh không biết đó có phải là thích hay không. Có người chẳng hề thích anh nhưng vẫn đối xử tốt với anh trước mặt cha cùng các anh...

Sợ hãi nhìn cô, anh nhỏ giọng nói: “Không...Không biết...Vậy...”

Đột nhiên, hai mắt anh sáng lên rồi nắm lấy tay cô: “Vậy Nhung Nhung thích anh sao?”

Cô đã sớm biết mà! Rút tay về rồi vỗ nhẹ trán anh: “Anh suy nghĩ kỹ xem mấy ngày qua em đối xử với anh thế nào, chờ anh nghĩ xong thì nói cho em biết đáp án.”

Nói xong liền mỉm cười rồi tiếp tục: “Em đi tìm má Lỗ, em có việc muốn nói với bà ấy.”

Bởi vì lời của cô mà anh lâm vào trầm tư, phiền não nhăn mặt, cố gắng suy nghĩ nhưng vẫn không thể hiểu được ý của cô.

Thấy dáng vẻ buồn phiền của anh, cô cũng rất đau lòng nhưng vẫn cố nhịn xuống. Nếu không để anh tự mình suy nghĩ thì mãi mãi anh cũng chẳng biết được cô thích anh, thậm chí là yêu anh nhiều đến đâu.

Trước khi đi ra ngoài còn bỏ lại một câu: “Không suy nghĩ cẩn thận thì đừng nói chuyện với em.” Nói xong liền đóng cửa rời đi.

“A?” Nghe xong lời cô nói, anh sợ đến mức ngẩng đầu lên, thấy cô đã sớm rời đi, anh suyét chút thì khóc nức.

Nhung Nhung muốn anh tự suy nghĩ, nghĩ xem có phải cô thích anh hay không, chưa nghĩ ra thì sẽ không cho nói chuyện với cô, Nhung Nhung sao có thể xấu như thế chứ....

*****

“Má Lỗ.”

Cuối cùng thì Kiều Nhung Ngọc cũng tìm thấy má Lỗ ở trong phòng bếp. Má Lỗ đang bàn với đầu bếp xem tối nay nấu món gì, mà phòng bếp cũng đã được thu dọn sạch sẽ rồi.

“Cô Kiều, có chuyện gì vậy?”

“Má Lỗ, bác đừng gọi con là cô Kiều, cứ gọi con Nhung Ngọc là được rồi.” Mỉm cười, cô đối với vị quản gia đã làm việc cho nhà họ Phong mấy chục năm qua vô cùng tôn kính. Cứ gọi cô Kiều, cô Kiều khiến cô cảm thấy rất mất tự nhiên.

“Được. Có chuyện gì vậy cô Nhung Ngọc?” Chủ nhân không so đo là một chuyện, bà vẫn nên làm tròn bổn phận của mình.

“Bác Phong bảo con tìm một nữ giúp việc, nói trong nhà chỉ toàn đàn ông nên sợ con khó xử, con muốn hỏi má Lỗ một chút xem có biết người nào không?”

Má Lỗ biết cô tôn trọng mình nên mới đặc biệt tìm mình, cho dù tự cô chọn người thì bà cũng không thể can thiệp. Nhưng hiện tại cô lại tìm bà để hỏi ý kiến, càng khiến cho bà thêm yêu thích cô chủ tương lai này.

Bà ngẫm nghĩ rồi nói: “Cô Nhung Ngọc, tôi có một đứa cháu gái vô cùng nhu thuận, cũng rất chăm chỉ, không biết....”

“Có biết phép tắc không ạ?”

Thật ra, có chăm chỉ hay không cũng chẳng sao, cô cũng không có nhiều việc cần nhờ đến người khác. Dù sao bản thân cũng đã sống ở nước ngoài nhiều năm, có rất nhiều việc đều quen tự mình làm rồi. Cô chỉ để ý có biết phép tắc hay không thôi, nếu chọn một nữ giúp việc không biết chừng mực thì cô sẽ rất phiền phức.

“Tôi sẽ dạy nó.” Cũng phải, người giàu sang sợ nhất là thuê một người giúp việc không biết phép tắc.

“Được rồi, má Lỗ tìm ngày mang cháu gái đến đây để con gặp mặt, nếu không có vấn đề thì sẽ thuê cô ấy được không ạ?”

“Vâng, cô Nhung Ngọc.” Bà gật đầu, đáp lại.

“VẬY con đi lên trước, chuyện này phải phiền má Lỗ rồi.”

Nhìn bóng lưng cô khuất xa, đầu bếp ngồi bên cạnh bà liền cười nói: “Cô chủ tương lai này đúng là người lễ phép.”

Người trẻ bây giờ, đặc biệt là những cô gái nhà giàu được sống an nhàn từ bé hiếm có người lễ phép như thế, đối xử với người hầu thân thiết như vậy lại càng hiếm.

“Đúng vậy, đúng là một cô gái tốt.”

*****

Buổi tối, lúc ăn cơm, đám người Phong Long Sinh lập tức phát hiện bầu không khí có chút khác thường.

Bình thường, Phong Vũ Vọng vẫn hay quán lấy Kiều Nhung Ngọc, hôm nay lại ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, im lặng ăn cơm khiến cho mọi người có chút không quen.

“Em trai à, hôm nay cậu làm sao vậy?” Đỗ Vũ không thể chịu nổi bầu không khí nặng nề này nữa.

Tủi thân liếc Kiều Nhung Ngọc đang ngồi bên cạnh một cái lại tiếp tục cúi đầu ăn cơm, ngay cả đồ ăn cũng không gấp, chỉ rầu rĩ đáp: “Không sao.”

Nhung Nhung xấu lắm, thật sự không nói với anh câu nào, anh đi gọi cô vào ăn cơm, cô cũng chỉ ngồi một bên, mặc kệ anh riu rít bên cạnh cũng không quan tâm đến anh.

Vừa thấy vẻ mặt kia của anh, mọi người đều biết vấn đề xuất phát từ phía Kiều Nhung Ngọc.

Kiều Nhung Ngọc chỉ khẽ cười, hoàn toàn bỏ qua ánh mắt dò hỏi của mọi người, vươn tay gấp đồ ăn bỏ vào bát anh.

Thấy cô gấp thức ăn cho mình, anh liền vui sướng ngẩng đầu nhìn cô. Anh còn tưởng cô muốn nói chuyện với mình rồi, nhưng khi thấy cô mỉm cười rồi lại tiếp tục ăn cơm, anh liền mất

hứng chu miệng, tiếp tục ăn cơm.

“Nhưng Ngọc bắt nạt em à?” Bạch Dật Phong khó hiểu hỏi, lại chuyện gì nữa đây.

“Không ạ.” Bĩu môi, lại tủi thân liếc người bên cạnh một cái nữa.

Đây chẳng phải đang muốn nói, chính cô bắt nạt anh sao? Ha ha, anh thật đáng yêu!

“Nhưng Ngọc?” Phong Long Sinh khó hiểu gọi. Không phải buổi chiều hai đứa vẫn còn quần quýt sao, làm sao mà mới có vài giờ đã thành thế này rồi?

“Bác Phong...”

“Con ăn no rồi.” Phong Vũ Vọng đặt bát xuống, buồn bã nói.

“Vũ Vọng...”

“Em trai...”

Mọi người kinh hãi, thấy dáng vẻ ủ rũ của anh, tất cả đều đau lòng, chỉ có Kiều Nhung Ngọc vẫn như không có chuyện gì tiếp tục ăn cơm.

“Con về phòng trước.” Cúi đầu, hoàn toàn mất đi vẻ hoạt bát thường ngày. Đẩy ghế ra, hai tay anh vô lực buông thõng xuống, đi về phòng.

“Nhưng Ngọc, rốt cuộc là sao vậy?” Phong Long Sinh nhìn dáng vẻ chán nản của con trai liền lo lắng hỏi.

“Không có gì, chỉ là cháu muốn anh ấy tự mình suy nghĩ chút chuyện thôi.” Mím cười, cầm lấy khăn ăn, tao nhã lau miệng.

“Ha ha, trước khi anh ấy chưa nghĩ ra thì không được nói chuyện với cháu.”

“A, cô cũng hơi quá đáng đó.” Đỗ Vũ bất mãn nói.

Lấy chỉ số thông minh hiện tại của Vũ Vọng thì mười ngày, nửa tháng cũng chưa chắc đã nghĩ ra. Còn bảo nó chưa nghĩ ra thì không được nói chuyện với mình, cô đúng là đang bắt nạt người ta mà. Với tình cảnh hiện tại của Vũ Vọng, cô đối xử với nó như thế, nó có tinh thần mới là lạ.

“Cháu bảo nó suy nghĩ chuyện gì vậy Nhung Ngọc?” Phong Long Sinh cũng cảm thấy cô hơi quá đáng, nhưng ông nghĩ cô chắc có quyết định của riêng mình.

“Đề anh ấy suy nghĩ xem, cháu có thích anh ấy hay không thôi.” Cô bỏ qua vẻ mặt bất mãn của bọn họ.

“Cô có thích nó không thì cứ trực tiếp nói ra chẳng phải sẽ tốt hơn sao, làm gì mà cứ để nó phiền lòng như thế.” Đây chẳng phải là đang muốn kiếm chuyện hay sao? Bạch Dật Phong có chút bất mãn với hành động của cô.

Mạnh Triết và Đỗ Vũ đều gật đầu, dừng ăn nhìn cô.

Duy trì tươi cười, trong lòng cô đang suy xét có nên nói lý do cho bọn họ hay không.

“Rốt cuộc là cô đang nghĩ cái gì?” Nhậm Ngã Hành cảm thấy nụ cười của cô có chút chượng mắt. Tính anh vốn nóng nảy, suýt nữa thì anh đã vỗ bàn đứng lên chỉ vào cô mắng to rồi. Nhìn dáng vẻ oan ức của Vũ Vọng, anh đau lòng quá.

Bốn người đều biết cuộc sống trước kia của Vũ Vọng trôi qua như thế nào, đều biết được chính bọn họ đã đoạt mất tình yêu thương của cha nuôi nên họ rất yêu thương anh, chỉ mong anh sống vui vẻ. Vậy mà, cô lại có thể khiến Vũ Vọng khổ sở, anh nhin được mới lạ.

“Anh cho rằng tôi định làm gì?” Hai tay chống cằm, thú vị nhìn anh.

“Cô!”

“Ngã Hành, em bình tĩnh lại đi.” Mạnh Triết ngăn cản anh bùng nổ.

“Đúng vậy, chúng ta cứ nghe Nhung Ngọc nói đã, cha tin rằng nó sẽ không tổn thương Vũ Vọng.” Phong Long Sinh cũng vội vàng giảng hòa.

“Vậy cha hãy bảo cô ấy nói đi, cứ cười mãi như thế là có ý gì chứ?” Đã rất lâu rồi, anh chưa có tức giận đến thế.

“Nhung Ngọc?” Phong Long Sinh nhìn cô, hy vọng cô có thể giải thích mục đích của mình.

Cô nhìn lướt qua một lượt, biết mọi người cũng chỉ vì quá quan tâm đến Vũ Vọng nên đành thở dài, quyết định nói ra mục đích của mình.

“Chắc mọi người cũng biết, Vũ Vũ không dễ dàng tin tưởng một người?”

Năm người đồng loạt gật đầu, những tổn thương trong quá khứ vẫn còn ở trong lòng anh, cho dù có mất đi trí nhớ, trí lực suy giảm nhưng trong tiềm thức anh vẫn nhớ kỹ.

“Cháu muốn anh ấy mở rộng lòng mình, cảm nhận hạnh phúc thực sự.” Nhìn vẻ mặt khó hiểu của mọi người, cô liền biết bọn họ chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Có lẽ bề ngoài anh cố tỏ ra vui vẻ nhưng thật ra trong thâm tâm lại chưa từng hạnh phúc.

“Nếu đã quyết định gả cho anh ấy thì cháu sẽ không bao giờ ly hôn, cháu muốn nói cho mọi người biết trước điều này.”

“Cái đó có quan hệ gì với chuyện kia?” Đỗ Vũ khó hiểu hỏi.

Cô nhìn anh một cái rồi tiếp tục nói: “Nếu tôi nói cho anh ấy biết tôi thích anh ấy thì anh ấy nhất định sẽ không thật sự tin tưởng, chỉ có để cho anh ấy tự suy nghĩ thì anh ấy mới thật sự hiểu được, tôi thích anh ấy thế nào.”

“Ý cô là gì?” Nhậm Ngã Hành nhất thời choáng váng, thích rồi lại không thích, anh sắp ngất rồi.

“Tôi hy vọng anh ấy có thể mở lòng đón nhận tôi, không cần bởi vì tôi mới rời xa vài phút mà bắt đầu sợ hãi, lo lắng tôi có thể rời xa anh ấy bất cứ lúc nào.” Cô muốn loại bỏ hoàn toàn cảm xúc bất an trong lòng anh.

“Nhưng cô không hướng dẫn nó thì nó sẽ chẳng thể hiểu được.” Mạnh Triết nhíu mày, anh đồng ý là cô chỉ muốn tốt cho Vũ Vọng nhưng như thế cũng hơi quá đáng.

Cô không trả lời, chỉ mỉm cười nhìn bọn họ.

“Không phải là cô muốn chúng tôi đi thức tỉnh nó giúp cô đó chứ?” Bạch Dật Phong nhìn cô, khó tin chỉ vào bốn người bọn họ. Vấn đề này đúng là quá khó mà.

“Đúng vậy.” Gật đầu, vẫn duy trì tươi cười.

“Nếu các anh không nỡ để anh ấy tiếp tục phiền muộn thì hãy cố gắng thức tỉnh anh ấy đi.”

“Cô....” Đỗ Vũ khó tin nhìn cô, cô lại dám lợi dụng bọn họ.

“...Quá gian xảo mà.”

Cô đứng dậy, mỉm cười nhìn lướt qua bốn người rồi hướng về phía Phong Long Sinh, nhẹ gật đầu tỏ ý mình phải về phòng rồi.

“Cám ơn lời khen.”

Nhìn theo bóng lưng của cô, Phong Long Sinh vui vẻ cười to rồi chỉ về hướng cô rời đi, đặc ý

nói: “Vợ tương lai của Vũ Vọng thật sự quá thông minh.”

“Quá gian xảo thì có.” Nhậm Ngã Hành oán giận nói.

Cô gái kia lại có thể thân nhiên lợi dụng bọn họ nhưng vẫn không để cho người khác cảm thấy cô quá đáng.

“Ăn cơm xong, cùng đến phòng Vũ Vọng đi.” Mạnh Triết nói.

Bọn họ tình nguyện để cô lợi dụng.

*****

“Vũ Vọng?”

Bốn người đẩy cửa phòng ngủ ra rồi bước vào liền thấy anh đang ngồi trên giường trầm tư. Lúc thì gãi đầu, lúc lại xoa mũi, lúc lại cười ngây ngô rồi lại biến thành tủ thân. Động tác cùng biểu cảm đa dạng kia khiến bọn họ không nhận được lắt đầu.

Bốn người đi đến bên sofa ngồi xuống rồi lại gọi anh qua.

“Vũ Vọng, qua đây ngồi.” Đỗ Vũ hướng anh vẫy vẫy tay.

“A?” Nghe thấy có người gọi mình, anh liền ngây ngốc ngẩng đầu lên. Chẳng phải trong phòng chỉ có mỗi mình anh thôi sao?

Sau khi nhìn thấy bốn người đang ngồi trên sofa, anh lập tức giật nảy mình, vội vàng đứng dậy.

“Anh...Anh cả, sao các anh lại ở trong này?”

Mạnh Triết mỉm cười nhìn anh: “Qua đây ngồi, anh có chuyện muốn nói với em.”

“Vâng.” Anh ngoan ngoãn đi đến ghé sofa bên cạnh ngồi xuống rồi mù mịt nhìn Mạnh Triết, không biết anh muốn nói gì với mình.

Bốn người liếc nhau một cái rồi quyết định để cho Mạnh Triết nói trước.

Chương 5.

“Anh cả, anh muốn nói gì với em ạ?” Anh còn có chuyện rất, rất quan trọng đó....

“Có phải Nhung Ngọc đưa ra một câu hỏi khó cho em không?” Mạnh Triết trực tiếp hỏi. Càng vòng vo nó càng khó hiểu, cứ trực tiếp đi thẳng vào vấn đề là được.

“Đúng thế.” Hai mắt anh sáng lên, trong mắt tràn đầy vui vẻ.

“Sao anh biết ạ?” Anh nhớ rõ là chưa có nói với ai mà, sao anh cả lại biết được, anh cả thật quá giỏi mà.

“Nhung Ngọc nói cho anh.” Như nhìn thấu suy nghĩ của anh, Mạnh Triết liền nở nụ cười.

“A...”

“Em đã suy nghĩ kỹ chưa?” Chắc là chưa rồi, anh cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi. Lúng túng gãi đầu, anh xấu hổ đáp: “Chưa ạ...”

“Em cảm thấy Nhung Ngọc đối với em như thế nào?” Bạch Dật Phong hỏi xen vào.

Vừa nhắc đến điều này, anh liền cười vô cùng vui vẻ, ra sức gật đầu: “Nhung Ngọc đối với em rất tốt.”

“Lúc bọn anh đi vắng, cô ấy có dịu dàng với em không?” Đỗ Vũ biết rõ còn cố hỏi, chỉ có điều bọn họ đang thức tỉnh anh nên đành phải hỏi cái về đề ngu ngốc này, như vậy sẽ hiểu rõ hơn.

Không chút do dự, đáp: “Đương nhiên, đương nhiên, lúc bọn em ở chung, cô ấy càng đối xử tốt với em hơn. Cô ấy còn để em hôn nhẹ nữa...” Nghĩ đến đây, mặt anh càng đỏ, đầu cũng cúi thấp hơn.

Nhậm Ngã Hành nhìn dáng vẻ này của em trai liền hiểu rõ nó đã hoàn toàn đắm chìm vào sức quyến rũ của Kiều Nhung Ngọc.

“Câu hỏi của cô ấy khó nghĩ đến thế sao?” Đỗ Vũ khó hiểu hỏi. Vấn đề đơn giản như thế vẫn

còn phải suy nghĩ nữa à, chỉ cần là người thông minh cũng đều nhìn ra được.

“Gì ạ?” Anh ngẩng đầu vô tội hỏi, không hiểu vì sao anh lại nói như thế.

Bạch Dật Phong đánh anh một cái, tức giận nói: “Anh quên tình trạng của nó rồi à, đừng đem ý nghĩ của anh áp đặt cho nó.”

“Hả...” Đúng rồi, anh suýt nữa thì quên mất Vũ Vọng hơi khác người. Anh đã quen cách đối xử với Vũ Vọng như người bình thường nên hay quên đi chi tiết này, có đôi khi anh thật sự quên mất Vũ Vọng có vấn đề về trí lực.

“Trước kia đã có ai từng đối xử tốt với em như thế chưa?” Mạnh Triết gợi ý.

Lắc đầu rồi lại gật đầu, nhìn lướt qua bọn họ, anh nhỏ giọng nói: “Cha và các anh đều đối xử với em rất tốt.”

Nhậm Ngã Hành vươn tay xoa đầu anh, không uông công bọn họ yêu thương anh, anh vẫn biết bọn họ đối xử tốt với mình.

“Trừ bọn anh ra còn ai không?”

“Má Lỗ.” Má Lỗ rất tốt với anh, mặc dù có đôi lúc rất hung dữ nhưng bà vẫn rất yêu thương anh.

“Trời ạ.” Đỗ Vũ vỗ trán, tuy đã sống cùng nhau nhiều năm nhưng đối với cách suy nghĩ đơn thuần của đứa em trai này, anh vẫn chưa thể quen được.

“Trong nhà không tính, bên ngoài thì sao?” Bạch Dật Phong nói rõ ràng, để tránh cho đứa em ngốc này chỉ biết người trong nhà, càng nói càng xa khiến anh rối loạn.

Rót cuộc, anh cũng lắc đầu. Ở bên ngoài không có ai đối xử tốt với anh như Nhung Nhung, đặc biệt là con gái, lúc đầu còn vây quanh anh nhưng khi anh vừa nói chuyện thì lại chán ghét quay đầu bỏ đi.

“Vậy em có cảm nhận được cô ấy thích em không?” Hả là biết đi.

Khó hiểu lắc đầu, chẳng hiểu vì sao lại quay về vấn đề này, song anh thật sự không biết.

“Em không biết.”

“Vậy em thấy thế nào mới gọi là thích em?” Nhậm Ngã Hành cảm thấy bọn họ phải hiểu rõ định nghĩa ‘thích’ của Vũ Vọng là như thế nào.

“Đối xử rất rất rất tốt với em...” Anh chỉ biết, nếu người khác đối xử rất rất rất tốt với mình thì chứng tỏ người đó thích mình.

“Vậy em cảm thấy cô ấy đối xử với em không tốt sao?”

Anh lắc đầu, cao giọng nói: “Nhưng Nhưng rất tốt với em.”

“Vậy em...” Lần này, bọn họ đều không hiểu nổi, nếu cô ấy đối xử tốt với nó thì vì sao nó lại không biết cô ấy có thích mình hay không.

“Nhưng Nhưng rất tốt với em nhưng em lại đối với cô ấy không tốt.” Anh bĩu môi, có chút mất hứng.

Bốn người sắp bị anh làm cho phát điên rồi, đây là chuyện gì vậy chứ.

“Em trai à...” Đỗ Vũ chỉ cảm thấy xử lý hàng ngàn văn kiện cũng chẳng vất vả đến thế.

“Vì sao em lại nghĩ mình đối với cô ấy không tốt?”

Anh giơ tay gõ gõ đầu mình một cái rồi thở phì phì, nói: “Em đã chọc cô ấy tức giận...”

“Thế cũng đâu có chứng tỏ em đối xử không tốt với cô ấy.” Ông trời ơi, anh sắp điên rồi. (em cũng sắp điên rồi!)

“Không phải sao?”

“Đương nhiên không phải.” Bạch Dật Phong tiếp lời, anh phát hiện, Đỗ Vũ sắp nổi điên rồi.

“Vũ Vọng à, thích một người là vô cùng kỳ diệu, em luôn mong được ở cạnh cô ấy không bao giờ xa rời, điều này em có hiểu không?”

Gật đầu, điều này anh biết.

“Em nghĩ sẽ mãi mãi ở bên cạnh Nhung Nhung.”

“Vừa rồi, cô ấy có nói với bọn anh, nếu hai đứa kết hôn thì cô ấy sẽ không bao giờ ly hôn, em có biết nó có ý gì không?”

“Ly hôn là gì?” Kết hôn thì anh biết, là hai người ở cùng nhau mãi mãi, song ly hôn là gì chứ?

“Ly hôn là sau khi hai người kết hôn rồi lại chia xa.” Nhậm Ngã Hành dựa vào cách suy nghĩ

của anh để giải thích.

“Ý anh ba là....” Khó tin hỏi lại.

“Nhưng Nhưng cũng muốn ở cùng một chỗ với em sao?” Ly hôn là hai người tách ra, vậy Nhưng Nhưng nói không ly hôn, có phải ý là sẽ không muốn cùng anh tách ra?

Bốn người đồng thời gật đầu, tốn nhiều công sức như vậy, cuối cùng cũng sắp thành công rồi.

“Vậy Nhưng Nhưng thích em sao?” Anh vui sướng kêu to.

Bốn người không hẹn mà cùng gật đầu, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm. Cảm ơn trời phật, rốt cuộc thì đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.

“A!” Anh hét lên một tiếng rồi lao nhanh ra khỏi phòng.

“Nó chạy đi đâu thế?” Đỗ Vũ bị dọa đến choáng váng, phản ứng của nó cũng quá phô trương đó.

“Bên cạnh.” Mạnh Triết bật cười, nhìn Vũ Vọng vui vẻ như thế, bỗng nhiên anh hiểu được, Kiều Nhung Ngọc làm như thế là muốn giúp Vũ Vọng xóa đi bóng đen trong lòng. Bốn người lại nhìn nhau cười khẽ.

*****

“Nhưng Nhưng, Nhưng Nhưng.” Anh cũng chẳng thèm gõ cửa liền mở ra, chạy vọt vào phòng.

Đúng lúc Kiều Nhung Ngọc vừa mới bước ra khỏi phòng tắm, còn chưa kịp mặc quần áo chỉ cuốn một chiếc khăn quanh người, cô đang dùng khăn lau tóc. Lúc nhìn thấy anh xông vào cô cũng chẳng nói gì, chỉ mỉm cười nhìn anh.

Anh cũng chẳng quan tâm cô đã mặc quần áo hay chưa, cứ như thế chạy vào ôm lấy cô.

Trong nháy mắt bị nhấc bổng lên, khăn mặt trên tay cũng rơi xuống, cô chỉ có thể dang tay ôm cổ anh, nhìn dáng vẻ vui sướng của anh.

Ôm cô xoay vài vòng, anh vừa xoay vừa hét to: “Nhưng Nhưng thích mình, Nhưng Nhưng thích mình...”

Xoay đến chóng mặt anh mới chịu dừng lại, hai chân đứng không vững liền ngã xuống thảm lông màu trắng. Tay ôm cô cũng không chịu buông ra khiến cô cứ vậy mà ngã vào lòng anh.

Tựa đầu lên lồng ngực vững chắc, nghe được tiếng tim đập trầm ồm của anh, cô khẽ hỏi: “Đã hiểu thật chưa?”

Ra sức gật đầu.

“Thật, thật, Nhung Nhung thích anh.” Anh vô cùng vui sướng, cảm giác thân thể như đang bay lên.

Biết anh đã thật sự hiểu rõ, cô liền kích động hôn lên môi anh. Sửng sốt vài giây, anh lập tức kíp phản ứng, biến bị động thành chủ động, tay từ trên lưng chuyển đến giữ chặt gáy cô, nhiệt tình đáp trả.

Một lúc lâu sau, hai cánh môi mới lưu luyến tách ra.

Hai má ửng hồng, cô thở phì phò hỏi: “Vậy anh còn lo lắng em sẽ rời khỏi tầm mắt của anh nữa không?”

Lắc đầu, anh thở dồn dập, đáp: “Nhung Nhung sẽ quay về, đúng không?”

Từ từ ngời dậy khỏi người anh, hai tay giữ chặt mặt anh, cô quả quyết nói: “Đúng vậy, em sẽ quay về, quay về bên cạnh anh.”

“Vậy anh sẽ không lo lắng nữa.” Anh gật đầu. Vậy, khi nào cô rời đi một lúc thì anh sẽ ngoan ngoãn đợi cô trở về.

“Ngoan lắm.” Cúi người rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán anh.

*****

Trong vòng hai tuần, dựa vào tiền tài cùng quyền thế của cả hai nhà, các công đoạn chuẩn bị cho hôn lễ đã làm náo động cả thương giới. Nơi đặt tiệc cưới là khách sạn Quân Duyệt nổi tiếng nhất Đài Loan, cả khách sạn được bao trọn để tổ chức hôn lễ, đây là chuyện chưa từng có trong giới thượng lưu.

Váy cưới được đặt may ở Pháp, mặt trên được khảm những viên đá quý trị giá vài chục triệu. Album ảnh cưới được chụp tại Hawaii trong ba ngày, tuần trăng mật là ở châu Âu, thời gian do đôi trẻ quyết định.

Thiệp mời của hai người lập tức trở thành biểu tượng chứng minh cho thân phận cùng địa vị của mọi người trong giới thượng lưu. Có quan hệ thì dựa vào mối quan hệ, không có thì phải xây dựng quan hệ, tất cả mọi người đều muốn có được tấm thiệp mời này.

Hôm đó, trong giáo đường chật kín người, những ai không chen được vào trong thì đành đứng hết bên ngoài, chỉ vì muốn hưởng chút quý khí.

Nếu không phải do Phong Vũ Vọng muốn nhanh chóng cùng Kiều Nhung Ngọc sống cả đời thì sợ rằng đã sớm bị đám người kia dọa cho bỏ chạy rồi.

Lúc hai người trao nhẫn thì tất cả quan khách có mặt đều bị chiếc nhẫn kim cương hoàng gia mười gara do Cartier chế tạo làm cho hoa mắt.

Sau khi hôn nồng nhiệt hơn năm phút, hai người mới bước ra khỏi giáo đường trong vòng vây của đám đông.

Trong phòng nghỉ của khách sạn, Kiều Nhung Ngọc tháo đôi giày cao gót ra, vươn vai than thở: “Mệt quá đi.”

Xoay xoay cần cổ cứng ngắc, bật cười nhìn Phong Vũ Vọng giống như đồng bunn nhào ngã xuống giường.

Cô bước đến rồi ngồi xuống bên cạnh anh, kéo anh ngồi dậy, xoa bóp giúp anh: “Mệt không?”

“Mệt mỗi quá.” Thật nhiều người, anh chưa từng bị nhiều người vây quanh như vậy, suýt thì dọa chết anh.

Giang tay ôm trọn eo thon, anh cọ đầu vào cổ cô, lẩm bẫm: “Nhưng Nhung hôm nay thật xinh đẹp.”

“Muốn nghỉ ngơi chút không?” Cô cũng mệt quá rồi, thật chẳng hiểu sao chỉ là kết hôn thôi mà cũng có quá nhiều người dự như thế.

“Ừ.” Anh ôm cô ngã xuống giường.

“Vũ Vũ, đừng ngủ mà, lát nữa còn phải xuống tiếp rượu đó.” Cô nhỏ giọng nhắc nhở anh.

“Ừ....”

“.....”

Vừa mới nằm xuống, anh đã ngủ thiếp đi. Kiều Nhung Ngọc chỉ có thể vô lực dựa vào lòng anh, lẩm bẫm trong lòng : cứ để anh ấy ngủ một chút, chốc nữa nhất định phải gọi anh dậy. Chỉ có điều, một lúc sau, chính cô cũng chìm vào trong giấc ngủ say.

Lúc Đỗ Vũ cùng Nhậm Ngã Hành đi lên gọi hai người xuống dưới kính rượu thì cả hai đã ngủ

đến quên cả trời đất.

Thấy hai người mệt đến ngủ thiếp đi, bốn người kia đành phải thay nhau đi mới rượu quan khách.

Ngày hôm sau, trong giới thượng lưu truyền ra: cậu chủ ngọc Phong Vũ Vọng không thể chờ đợi đã cùng cô dâu động phòng rồi.

Nhưng sự thật lại khiến cho Phong Long Sinh, Mạnh Triết, Đỗ Vũ, Bạch Dật Phong, Nhậm Ngã Hành, Kiều Nguyên Sinh cùng Lâm Tuyết kinh ngạc. Bởi vì Phong Vũ Vọng vốn không biết động phòng là như thế nào.

*****

“Con trai à...” Trong phòng ăn, Phong Long Sinh kinh ngạc nhìn Phong Vũ Vọng.

“Em trai à....” Sắc mặt của bốn người kia trắng bệch, khó tin những gì mình nghe được.

“Con rể à....” Tuy Kiều Nguyên Sinh và Lâm Tuyết đều cảm thấy tình huống hiện tại rất buồn cười nhưng vẫn thấy rất lo lắng.

Dường như bọn họ đã quên mất chuyện này rồi, thế nhưng kết quả là chuyện bất thường như thế vẫn xảy ra, sao mà mọi người không bị đả kích chứ?

“Sao vậy ạ?” Phong Vũ Vọng thật sự không hiểu vì sao mà vẻ mặt của mọi người lại kỳ quái như thế. Sáng hôm nay, sau khi thức dậy anh đều rất ngoan, không có quậy phá mà.

May mà Kiều Nhung Ngọc còn đang ngủ nên bọn họ mới có cơ hội hỏi anh, chứ không thì ở trước mặt cô sao bọn họ dám hỏi chuyện như thế.

“Hôm qua em thật sự chưa cùng vợ mình trải qua đêm tân hôn sao?” Đỗ Vũ cảm thấy quá khó tin, tuy trí lực nó không tốt nhưng cơ thể hoàn toàn bình thường, dậy thì cũng rất bình thường, sao có thể không biết chuyện đó chứ.

“Đêm tân hôn? Là cái gì ạ?” Khó hiểu nhìn anh, hoàn toàn mù mịt.

“Chính là con ngủ cùng Nhung Ngọc đấy.” Phong Long Sinh hơi sốt ruột, nếu con trai thật sự không biết chuyện sinh hoạt vợ chồng thì chẳng phải ông sẽ không có cơ hội ôm cháu nội sao?

“Ngủ mà.” Gật đầu, anh còn nhớ rõ hôm qua mệt đến mức anh vừa về phòng liền ngã xuống giường ngủ thiếp đi.

... ..

Một trận gió lạnh thổi qua, anh thật sự không biết gì hết. Mọi người chớp mắt nhìn nhau, tạm thời á khẩu.

“Hai đứa có cởi hết quần áo không?” Đỗ Vũ hỏi thẳng, như vậy sẽ tốt hơn.

“Hôm qua quá mệt mỏi nên quên cởi rồi.” Anh còn trả lời rất nghiêm túc.

“Xong rồi, ông thông gia, làm sao bây giờ, con trai ngọc của tôi thật không hiểu gì cả.” Phong Long Sinh nôn nóng nhìn Kiều Nguyên Sinh, dùng sức nắm tóc, thật chẳng biết phải làm gì tiếp nữa.

“Tôi cũng chẳng biết phải làm sao....” Kiều Nguyên Sinh vô lực đáp, bản thân cảm thấy chuyện này thật quá khó để giải quyết.

“Cho nó xem các loại tạp chí playboy được không?” Nhậm Ngã Hành lên tiếng.

“Vậy còn không bằng cho nó xem phim điện ảnh đi.” Đỗ Vũ thuận miệng nói, nhưng lại khiến hai mắt mọi người sáng lên giống như nhìn thấy ánh bình minh.

“Cách này được đấy....” Bạch Dật Phong cảm thấy cách này so với chuyện bọn họ ngồi giảng giải cho Vũ Vọng còn hiệu quả hơn.

“Vậy em chịu trách nhiệm tìm phim đi.” Mạnh Triết phân công.

“Không cần tìm đâu, chỗ em có cả một kho.”

Đỗ Vũ vừa dứt lời thì tất cả ánh mắt đều dồn hết về phía anh. Nhất thời, anh cảm thấy vô cùng xấu hổ. Nhưng nghĩ lại, trong phòng người đàn ông nào mà chẳng có mấy loại đĩa này, chỉ có mấy người kia là khác thường thôi.

“Vậy con còn không mau mang nó đến phòng con để nó xem đi.” Phong Long Sinh vội vàng nói.

“Hả...” Sốt ruột đến vậy sao?

“Em trai, mau đi theo anh.” Anh lập tức kéo Phong Vũ Vọng đang ngồi nghịch trên bàn com đứng lên rồi lôi về phòng mình.

“Đi đâu ạ?” Miệng hỏi nhưng vẫn không hề giãy dụa, chỉ ngoan ngoãn đi theo Đỗ Vũ.

“Cho em xem trò hay.” Nhìn anh, cười xấu xa.

Ha ha, lần này chính là quang minh chính đại dạy hư em trai. Một giờ sau, Phong Vũ Vọng một mình trở về phòng. Mặt anh đỏ bừng, miệng cười ngây ngô, may mà dọc đường đi không gặp ai chứ nếu không người ta đã nghĩ anh bất bình thường rồi.

“Anh vừa đi đâu vậy?” Kiều Nhung Ngọc mới bước ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy anh liền hỏi.

Hôm qua cô mệt đến nỗi ngủ thiếp đi, làm sao để về nhà cũng chẳng nhớ rõ, sáng sớm thức dậy ngủi thấy mùi mồ hôi nhàn nhạt trên người thật sự rất khó chịu.

Phong Vũ Vọng nhìn cô mặc áo tắm rộng thùng thình liền thấy đặc biệt gợi cảm, lại nghĩ đến anh hai vừa cho mình xem phim gì đó liền cảm thấy bụng dưới đột nhiên nóng lên, mặt chột đỏ bừng.

Cô bước đến gần anh, ngẩng đầu, nhìn anh đầy khó hiểu.

“Vũ Vũ? Anh đỏ mặt kìa, khó chịu lắm sao?”

Anh ra sức lắc đầu: “Không, không sao, anh không sao.”

“Vậy anh làm sao vậy?” Phản ứng của anh quá kỳ lạ.

“Nhưng Nhung...” Kéo cô ra trước mặt, anh thật sự không biết nên nói gì.

Vừa rồi khi xem phim, anh tò mò hỏi anh hai rất nhiều vấn đề, anh ấy cũng rất kiên nhẫn giải thích. Nhưng mà, bây giờ anh rất căng thẳng nên đã quên hết, cũng quên mất muốn làm gì rồi.

“Dạ?” Trời ạ, ngẩng đầu nhìn anh thật mới mẻ.

“Anh ngồi lên giường đi.”

“Ừ.”

Anh kéo cô đi đến bên giường, sau khi ngồi xuống liền kéo cô ngồi lên đùi mình. Sau vài lần cô chủ động ngồi lên đùi anh, anh liền rất tự nhiên ôm cô ngồi trên đùi mình.

Sau khi ngồi xuống, anh lập tức tựa đầu vào cần cổ cô, ra sức hít vào.

“Vũ Vũ?” Anh thật sự rất kỳ lạ.

Anh không để ý đến cô, chỉ đánh bạo lè lưỡi khẽ liếm lên cổ cô.

Toàn thân cô khẽ run, nổi đầy da gà. Kỳ lạ, trước kia anh chưa từng làm như thế mà.

Cô vươn tay đẩy đầu anh ra, chăm chú nhìn anh.

“Rốt cuộc là anh đã làm gì hả?”

Anh vẫn không để ý đến cô, chỉ đưa tay muốn cởi áo choàng tắm của cô. Bởi vì vừa nãy trên phim đều diễn như thế, đều cởi hết quần áo.

Cô giữ chặt áo, kháng cự lại anh.

“Vũ Vũ?”

“Đêm tân hôn, đêm tân hôn.”

Vừa nghe lời anh nói, cô sợ đến mức tay nắm áo vô thức buông ra. Lần này, anh đã đạt được mong ước, vội cởi xuống áo tắm của cô. Cô vừa mới tắm xong, toàn thân trơn bóng, không mặc gì cả.

Thân thể trắng như tuyết của cô được phủ thêm một tầng hồng nhạt mê người, lập tức thu hút ánh mắt của anh. Anh nhìn cô không chớp mắt khiến cô xấu hổ, vội vươn hai tay che ngực chặn lại tầm mắt nóng rực của anh.

“Nhưng Nhưng đẹp quá....” Anh vươn tay ôm lấy cô, lật người một cái liền đặt cô nằm bên dưới.

“Vũ Vũ, anh...”

Không đợi cô nói hết, môi anh liền bao trùm lên đôi môi cánh hoa của cô.

... ..

“Vũ Vũ, anh thật sự biết nên làm thế nào sao?” Cô nghi ngờ hỏi.

Bị anh biến thành lửa dục đốt người, cô vẫn còn phải lo lắng xem anh có biết hay không, thật đúng là quá vất vả mà!

“Ừm.” Vũ Vọng đang vùi mặt vào trước ngực cô dùng lực gật đầu.

“Anh hai có dạy anh...”

“Trời ạ...” Hóa ra là do Đỗ Vũ giật dây. Cô còn đang thắc mắc tại sao chỉ trong một thời gian ngắn mà Vũ Vọng đã biết chuyện sinh hoạt vợ chồng đó.

“Nhưng Nhưng...” Anh mò mẫm trên người cô một lúc lâu vẫn không có hành động tiếp theo, lần này không chỉ Kiều Nhung Ngọc khó chịu mà đến chính anh cũng không chịu nổi nữa.

“Anh...Rốt cuộc anh...Có biết hay không hả...” Hơi thở dồn dập, cô sắp bị anh tra tấn đến phát điên rồi.

“Nhưng Nhưng...” Anh nhe răng gọi tên cô.

“Quên đi, vẫn là em chủ động thì hơn...” Nói xong liền ngồi dậy rồi đẩy anh ngã xuống giường.

Mới sáng sớm, trong phòng ngập tràn cảnh xuân. Dưới lầu, tất cả mọi người đều hưng phấn bàn luận, đến cả tên gọi của đứa cháu tương lai cũng lôi ra bàn luận luôn.

Người bên trên cũng nhiệt huyết bùng bùng. Mới ném thử trái cấm, Phong Vũ Vọng hoàn toàn không biết tiết chế, một lần rồi thêm một lần, còn Kiều Nhung Ngọc mệt đến nỗi ngay cả khí lực đầu hàng cũng chẳng còn.....

*****

Ngày thứ ba sau khi kết hôn, hai người liền chuẩn bị đi châu Âu hưởng tuần trăng mật. Đây cũng là lần đầu tiên Phong Vũ Vọng xa nhà, lúc lên máy bay anh giống như một đứa bé vô cùng hưng phấn tựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Chỉ có điều, hưng phấn của anh cũng chỉ duy trì đến lúc trước khi máy bay cất cánh, sau khi máy bay cất cánh, anh lập tức bị say máy bay.

Chóng mặt, nôn mửa, triệu chứng gì cũng có, dọa Kiều Nhung Ngọc sợ đến hết hồn, một phút cũng không rời anh. Cuối cùng vẫn phải nhờ tiếp viên lấy thuốc ngủ để anh ngủ thiếp đi mới có thể giảm được chứng say máy bay của anh.

Sau khi xuống máy bay, hai người liền chuyển đến khách sạn đã đặt trước, vừa nằm xuống đã ngủ thiếp đi. Phong Vũ Vọng là vì say máy bay nên khó chịu còn Kiều Nhung Ngọc là vì mệt mỏi do phải chăm sóc anh suốt chuyến bay.

Cả hai ngủ thẳng đến buổi chiều ngày hôm sau mới tỉnh lại. Sau khi ăn sạch thức ăn do phục vụ mang đến, cả hai liền vào phòng tắm tắm yên ương.

Kết quả, ngày đầu tiên trong chuyến hành trình tới châu Âu của hai người đã kết thúc trên

giường rồi.

Tuy đây là lần đầu tiên Phong Vũ Vọng xuất ngoại nhưng dù sao Kiều Nhung Ngọc cũng đã một mình ra nước ngoài từ nhỏ nên chuyến du lịch châu Âu của hai người cũng xem như thuận lợi.

Song, dự định ban đầu là ba tháng nhưng vẫn chỉ tiến hành được một nửa, hai người liền quay về Đài Loan.

Mong ước của tất cả mọi người đã thành hiện thực, nhờ Phong Vũ Vọng suốt ngày quần quýt mà Kiều Nhung Ngọc đã mang thai rồi.

Hai nhà Phong Kiều vui mừng khôn xiết, chỉ kém chưa có đốt pháo hoa ăn mừng mà thôi, cháu đích tôn đầu tiên của hai nhà đã đến rồi.

*****

“Cô chủ, đây là cháu gái của tôi, tên nó là Tiêu Mộng.”

Ngày thứ ba sau khi quay về Đài Loan, má Lỗ liền dẫn cháu gái đến gặp Kiều Nhung Ngọc. Kiều Nhung Ngọc vì mang thai nên rất dễ mệt mỏi, sau khi quan sát một chút liền bảo má Lỗ giữ người lại.

“Nhưng Nhung, Nhung Nhung.” Phong Vũ Vọng từ trên lầu chạy xuống, lúc nhìn thấy Kiều Nhung Ngọc đang ngồi trên sofa, lập tức chạy qua ngồi xuống bên cạnh cô.

“Sao thế?” Nhìn trán anh đầy mồ hôi, cô liền rút khăn tay ra nhẹ nhàng lau mồ hôi cho anh.

“Bác sĩ bảo em không được chạy loạn.” Anh nghiêm túc nói.

Cha đã nói: anh là người lớn, phải biết chăm sóc tốt cho cô cho nên anh luôn muốn trông coi cô. Nghĩ đến cha nói mình là người lớn, anh rất đặc ý. Bởi vì mấy người kia, đặc biệt là anh hai luôn chế giễu anh chưa lớn, cần người chăm sóc, hiện tại đổi lại thành anh đi chăm sóc người khác, anh có thể không đặc ý à.

“Em chỉ xuống lầu gặp cháu gái của má Lỗ thôi mà.” Cô mỉm cười, đáp lại.

Mới trở về có hai ngày, anh đã bị người lớn hai nhà giao trọng trách trông coi cô, không để cô bị chút thương tổn nào. Anh rất vui sướng, chỉ trừ khi ngủ anh không nhìn cô thôi chứ những lúc khác, chỉ cần cô rời khỏi tầm mắt của anh một lúc là anh đã chạy loạn đi tìm cô rồi.

“Cháu gái của má Lỗ?” Lúc này, anh mới chú ý đến cô gái trẻ tuổi đứng bên cạnh má Lỗ.

“Tiểu Mộng, mau qua chào cậu chủ đi.” Má Lỗ khẽ đây đưa cháu gái đang nhìn cậu chủ đến thất thần.

“Chào cậu chủ.”

Vừa mới nhìn thấy Phong Vũ Vọng, Tiểu Mộng đã bị vẻ đẹp trai của anh mê hoặc. Trong lòng cô trộm tính toán, cậu chủ đúng là kẻ ngốc như bác đã nói, vậy trước tiên cô phải lấy được lòng tin của cô chủ để cô có cơ hội tiếp cận cậu chủ, sau đó cô sẽ có cách khiến cậu chủ cưới cô làm vợ. Cho dù là vợ lẽ cô cũng bằng lòng. Cô không muốn sống nghèo khổ giống như trước kia nữa.

Tia sáng chợt hiện lên trong mắt Tiểu Mộng đều bị Kiều Nhung Ngọc thấy rõ ràng, xem ra cô cháu gái này của má Lỗ đang tính toán biến thành phượng hoàng đây. Nhưng trước đó cô đã đồng ý giữ cô ta lại rồi, giờ có muốn đổi ý cũng chẳng được, đành phải xuống tay với Vũ Vũ để tránh cho anh bị người khác hãm hại.

“Vũ Vũ, em mệt quá...” Dựa vào lòng anh, cô than nhẹ.

“Ừ, anh bế em về phòng nghỉ ngơi.” Phong Vũ Vọng vội đứng dậy, cúi người bế cô lên rồi bước nhanh về phòng.

Tiểu Mộng hoàn toàn không biết Kiều Nhung Ngọc đã biết được suy tính của mình, vẫn còn thâm tính toán trong lòng.

“Tiểu Mộng.” Má Lỗ gọi cô, thấy cô không đáp lại bà liền tăng thêm chút âm lượng.

“Tiểu Mộng!”

Lúc này, Tiểu Mộng mới phục hồi tinh thần.

“Có chuyện gì vậy bác?”

“Những lời bác nói với con, con đã nhớ kỹ chưa?” Cô là do bà giới thiệu, nếu xảy ra chuyện gì thì bà cũng chẳng còn mặt mũi nào ở lại nhà họ Phong nữa.

“Cháu nhớ rồi ạ.” Cô ngoan ngoãn gật đầu.

“Vậy là được rồi. Con phải nhớ kỹ, hiện tại cô chủ đang mang thai, là người quan trọng nhất trong nhà họ Phong. Con chịu trách nhiệm chăm sóc cô ấy, nhất định không được phạm sai lầm nào đây.”

“Vâng thưa bác, cháu nhớ kỹ rồi.” Ngoài miệng ngoan ngoãn đáp lại nhưng trong lòng cô lại chẳng hề nghĩ như thế.

Vừa vào trong phòng, Kiều Nhung Ngọc lập tức lải nhải bên tai Phong Vũ Vọng, kêu anh không được phép tiếp xúc nhiều với cô gái tên Tiểu Mộng kia.

Tuy Phong Vũ Vọng không hiểu tại sao phải làm như thế, nhưng nếu là do Nhung Nhung nói thì anh nhất định sẽ làm được.

P/S: Tiểu tam xuất hiện rồi nha! Mọi người đoán xem sẽ có chuyện gì xảy ra đây? “Vũ Vọng à, nhớ kỹ ngày mai phải đến công ty với bọn anh đó.”

Trên bàn cơm, Mạnh Triết mở miệng nhắc nhở anh. Đã hơn hai tháng rồi, bọn họ chưa có bắt nó đến công ty làm việc là do chằm chước cho chuyện vui của nó. Nhưng nay vợ con đều có cả rồi thì đương nhiên nó phải đến công ty làm việc tiếp.

“Em không đi đâu.”

Công ty chẳng có gì chơi cả, một mình anh ngồi trong phòng, đến cả một người để nói chuyện cũng chẳng có, anh mới không muốn đến đó đâu.

“Vì sao?” Tuy trước kia Vũ Vọng không thích đi nhưng cũng chưa từng kiên quyết từ chối như vậy.

“Em đã hứa với cha là phải chăm sóc tốt cho Nhung Nhung.” Anh dùng sức gật đầu, hiện tại anh là trái đất còn Kiều Nhung Ngọc là mặt trời, anh sẽ mãi mãi vây quanh cô.

“Thì bảo Nhung Ngọc đến công ty cùng với em.” Đỗ Vũ cho rằng, đó chẳng phải là vấn đề gì lớn cả.

Khẽ nhăn mặt, chu môi, anh thật sự không muốn đến công ty chút nào. Anh đến đó cũng chỉ bị các anh bắt nhìn vào mấy đường cong trên máy vi tính rồi bắt lựa chọn mà thôi.

“Phong thị không phải do bốn người các anh điều hành sao? Vũ Vũ theo đến đó làm gì chứ?” Kiều Nhung Ngọc khó hiểu hỏi.

“Bốn người bọn anh là giám đốc đại diện còn nó mới là tổng giám đốc, nó không đến công ty làm thì sao.” Nhậm Ngã Hành tức giận nói.

Cô hoàn toàn không bắt ngờ với câu trả lời của anh, chỉ ‘a’ một tiếng rồi im lặng.

“Hiện tại cô chủ rất dễ mệt mỏi, không thể để cô ấy vất vả như thế được.” Má Lỗ đang đứng

một bên vội lên tiếng phản đối quyết định của bọn họ. Đến lúc đó, nếu có chuyện gì xảy ra thì ai sẽ chịu trách nhiệm đây.

“Đúng vậy, cơ thể Nhung Ngọc hiện giờ không còn giống như lúc trước nữa.” Phong Long Sinh cảm thấy má Lỗ nói rất có lý, ông cũng không muốn có chuyện gì bất trắc xảy ra với đứa cháu bảo bối của mình.

Tiểu Mộng đứng phía sau Kiều Nhung Ngọc vừa chăm chú lắng nghe cuộc đối thoại của bọn họ vừa cẩn thận tính toán trong lòng.

Không ai chú ý đến cô ta đang suy nghĩ điều gì, tất cả sự chú ý đều đặt hết lên người Kiều Nhung Ngọc và Phong Vũ Vọng.

“VẬY em cũng không muốn đến công ty.” Muốn tách anh với Nhung Ngọc ra, anh mới không cần.

“Em trai à, mai em nhất định phải đến công ty.” Mạnh Triết hiềm khi nghiêm khắc như thế với anh.

“Vì sao ạ?” Bất mãn, bất mãn, anh thở phì phò nhìn anh cả.

“Vũ Vũ, mai anh đến công ty cùng các anh ấy đi, em ở nhà chờ anh.” Kiều Nhung Ngọc cũng cảm nhận được Mạnh Triết rất kiên quyết, nếu không phải có chuyện quan trọng thì chưa chắc anh ấy đã kiên trì muốn Vũ Vũ đến công ty như vậy.

Tủi thân nhìn cô, anh thật sự không muốn rời khỏi cô quá lâu, nếu anh đến công ty thì phải đợi rất rất lâu mới được về nhà. Nhưng thấy Kiều Nhung Ngọc gật đầu, anh cũng chỉ có thể đồng ý mà thôi.

“Được rồi.”

Bốn người kia thấy anh đồng ý, mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Hai tháng nay, bọn họ đầu tư vào cổ phiếu toàn bị lỗ, tuy không tổn thất nhiều lắm nhưng sau khi cộng cộng, trừ trừ thì số lượng cũng chẳng nhỏ. Trước kia, bọn họ đều cho Vũ Vọng tùy tiện chọn vài cổ phiếu để đầu tư, có dự án đầu tư nào cũng để anh tùy tiện chọn đối tác. Tuy nói mỗi lần đều là tùy tiện nhưng chẳng hiểu vì sao, chẳng biết là do số anh may mắn hay trong tiềm thức của anh có sẵn khái niệm đầu tư cùng kinh doanh, anh chọn cổ phiếu nào cũng thu được nhiều lợi nhuận, chọn đối tác nào cũng đều hợp tác rất vui vẻ.

Cho nên sau hai tháng, bọn họ đành phải kéo anh đến công ty làm việc. Nếu hiệu suất đủ cao thì có thể để anh chọn dự án cho công ty trong một, hai tháng tiếp theo. Như vậy, anh có thể ở

nhà trong vòng một, hai tháng tới.

Vốn bọn họ còn định mời thiên tài đầu tư Nhung Ngọc ra mặt nhưng vì cô đang mang thai, với cả cha nuôi sẽ không cho phép cô vất vả nên bọn họ đành phải dời sang mục tiêu khác.

*****

Sáng sớm hôm sau, Phong Vũ Vọng bị ép tách khỏi vợ yêu, bị áp tải đến công ty, còn Kiều Nhung Ngọc cũng có thêm thời gian để quan sát Tiểu Mộng kỹ hơn.

Tiểu Mộng đến nhà họ Phong sắp được một tuần rồi, chỉ vì do Vũ Vũ suốt ngày quần lấy cô cộng thêm cả mang thai rất dễ mệt mỏi nên cô cũng không còn sức lực chú ý đến cô ta.

Qua hết buổi sáng, cô phát hiện cô ta đúng như má Lỗ đã nói, là một người chịu khó. Nếu không phải vì tâm tư cô ta không tốt thì cô nghĩ mình sẽ thật sự tin tưởng cô ta. Bởi vì cô thích người chăm chỉ.

“Tiểu Mộng.”

Ngồi trước bàn nhỏ bên trong vườn hoa, Kiều Nhung Ngọc đang nhàn nhã thưởng thức bánh ngọt. Mang thai đúng là một việc quá vất vả, tuy cô không bị nghén nhưng rất dễ mệt mỏi, luôn thích ngủ cũng rất mau đói, lúc nào cũng muốn ăn. Máy ngày nay, cô hết ăn rồi lại ngủ, có lẽ người khác nhìn vào sẽ hâm mộ cô nhưng cô chỉ cảm thấy vô cùng vất vả.

“Cô chủ có chuyện gì ạ?” Cô tỏ vẻ ngoan ngoãn bước đến trước mặt Kiều Nhung Ngọc, hơi cúi người hỏi.

Nhìn dáng vẻ cung kính giả tạo của Tiểu Mộng, cô chỉ mỉm cười, vờ như không biết tâm tư của cô ta, chỉ quan tâm hỏi: “Máy ngày nay cô đã quen với công việc ở nhà họ Phong chưa?”

Nói thật, với trí thông minh của Kiều Nhung Ngọc, nghĩ muốn lén lút làm chuyện xấu dưới mí mắt của cô là hoàn toàn vô ích.

“Mọi người đều rất tốt với tôi, cảm ơn cô chủ đã quan tâm.” Cô khéo léo trả lời.

“Vậy thì được rồi.” Nói xong, Kiều Nhung Ngọc liền tách một miếng bánh ngọt bỏ vào miệng, từ từ nhấm nháp.

Nhìn sắc mặt hồng hào, đôi tay thon dài, da thịt mịn màng của Kiều Nhung Ngọc, Tiểu Mộng chỉ cảm thấy vô cùng đố kỵ. Đều là những cô gái 20 tuổi nhưng vì sao lại khác biệt đến vậy?

Chỉ vì cô ta là cô chủ nhà giàu nên mới có thể gả cho một người chồng giàu sang như thế, nhận

được tất cả tình yêu của người thân và chồng. Còn cô chỉ là một đứa con gái lưu manh, vô học cho nên chưa tới 18 tuổi đã đến quán bar làm việc, bị những tên đàn ông xấu xa chà đạp. Nếu không phải nhờ bác giới thiệu cô đến đây làm việc thì không biết cô còn phải chịu bao đau khổ nữa.

“Còn việc gì à?” Thấy Tiểu Mộng cứ nhìn mình chằm chằm đầy vẻ oán hận, cô liền vờ như khó hiểu hỏi lại.

“Không, không có gì.” Cô vội vàng che giấu đi ánh mắt oán hận của mình.

“Cô chủ, tôi đi làm việc tiếp đây.” Tuy Kiều Nhung Ngọc chưa có phát hiện ra ý đồ của cô nhưng cô vẫn nên cẩn thận một chút, tránh cho cô chưa kịp hành động đã bị đuổi đi rồi.

“Cô đi đi.” Dứt lời lại tiếp tục ăn bánh ngọt.

Tiểu Mộng giống như nhận được lệnh đặc xá, vội vã rời đi.

Cô ta vừa quay người, Kiều Nhung Ngọc liền đặt đĩa bạc trong tay xuống, hai mắt rực sáng nhìn Tiểu Mộng.

“Nhưng Nhưng, Nhưng Nhưng.” Một bóng dáng hung phấn chạy đến trước mặt cô, vội vàng kéo tay cô giống như chú chó nhỏ nhìn thấy chủ liền vẫy vẫy đuôi.

“Sao anh về sớm vậy?” Vừa nhìn thấy anh, tâm tình của cô liền tốt lên. Vỗ vỗ đầu anh, cô thầm nghĩ, nếu anh có thêm cái đuôi thì chắc chắn sẽ vẫy rất nhiệt tình.

“Ừ, anh vô cùng cố gắng hoàn thành việc anh cả giao rồi bám lấy anh hai đòi anh ấy đưa về.” Anh vươn tay bế cô lên rồi đi vào trong nhà.

“Em còn muốn ăn bánh ngọt mà.” Cô đám nhẹ máy cái lên vai anh.

“Nhưng Nhưng không muốn về phòng sao?” Anh dừng lại, khó hiểu nhìn cô.

Nghe thấy anh hỏi như vậy, cô liền biết là anh chỉ muốn trở về phòng.

“Anh không thấy em đang ăn bánh ngọt sao? Em nói muốn trở về phòng lúc nào?”

“Được rồi.” Anh ngoan ngoãn bế cô quay lại phía bàn nhỏ rồi ngồi xuống, sau đó để cô ngồi lên đùi mình.

Cô mỉm cười hạnh phúc, cầm lấy đĩa bạc tách một miếng bánh đưa đến bên miệng anh.

“Anh cũng ăn thử đi.”

Anh là một trong số ít những người đàn ông thích ăn đồ ngọt, có đôi khi cô cảm thấy đồ quá ngọt nhưng anh vẫn ăn sạch bách.

Há mồm ăn miếng bánh ngọt cô dứt, anh vui vẻ đến híp cả mắt.

“Ngon quá.”

Anh lại cầm lấy một chiếc đĩa bạc khác, tách một miếng bánh đưa đến bên môi cô, vui vẻ nói: “Nhưng Nhưng cũng ăn đi.”

Vì thế, hai người bọn họ cứ anh một miếng, em một miếng, chỉ một lúc sau đã giải quyết hết một bàn đầy bánh ngọt. Mà cảnh thân mật của hai người lúc rơi vào trong mắt Tiểu Mộng đang trốn một bên nhìn lên lại thành tội ác không thể tha thứ.

*****

Thời gian trôi qua rất nhanh, bất giác đã qua hai tháng, mà hai tháng này đối với một người mới đến nhà họ Phong thì cũng đủ để quen với cuộc sống nơi đây.

Tiểu Mộng cũng bắt đầu chuẩn bị cho kế hoạch của mình.

Kiều Nhung Ngọc mang thai đến tháng thứ ba, cuối cùng cũng bắt đầu xuất hiện tình trạng nôn nghén. Cứ mỗi buổi sáng, việc đầu tiên sau khi cô thức dậy là chạy vào nhà vệ sinh nôn khan, lúc ăn cơm cũng thấy mặt mày cô tái nhợt, ăn được một nửa lại chạy vào nhà vệ sinh nôn. Máy người đàn ông thấy tình cảnh như vậy đều vô cùng kinh hãi.

Trong đó, Phong Vũ Vọng là người khẩn trương nhất, mỗi lần thấy cô dựa vào bồn cầu nôn thốc nôn tháo là anh lại gấp như con kiến bò trên chảo nóng, chỉ có thể đứng bên cạnh lo lắng cho cô mà thôi.

Thân thể cô cũng được xem như là cân xứng nhưng giờ, chẳng những không béo lên do mang thai mà ngược lại do nôn nghén mà gầy đi không ít.

“Nhưng Ngọc, hay là con đến bệnh viện kiểm tra đi, cái gì con cũng không ăn được, cơ thể sẽ không chịu nổi đâu.” Phong Long Sinh lo lắng nhìn cô. Lúc vợ ông mang thai hình như cũng đâu có khổ sở đến thế.

Lắc đầu, cô vươn tay nhận lấy cốc nước má Lỗ đưa cho để tẩy hết vị chua trong miệng. Uống một ngụm rồi nhổ đi, cô cảm thấy đỡ hơn rất nhiều.

“Lần trước con đi kiểm tra đã hỏi qua rồi, bác sĩ nói đó là hiện tượng bình thường.” Thực ra, lúc trước cô đi kiểm tra còn chưa có bị nôn nghén, chỉ thuận tiện hỏi thôi, ai ngờ mới qua mấy ngày mà đã bị nó hành hạ rồi.

“Nhưng Nhung...” Phong Vũ Vọng vô cùng lo lắng cho cô, thấy cô trong khoảng thời gian này luôn mệt mỏi, anh lại cảm thấy đau lòng.

“Không sao đâu, anh đừng lo.” Cô nắm tay anh, dịu dàng an ủi.

“Anh nghĩ em vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra lại đi.” Mạnh Triết lên tiếng khuyên bảo. Hiện tại nhìn vẻ mặt, thân thể cô đều kém hơn rất nhiều so với lúc mới mang thai.

“Đúng thế, em vẫn nên đi kiểm tra lại đi.” Nhậm Ngã Hành nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Vũ Vọng, cũng rất đau lòng.

“Nhân tiện hỏi một chút xem có biện pháp gì giảm bớt tình trạng nôn nghén này hay không.” Đỗ Vũ cũng chen miệng vào.

Hàng ngày, lúc ăn cơm thấy cô nôn nghén như vậy hại anh chẳng còn thèm ăn nữa. Kéo kéo quần áo trên người mình, anh lại cảm thấy mình gầy đi một chút rồi.

“Đúng đó, vừa khéo ngày mai anh không có bận gì cả, anh sẽ đưa em đi.” Bạch Dật Phong đưa ra đề nghị.

Phong Long Sinh đồng ý ngay lập tức.

“Cũng được, ngày mai Dật Phong đưa Nhung Ngọc đi kiểm tra xem.” Vất vả lắm mới kiếm được con dâu tốt, ông cũng không muốn cô xảy ra chuyện gì.

“Con cũng muốn đi.” Vừa nghe nói cô phải ra ngoài, Phong Vũ Vọng vội kêu to.

“Em trai à, em ngoan ngoãn ở nhà đi, để Dật Phong đưa Nhung Ngọc đi rồi sẽ đưa cô ấy về cho em.” Mạnh Triết nói.

“Nhưng mà...” Anh không muốn rời khỏi Nhung Nhung. Tuy anh chẳng giúp được gì nhưng cha và cha vợ đã từng dặn, chỉ cần anh ở cùng Nhung Nhung thì bọn họ sẽ thoải mái hơn rất nhiều, cho nên anh vẫn muốn ở cùng cô.

“Vũ Vọng.” Đỗ Vũ nghiêm mặt nhìn anh, nghiêm túc nói.

“Hiện tại, tình huống của vợ em rất đặc biệt, em đi theo lại phải chăm sóc em nữa, đến lúc đó vợ em sẽ rất mệt mỏi đó.” Dù sao, hiện tại nó có làm chuyện gì tùy hứng, chỉ cần lôi Nhung

Ngọc ra là hoàn toàn có thể ngăn cản nó.

Vừa nghe thấy Nhung Nhung sẽ mệt mỏi, anh lập tức gạt đầu đồng ý ngoan ngoãn ở nhà chờ cô.

“Con trai à, con bé Nhung Ngọc về phòng nghỉ ngơi đi, cha thấy sắc mặt nó càng ngày càng kém đó.” Phong Long Sinh nhìn khuôn mặt trắng bệch cùng với dáng vẻ có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào của Kiều Nhung Ngọc, liền vội vàng nói.

“Vâng ạ.” Anh đi đến ôm lấy cô, rời khỏi phòng ăn nhanh chóng về phòng.

“Cô ấy không có việc gì đó chứ?” Nhậm Ngã Hành vô cùng lo lắng cho cô.

Tuy bình thường anh cũng không thích cô lắm, nhưng dù sao thì cô vẫn là một phần của nhà họ Phong, lại còn đang mang bảo bối quý giá nhất của nhà họ cho nên anh cũng phải quan tâm đến cô một chút.

“Trước kia, mẹ Vũ Vọng mang thai nó cũng không vất vả đến thế đâu.” Phong Long Sinh nhìn thấy cô như vậy, chợt cảm thấy vợ mình lúc đó cũng rất vất vả nhưng lại không có phản ứng lớn như Nhung Ngọc, song chắc cũng chẳng mấy dễ chịu. Hơn nữa, sức khỏe của Nhung Ngọc vẫn còn tốt hơn vợ mình rất nhiều lại.

Đỗ Vũ lắc đầu, tỏ vẻ không chịu nổi: “Nếu lúc phụ nữ mang thai đều vất vả như thế thì sau này chắc con cũng không dám để vợ mình mang thai nữa.” (đầu óc anh có bị ngấm nước ko vậy????)

Mạnh Triết liếc anh một cái, tức giận mắng: “Có giỏi thì em cứ cưới vợ về rồi cả đời không chạm vào cô ấy xem.” Nói lời ngu ngốc gì thế không biết.

“Hả?” Dọa người à, nghĩ cũng không muốn nghĩ nữa, khó khăn lắm mới cưới được vợ lại không cho chạm vào, vậy thì cưới vợ về làm gì chứ.

“Có lẽ....Rất khó thực hiện....Không chạm vào...” Vậy phải làm sao bây giờ, hiện tại nhìn vợ người ta mang thai đã khổ sở như thế, nếu sau này vợ mình mang thai thì anh sẽ khổ sở đến mức nào nữa.

“Anh có hay không cũng đều được mà.” Bạch Dật Phong chế giễu anh.

“Đúng thế, đầu óc vô dụng.” Nhậm Ngã Hành cũng góp tiếng.

“Cái gì gọi là có hay không đều được.” Anh tức giận đến dậm chân.

“Hai đứa không thấy Nhung Ngọc mang thai rất vất vả sao? Hai đứa nhẫn tâm để vợ mình chịu khổ sao?” Chết tiệt, lại dám ghét bỏ anh, anh như vậy gọi là biết suy tính sâu sa, suy nghĩ lâu dài.

“Em còn chưa có vợ.” Nhậm Ngã Hành đứng dậy, bỏ khăn ăn trong tay xuống, tức giận đáp lại anh rồi rời đi.

“Ha ha, em cũng chưa kết hôn.” Bạch Dật Phong bật cười to, hướng về phía Phong Long Sinh khẽ gật đầu rồi cũng đi ra khỏi phòng ăn.

“Anh cũng chưa có đối tượng.” Mạnh Triết đứng dậy rồi cũng đi ra ngoài.

... ..

Nhìn ba người bọn họ lần lượt đi khỏi, Đỗ Vũ hoàn toàn sững sốt, một lúc sau mới hồi thần.

“Em cũng chưa có bạn gái...Em chỉ là....” Lắm bảm nhìn về phía cha nuôi.

Phong Long Sinh nở nụ cười, cười vô cùng vui vẻ. Bốn đứa nhỏ này, thật là, quá hài hước mà.

Nhìn thấy ông cười, Đỗ Vũ cũng đành cam chịu, lủi thủi rời khỏi phòng ăn.

Đứng im lặng một bên, Tiểu Mộng vẫn âm thầm quan sát tình hình, trong lòng đã dần hình thành lên một kế hoạch, ngày mai chính là ngày tốt nhất. Máy cậu chủ kia phải đi làm, người không đi làm thì phải đưa cô chủ đến bệnh viện, ông chủ cũng không ở nhà, vậy chỉ còn mỗi cậu Vũ Vọng ở nhà thôi. Đó chính là lúc cô bắt đầu đổi đời.

Chương 6

Buổi chiều hôm sau, sau khi dùng xong cơm trưa, Bạch Dật Phong và Kiều Nhung Ngọc liền chuẩn bị đi đến bệnh viện. Tuy hôm trước Phong Vũ Vọng đã đồng ý ngoan ngoãn đợi ở nhà nhưng đến lúc hai người gần đi, anh lại đổi ý, âm ỹ đòi đi cùng.

“Nhưng nhưng, nhưng nhưng, cho anh đi theo với, anh sẽ ngoan ngoãn mà, được không?” Anh bĩu môi, cầm lấy tay Kiều Nhung Ngọc lắc qua lắc lại.

“Vũ Vọng...” Bạch Dật Phong không ngờ anh lại đổi ý, chỉ biết thở dài, lắc đầu nhìn dáng vẻ bám người của anh.

Lại nhìn sang Kiều Nhung Ngọc nói: “Nhung Ngọc, anh ra xe chờ em.”

Rồi chỉ vào Vũ Vọng nói tiếp: “Em đỡ dành nó xong thì ra sau nhé.”

Cô khẽ gật đầu tỏ ý đã biết. Bạch Dật Phong liền xoay người ra xe chờ cô.

Kiều Nhung Ngọc lật tay giữ chặt bàn tay đang lôi kéo mình của Phong Vũ Vọng, dịu dàng hỏi: “Vũ Vũ, anh còn nhớ hôm qua đã đồng ý với em chuyện gì không?”

Bất mãn gật đầu, anh rầu rĩ nói: “Anh đồng ý với Nhung Nhung sẽ ngoan ngoãn ở nhà đợi em về.”

“Vậy anh...” Khẽ nhíu mày nhìn anh, cô muốn anh tự nói ra lý do đổi ý.

Anh cũng rất oan ức mà, miệng chu lên giống như có thể treo được cả mười cân thịt lợn vậy.

“Anh chỉ không muốn ở nhà một mình thôi, anh muốn đi cùng Nhung Nhung.”

Đưa tay diêm nhẹ lên cái miệng đang chu cao của anh, cô nở nụ cười: “Vậy anh mau đi uống sữa rồi ngoan ngoãn đi ngủ trưa đi, vừa tỉnh dậy thì sẽ thấy em ngay.”

“Thật vậy à?”

“Thật.” Nhìn vẻ mặt hồn nhiên của anh, cô cảm thấy vì anh chịu chút vất vả cũng đáng giá,

mặc dù đứa bé cũng hành hạ cô nhiều quá.

“Anh ngoan ngoãn đi ngủ đi, vừa tỉnh dậy là có thể nhìn thấy em rồi.”

Vừa nghe cô nói như vậy, câu trả lời của anh là chạy thẳng vào trong nhà, vừa chạy vừa kêu to: “Má quản gia, má quản gia, con muốn uống sữa tươi rồi đi ngủ.” Như thế là anh có thể tỉnh dậy sớm để thấy Nhung Nhung rồi.

Ngồi ở trong xe, Bạch Dật Phong dường như đã quá quen với kiểu phản ứng này của cậu em trai. Nhớ lại ngày đó, lần đầu tiên hai người gặp mặt, nó cũng chạy đi ngủ giống như cơn gió vậy.

Kiều Nhung Ngọc ngồi vào xe, cười nói: “Đi thôi, đi sớm về sớm, để tránh lát nữa anh ấy tỉnh dậy, không thấy chúng ta sẽ tức giận.”

Trong lời nói lộ ra ý cười, có thể thấy được cô có bao nhiêu hưởng thụ với sự quẩn quýt của anh.

“Đúng vậy.” Anh vội vàng khởi động xe chạy về hướng bệnh viện. Em trai mà nổi điên lên thì cũng chẳng có mấy người ngăn nó lại được.

Mà bên kia, má Lỗ vui vẻ chuẩn bị sữa tươi, lúc định mang lên trên phòng thì Tiểu Mộng từ dưới đi đến ngăn bà lại.

“Bác để cháu mang lên cho, đúng lúc cháu cũng muốn lên lầu.”

“Ừ, cũng được.” Má Lỗ nghĩ đến còn một đồng việc cần phải làm liền đem công việc đơn giản này giao cho cô nhưng vẫn không quên dặn dò.

“Con mang sữa lên xong phải xuống ngay đó, không được ở lại trong phòng đâu.”

Tiểu Mộng đến nhà họ Phong cũng được mấy tháng, cư xử rất biết trước biết sau, tuy chưa từng tỏ ra ý đồ bất lương gì nhưng do bà giới thiệu nên cẩn thận một chút vẫn hơn. Nếu xảy ra chuyện gì thì bà cũng không biết nên ăn nói thế nào với ông chủ nữa.

“Vâng ạ.” Tỏ vẻ ngoan ngoãn, cô đưa tay nhận lấy khay rồi xoay người lên tầng.

Quay người lại, vẻ ngoan ngoãn trên mặt cô liền biến mất, thay vào đó là nét mặt gian xảo và âm trầm không hợp với tuổi.

Sau khi thấy cô xoay người lên lầu, má Lỗ liền khẩn trương đi giải quyết chuyện khác, không hề chú ý đến vẻ mặt biến hóa của cô.

Tiểu Mộng đi đến chỗ rẽ lầu hai, nhìn quanh một lượt, thấy không có ai liền lấy một gói nhỏ từ trong túi ra đổ vào trong sữa rồi dùng tay khuấy nhẹ. Sau khi nếm thấy không có vị gì mới hài lòng đi về phía phòng ngủ của hai vợ chồng Phong Vũ Vọng.

“Cậu chủ, em mang sữa lên rồi.”

Trong phòng, Phong Vũ Vọng đã cởi hết quần áo chỉ còn sót lại một chiếc quần lót, đang nằm trên giường kéo chăn mềm đắp đến tận cằm dưới.

“Vào đi, vào đi.” Anh phải nhanh uống sữa để còn đi ngủ nữa. Ngoại trừ Kiều Nhung Ngọc, anh chưa từng có những suy nghĩ dư thừa nào với những cô gái khác cho nên cũng chẳng biết mình không nên mặc như thế.

Tiểu Mộng vừa đẩy cửa bước vào đã thấy anh ngồi trên giường đang vươn tay ra muốn cầm cốc sữa. Cánh tay trần rắn chắc của anh khiến cô thất thần trong nháy mắt. Cô không ngờ rằng, cậu chủ ngốc nghếch lại có dáng người đẹp như thế. Nuốt ngụm nước bọt, cô liền bước đến bên giường rồi đưa khay lên.

Phong Vũ Vọng đưa tay cầm lấy cốc sữa, ‘ực’ một phát uống hết, đặt cốc xuống khay rồi ngã xuống giường chuẩn bị đi ngủ.

Tiểu Mộng cầm khay đặt lên bàn trang điểm cách giường không xa, đuôi mắt vẫn không quên liếc xem tình hình của Phong Vũ Vọng. Thấy anh mơ màng ngủ thiếp đi, lá gan của cô cũng to lên, nhẹ bước đến bên giường xác định xem anh đã ngủ hay chưa.

“Cậu chủ? Cậu chủ?” Cô khẽ gọi hai câu, thấy anh không có phản ứng, khóe miệng cô liền nhếch lên một tia cười đắc ý.

Vươn tay nhắc lên chăn mềm, nhìn thân hình rắn chắc của anh, cô chỉ cảm thấy quyết định của mình quả nhiên không sai. Đưa tay giúp anh cởi xuống vật che đậy cuối cùng, cô càng cười đến hả hê, nhìn chiếc quần lót nam trong tay, cô liền tùy tiện ném qua một bên rồi bắt đầu cởi quần áo của mình.

Dù sao cũng không phải chưa từng nhìn thấy đàn ông khỏa thân, từ lúc 16 tuổi bị bố dượng bán vào quán rượu, ban đầu cô còn phản kháng rồi sau đó biến thành cam chịu, rốt cuộc đã bị bao nhiêu người đàn ông chạm qua, chính cô cũng không biết. Cho nên, từ không tình nguyện ban đầu biến thành chủ động quyến rũ, cô cũng chẳng thêm quan tâm. Vì vậy, lúc đó cô đã nghĩ và đã sống như thế. Không ngờ rằng, cô còn có cơ hội để chuyển mình. Nhìn người đàn ông khỏa thân đang nằm trên giường, anh ta chính là lợi thế cường đại nhất để cô thay đổi cuộc đời.

Nằm xuống bên cạnh anh, đưa tay vuốt ve da thịt trơn bóng của anh, bụng dưới của cô lập tức dâng lên một trận nóng rực.

Bởi vì bị ảnh hưởng của thuốc nên người đàn ông nằm trên giường ngủ say hơn so với bình thường, hoàn toàn giống như heo chết, một chút phản ứng cũng không có.

Cô không kiềm chế được kích động, vội vàng hôn lên vòm ngực rắn chắc của anh, thậm chí còn dặng chân ngò lên eo anh. Sau cùng, vẫn là do người đàn ông kia không chút phản ứng nên cô liền chán nản tựa vào ngực anh, chịu đựng dục vọng đang hành hạ chính mình.

Ha ha, không biết lúc cô chủ trở về nhìn thấy tình huống này sẽ có phản ứng gì đây.

Nghĩ đến kế hoạch của mình sắp thành công, cô không nhịn được nở nụ cười. Mang theo ý cười gian xảo, cô tựa vào trong ngực Phong Vũ Vọng, chậm rãi ngủ.

*****

Hai tiếng sau, Kiều Nhung Ngọc cùng Bạch Dật Phong trở về.

Má Lỗ khẩn trương ra đón người, quan tâm hỏi: “Cô chủ, bác sĩ có nói gì không? Cô như thế có gọi là bình thường không? Có chú ý gì đặc biệt hay không?...”

Bạch Dật Phong lập tức ngắt lời bà tránh cho bà hỏi quá nhiều.

“Bác sĩ nói tình trạng của Nhung Ngọc là bình thường, tuy hơi sút cân nhưng thân thể vẫn cực kỳ khỏe mạnh, bé cưng trong bụng cũng rất tốt. Đại khái là qua mấy tuần nữa thì tình trạng nôn nghén sẽ giảm bớt, không có gì đáng lo cả.”

Kiều Nhung Ngọc trao cho anh một ánh mắt cảm ơn, đi ra ngoài một lúc cô liền thấy hơi mệt mỏi, thật sự chẳng muốn nói chuyện.

“Hiện tại, em ấy hơi mệt, về phòng nghỉ ngơi một lúc là ổn thôi.” Đem lời cảm ơn của cô thu vào trong đáy mắt, anh mỉm cười rồi khẽ lắc đầu tỏ ý đừng khách sáo.

“Đúng rồi, xem tôi hồ đồ chưa kia.”

Má Lỗ bước sang bên cạnh cười nói: “Cô chủ, cô mau trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Vũ Vũ còn đang ngủ ạ?” Đã hơn hai tiếng, nếu như bình thường thì anh hẳn là phải thức dậy rồi, hôm nay lại không thấy anh vui mừng chạy ra đón mình khiến cô hơi khó hiểu.

“Đúng rồi, cậu chủ vẫn còn đang ngủ.” Không nói bà còn không phát hiện, Kiều Nhung Ngọc

vừa hỏi như vậy, má Lỗ cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Hình như hôm nay cậu chủ ngủ hơi bị lâu rồi.”

“Anh đỡ em lên phòng.” Bạch Dật Phong chợt nhớ ra dù sao mình cũng phải về phòng nên cứ đỡ cô về phòng trước đã.

“Vâng.” Trong lòng ẩn chứa một chút lo lắng, cô có cảm giác giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra. Cố đè nén bất an trong lòng, cô theo Bạch Dật Phong trở về phòng.

Đẩy cửa phòng ra, lúc nhìn tới hai người đang nằm trên giường, cô liền sợ đến ngây người, chân dừng lại bên cạnh cửa không cách nào bước vào phòng được.

Thấy cô đứng bên cạnh cửa chẳng hề nhúc nhích, Bạch Dật Phong khó hiểu bước đến bên cạnh cô.

“Sao em lại không vào? Bên trong...Có...” Tầm mắt rơi xuống hai người đang nằm trên giường, anh cũng bị dọa đến choáng váng.

Tại sao lại như vậy?

Tiểu Mộng vẫn luôn ngủ không sâu giấc, ngay tại thời điểm bọn họ đẩy cửa vào đã thức dậy nhưng vẫn lựa chọn thời cơ thích hợp để tỉnh dậy.

“Làm sao...” Cô chậm chậm mở mắt ra, lúc nhìn thấy người đàn ông đang nằm phía dưới mình liền tỏ vẻ kinh ngạc, vội kéo chăn quấn quanh người rồi nhảy xuống giường. Lúc nhìn thấy hai người đứng bên cạnh cửa, nước mắt đã nhanh chóng đọng đầy trong mắt.

Trên giường, người đàn ông khóa thân vẫn ngủ say như cũ, một chút dấu hiệu tỉnh lại cũng chẳng có.

Một màn kịch tính cứ diễn ra như thế, mà màn đặc sắc hơn vẫn còn ở phía sau.

Chỉ thấy Tiểu Mộng mặt đầy lệ chạy đến trước mặt Kiều Nhung Ngọc, quỳ xuống rồi liềm mạng dập đầu, miệng vẫn không quên ra sức giải thích.

“Cô chủ, rất xin lỗi, rất xin lỗi....Là...Là cậu chủ cứng rắn lôi kéo tôi không buông...Tôi từ chối nhưng cậu chủ vẫn chẳng buông tha...Cậu chủ...” Cô nghẹn ngào giải thích, đem toàn bộ trách nhiệm đổ hết lên đầu người đàn ông vẫn đang say ngủ kia.

Sắc mặt Kiều Nhung Ngọc trắng bệch, nhìn chằm chằm cô gái đang quỳ trước mặt mình, nhìn hành động của cô ta, nghe cô ta giải thích. Sau đó lại ngẩng đầu nhìn người đàn ông nằm trên

giường rồi đau khổ nhắm mắt lại.

Cô chưa từng nghĩ mọi chuyện sẽ xảy ra như vậy, không phải cô đã sớm biết tâm tư của Tiểu Mộng rồi sao, vì sao vẫn để Vũ Vũ một mình như thế.....

Bạch Dật Phong nhìn dáng vẻ đau khổ của cô, lửa giận trong lòng lại càng tăng cao, anh vội bước đến bên giường vươn tay kéo người đàn ông kia dậy.

Anh hoàn toàn không tin lời nói của cô gái không biết xấu hổ kia nhưng vấn đề hiện tại không nằm ở chỗ đó mà là em trai, vì cái gì lại để cho cô ta nằm trên giường mình, thậm chí còn ngủ trước ngực mình nữa.

Dưới động tác thô bạo của anh, rớt cuộc Phong Vũ Vọng cũng mở mắt ra. Đưa tay dụi mắt, lúc liếc thấy Kiều Nhung Ngọc đang đứng bên cạnh cửa, anh lập tức mở to mắt, vội vàng thoát khỏi tay của Bạch Dật Phong rồi vui sướng chạy đến bên cô.

“Nhưng Nhưng, em đã về rồi, đúng là anh vừa tỉnh dậy là em đã trở về rồi.” Anh hoàn toàn không để ý tới mình vẫn còn khóa thân cùng với những người khác trong phòng.

Bạch Dật Phong cầm lấy quần áo được gấp gọn gàng ở trên giường, ném tới trên đầu anh.

“Em mặc quần áo vào trước đã.”

“A.”

Cầm lấy quần áo, anh mới phát hiện mình hoàn toàn không mặc gì, anh nhớ là mình đâu có cởi sạch như vậy đâu. Tuy hơi khó hiểu nhưng anh cũng chẳng nghĩ nhiều, chỉ cầm lấy quần áo rồi mặc vào.

Lúc này, anh mới chú ý đến người đang quỳ gối khóc đến thê thảm trên mặt đất. Anh khó hiểu nhìn về phía Kiều Nhung Ngọc: “Nhưng Nhưng, đây là...”

Kỳ lạ thật, sao lại có một người khóc đến thương tâm như vậy ngã vào trong phòng bọn họ chứ.

Má Lỗ cùng đám người hầu trong nhà nghe thấy tiếng khóc liền ồn ào chạy đến.

“Tiểu Mộng?”

Má Lỗ nhìn thấy người khóc lại chính là cháu gái mình liền ngỡ ngàng gọi. Không phải chỉ bảo nó mang sữa lên sao? Sao giờ lại biến thành không mặc quần áo chỉ quần chần quanh người ngã vào phòng vợ chồng cậu chủ khóc lóc rồi. Nhìn vẻ mặt khác thường của cô chủ

cùng cậu ba, trong lòng bà chột lo lắng, không phải là Tiểu Mộng đã làm sai chuyện gì chứ?

“Bác!” Cô vội vàng đứng lên rồi nhào vào trong lòng má Lỗ, trong lúc đó vẫn không quên nhỏ thêm vài giọt nước mắt.

“Cô chủ, đây là....” Hy vọng không phải như bà nghĩ.

Không đợi người khác lên tiếng, Tiểu Mộng giành trước kể lể.

“Bác nhất định phải làm chủ cho cháu, cậu chủ...Cậu chủ, cậu ấy...” Cô cố ý áp úng nói không rõ ràng khiến cho người khác hiểu lầm.

“...Như thế này...Về sau cháu phải sống thế nào đây...” Dứt lời, lại cố tình khóc to hơn.

Lời nói của cô làm cho má Lỗ càng thêm hoảng sợ, đám người hầu đứng bên cạnh cửa cũng bị dọa cho ngây người.

Bọn họ đều biết cậu chủ ngốc nghếch nhưng cô Tiểu Mộng này bình thường cũng rất hiểu chuyện nên chắc sẽ không lấy sự trong sạch của bản thân ra nói lung tung đâu, lần này phiền phức to rồi.

Đứng ở bên ngoài, đám người hầu cùng má Lỗ đều hướng ánh mắt nhìn về phía Kiều Nhung Ngọc.

Kiều Nhung Ngọc chẳng hề để ý đến ánh mắt của mọi người, vẫn cứ nhìn chăm chăm Phong Vũ Vọng.

“Nhung Ngọc?” Bạch Dật Phong có chút lo lắng, tình huống hiện giờ vẫn chưa rõ ràng, không biết cô sẽ có phản ứng gì.

“Nhung Nhung, chuyện gì đang xảy ra vậy?” Phong Vũ Vọng mặc quần áo tử tế, đứng ở bên cạnh kéo kéo tay cô, khó hiểu hỏi. Anh hoàn toàn không biết đang xảy ra chuyện gì nữa.

Kiều Nhung Ngọc đương nhiên là tin tưởng Phong Vũ Vọng, nhưng cảnh tượng chấn động lúc này vẫn khiến cô kinh hãi và đau lòng. Trong khoảnh khắc đó, cô đã hiểu rõ một chuyện, cô không thể lúc nào cũng ở bên cạnh để bảo vệ anh được. “Mọi người đang âm ỹ gì vậy?” Phong Long Sinh vừa từ bên ngoài trở về, sau khi vào nhà lại không thấy bất kỳ một người nào, hóa ra là chạy hết đến phòng của con trai mình. Bên trong tiếng xì xào bàn tán của mọi người còn có tiếng khóc của một cô gái nữa.

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía người đến.

“Ông chủ!”

Má Lỗ đang bận an ủi cháu gái khóc sụt sùi của mình nên chỉ có thể đứng nhìn ông, bà thật không biết nên giải thích sự hỗn loạn này như thế nào nữa.

Tiểu Mộng vô cùng nhậy bén, lập tức rời khỏi lòng má Lỗ, vội quỳ xuống rồi ngẩng mặt lên để lộ ra đôi mắt khóc đến sưng đỏ khiến cho mọi người đều đồng tình với mình.

“Ông chủ, xin ông làm chủ cho Tiểu Mộng ạ.”

Đám người hầu bên ngoài gần như đều tin lời nói của Tiểu Mộng, dù sao thì cô ta cũng khóc đến thương tâm như thế mà.

Khẽ nhíu mày, nhìn cô gái giúp việc mà đến chính ông cũng không còn nhớ rõ tên cùng mặt mũi, hỏi: “Cô bảo tôi làm chủ cái gì cho cô?”

Nhỏ giọng khóc lóc, sau đó cô cúi đầu, ấp úng nói: “Cậu chủ...Cậu chủ ép buộc con...Con...Đã...Là người của cậu chủ rồi...”

Lời của cô khiến cho Phong Long Sinh vô cùng khiếp sợ. Vừa bước vào phòng, ông liền nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của con dâu, vẻ mặt mờ mịt, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì của con trai cùng vẻ mặt đăm chiêu của Bạch Dật Phong.

Nhìn sắc mặt trắng bệch của con dâu khiến ông có chút đau lòng, sau đó liền tức giận nhìn về phía con trai, nghiêm khắc hỏi: “Vũ Vọng, con nói cho cha biết đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì xảy ra ạ?” Anh hoàn toàn không biết gì cả, anh chỉ biết là, anh vừa tỉnh dậy liền nhìn thấy Nhung Nhung nên rất vui mừng thôi.

Nhìn vẻ mặt của con trai, Phong Long Sinh lập tức biết chuyện có chút bất thường, ông liền hỏi trực tiếp luôn.

“Con có ngủ cùng với cô gái kia không?” Ông chỉ vào Tiểu Mộng đang được người khác đỡ dậy.

Theo hướng tay ông nhìn về phía Tiểu Mộng, anh lập tức nhíu mày.

“Cô ấy là ai ạ?” Trong mắt, trong lòng anh chỉ có một mình Kiều Nhung Ngọc nên anh không hề để ý đến những người khác, cho dù Tiểu Mộng đã ở trong nhà này được vài tháng rồi.

Phản ứng của Phong Vũ Vọng làm cho cục diện xoay chuyển trong nháy mắt, vốn toàn bộ người hầu đã gần như tin vào lời nói của Tiểu Mộng liền bắt đầu có người nghi ngờ cô ta.

“Cậu chủ chẳng hề nhớ rõ cô ta thì sao có thể ép buộc được chứ?”

“Nhưng mà, sao lại có cô gái dùng trong sạch của mình để nói lung tung chứ!”

“Hiên tại, cái loại phụ nữ dùng mọi thủ đoạn để trở thành phượng hoàng có rất nhiều, anh có dám đảm bảo cô ta không như thế không?”

“Nhìn bề ngoài cô ta cũng rất biết điều mà.”

“Có thể là giả vờ đó.”

... ..

Tiểu Mộng đương nhiên là nghe thấy hết lời nói của mọi người, cô ta đột nhiên gào khóc rồi ngã xuống bên chân Kiều Nhung Ngọc.

“Cô chủ, cô không thể vì đồ kị mà không nói lý lẽ...Cậu chủ đối xử như thế với tôi, tôi biết cô rất không vui...Nhưng mà cô cũng không thể độc ác như thế...Tôi là người của cậu chủ, là chuyện chẳng thể thay đổi được...Cậu chủ vừa ý tôi, xin cô hãy chấp nhận tôi đi...”

“Cô kia, cô đang nói nhảm gì vậy!” Bạch Dật Phong tức giận quát to.

“Nhưng Nhung, cô ấy đang nói gì vậy? Cô ấy là người của anh nghĩa là gì?” Phong Vũ Vọng bị dọa đến ngây người, vội kéo kéo tay cô, chỉ thiếu chút nữa là trốn ra sau lưng cô rồi.

Cô thở dài nhìn anh rồi tránh khỏi tay anh, mở miệng nói câu đầu tiên sau tất cả mọi chuyện, nhưng lại là nói với Bạch Dật Phong.

“Phiền anh đưa em về nhà họ Kiều được không?” Cô cần suy nghĩ kỹ một vài chuyện, cô không muốn đứng trong đống hỗn loạn này nữa.

“Nhưng Nhung?” Phong Vũ Vọng thấy cô tránh khỏi tay mình trong lòng liền hoảng sợ, lại nghe cô nói muốn về nhà họ Kiều, anh lập tức vươn tay giữ lấy cô.

“Anh muốn về cùng em.”

Nhìn anh giữ lấy tay mình, cô lại tránh khỏi anh một lần nữa rồi một mình đi xuống lầu. Hiên tại, cô đang rất mệt mỏi, cô cần một nơi yên tĩnh để nghĩ rõ ràng mọi chuyện.

“Nhưng Ngọc?” Phong Long Sinh lo lắng nhìn cô đang dần đi xa.

“Nhưng Nhưng!” Lúc cô tránh khỏi tay anh lần thứ hai, anh liền sợ đến ngây ngốc, nhưng vừa thấy cô rời đi, anh lập tức hoàn hồn rồi vội đuổi theo.

“Ba nuôi, đừng quá lo lắng, hiện tại cứ để cô ấy về nhà họ Kiều đi.” Bạch Dật Phong mở miệng an ủi Phong Long Sinh đang vô cùng sốt ruột.

Phong Long Sinh liếc nhìn cô gái giúp việc còn đang khóc kia một cái, nhà họ Phong ngoại trừ má Lỗ ra thì cô ta là nữ giúp việc duy nhất trong nhà, cuối cùng ông vẫn gật đầu đồng ý.

“Được rồi, để cho nó yên tĩnh cũng tốt.” Chuyện này vẫn nên xử lý cẩn thận, nếu không thì ông sẽ mất đi một người con dâu tốt.

Sau khi Bạch Dật Phong cúi đầu nói vài câu với ông, liền vội vã đi xuống lầu.

Phong Long Sinh thâm trầm liếc Tiểu Mộng một cái rồi vỗ vỗ tay, ý bảo màn kịch này đã kết thúc rồi.

“Mọi người mau đi làm việc của mình đi, má Lỗ đưa cháu gái bà về phòng nghỉ ngơi, việc này chờ thêm hai ngày nữa sẽ bàn tiếp.”

Dứt lời, ông liền đóng cửa phòng vợ chồng Phong Vũ Vọng rồi khóa lại.

Thấy thế, đám người hầu lần lượt xuống lầu, tuy Tiểu Mộng còn muốn nói điều gì đó nhưng vẫn bị má Lỗ kéo đi.

Phong Long Sinh nhìn cô gái bị má Lỗ kéo đi, trong đôi mắt ông hiện lên một tia rét lạnh.

Xem ra, tâm cơ của cái người tên Tiểu Mộng kia rất thâm sâu.

*****

Phong Vũ Vọng đuổi theo giữ chặt Kiều Nhung Ngọc lại, không để cô rời đi.

“Nhưng Nhưng, anh muốn ở cùng với em, em đừng bỏ anh lại mà.”

Tuy anh không hiểu chuyện gì đã xảy ra nhưng nhìn vẻ mặt của Kiều Nhung Ngọc, anh liền biết, cô đang tức giận, hơn nữa còn rất giận anh. Cho nên anh nhất định phải giữ chặt cô để tránh cô không cần anh nữa.

Bất đắc dĩ liếc anh một cái rồi để mặc anh lôi kéo mình, cô vẫn đi về phía trước, mà anh thì ngoan ngoãn đi theo phía sau cô.

Cô lên xe, anh cũng theo vào ngồi bên trong nhưng lại không dám nói câu gì. Chỉ cần Nhung Nhung chịu để anh ở cùng cô là anh đã rất vui sướng rồi.

Thật ra cô không hề giận anh, nói thật, có lẽ cũng hơi tức giận nhưng cô vẫn giận mình nhiều hơn. Biết rõ cô gái kia có suy nghĩ xấu nhưng cô vẫn bỏ anh một mình nên mới có thể để cho cô ta sắp đặt một màn kịch buồn cười như vậy. Nhờ cô ta mà cô mới hiểu rõ một chuyện, đó chính là cô không thể mãi đi theo bảo vệ anh được, anh nhất định phải biết đề phòng mọi chuyện.

Mà cô cũng chỉ muốn về nhà họ Kiều để suy nghĩ cẩn thận, nghĩ xem làm thế nào để dạy anh đề phòng những người có ý đồ không tốt.

Bạch Dật Phong vừa lên xe liền thấy Kiều Nhung Ngọc đang chìm đắm vào trong suy nghĩ của mình còn Phong Vũ Vọng thì ngoan ngoãn ngồi bên cạnh cô, anh chỉ im lặng lái xe đưa họ về nhà họ Kiều.

Chuyện của nhà họ Phong cứ để cho cha nuôi cùng bốn người họ xử lý đi.

Trở lại nhà họ Kiều, Kiều Nhung Ngọc liền đi thẳng về phòng nghỉ ngơi để một mình Phong Vũ Vọng đối mặt với cha mẹ vợ, bởi vì Bạch Dật Phong đã lái xe đi ngay lúc hai người vừa xuống xe.

“Vũ Vọng à, bảo bố làm sao vậy?” Kiều Nguyên Sinh lo lắng nhìn về phía cầu thang, sắc mặt con gái trắng bệch, chắc chắn đã có chuyện xảy ra.

Lâm Tuyết cũng hơi lo lắng, hiện tại con gái đang mang bầu, bà cũng không muốn có chuyện gì xấu xảy ra.

“Nhung Nhung đang tức giận ạ.” Anh buồn bã đáp lại.

Đọc theo đường đi, Nhung Nhung chẳng hề nói với anh một câu nào, trước kia cô đâu có như thế cho nên Nhung Nhung chắc chắn là đang tức giận.

“Con làm nó giận hả?” Lâm Tuyết hỏi dò. Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch kia, chắc không phải là nó chứ.

“Con không trêu chọc cô ấy.” Vội vàng lắc đầu, anh tuyệt đối không có chọc cô tức giận.

“Vậy con có biết vì sao nó tức giận không?” Lâm Tuyết quan tâm hỏi.

Lắc đầu, tỏ ý mình không biết. Anh thật sự không biết gì cả.

“VẬY con biết cái gì hả?” Kiều Nguyên Sinh không hề kiên nhẫn giống như Lâm Tuyết, thấy con gái như vậy vốn đã tức giận rồi, hiện tại có hỏi gì nó cũng không biết, ông không bùng nổ mới là lạ.

“Con...” Bị tiếng rống của ông dọa cho hoảng sợ, anh vội vàng trốn ra sau lưng Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết cũng hiểu được lo lắng của chồng nhưng con rể vốn góc gèch như vậy nên bà thật không thể hiểu được vì sao ông lại tức giận.

Bà vỗ nhẹ lên bàn tay đang nắm chặt ống tay áo mình rồi mở miệng trách cứ chồng: “Ông đừng lớn tiếng như thế, ông cũng biết rõ tình trạng của nó mà, ông có thúc nó cũng vô ích thôi.”

Nhìn Phong Vũ Vọng sợ sệt trốn sau lưng vợ mình, thỉnh thoảng còn lén thò đầu ra nhìn trộm mình, cơn giận trong lòng ông cũng sớm tiêu tan. Anh thật khiến cho người ta không thể giận nổi.

“Vũ Vọng.” Lâm Tuyết kéo anh từ phía sau ra.

“Dạ?” Nhìn thấy chú kia không còn hung dữ nữa anh mới dám bước ra. Tuy là theo Nhung Nhung, anh phải gọi cái chú hung dữ đó là ba nhưng thật sự anh không dám gọi.

“Con lên phòng cùng Nhung Ngọc đi, đến giờ ăn mẹ sẽ gọi hai đứa xuống.”

“Vâng ạ.” Vừa nghe thấy có thể đi tìm Nhung Nhung, anh liền vui vẻ chạy lên phòng, cũng không để cho hai người kia kịp phản ứng lại.

Nhìn theo bóng lưng của anh, vợ chồng Kiều Nguyên Sinh chỉ biết nhìn nhau cười. Hy vọng không có chuyện gì xảy ra, đồng thời cũng hy vọng vợ chồng son sẽ mãi hạnh phúc như thế.

*****

Phòng khách nhà họ Phong.

Má Lỗ kéo cháu gái mình ngồi xuống sofa rồi nghiêm khắc nhìn cô.

Trên mặt Tiểu Mộng đã không còn nước mắt, ngồi trên sofa kiều ngạo gác hai chân lên bàn trà hoàn toàn chẳng quan tâm đến mình chỉ quán chần lưa trên người, hoàn toàn lờ đi ánh mắt trách móc của má Lỗ.

“Rốt cuộc là con đang làm gì vậy?” Nhìn dáng vẻ này của cô, má Lỗ thật không thể tin được cô bé ngoan ngoãn, đáng yêu trước kia lại thay đổi thành như vậy. Bà đúng là nhìn nhầm rồi,

xem ra, dáng vẻ nhu thuận của cô đều là giả vờ mà thôi.

Cô chìa hai tay ra thản nhiên nói: “Bác nên hỏi cậu chủ đã làm gì chứ đừng hỏi cháu đã làm gì.”

“Bác tin tưởng cậu chủ chắc chắn sẽ không làm chuyện có lỗi với cô chủ.” Bà chăm cậu chủ từ lúc cậu ấy còn nhỏ đến bây giờ nên rõ ràng hơn ai hết, tuy trước kia cậu ấy thông minh nhưng lại cô độc, còn hiện tại tuy ngốc nghếch nhưng lại hạnh phúc. Cậu chủ thích cô chủ bà lại càng nhìn thấy rõ ràng. Nếu chỉ vì mình không biết nhìn người mà làm tổn thương đến cậu chủ cùng cô chủ thì bà tuyệt đối không tha thứ cho bản thân mình.

“Ai, đàn ông mà, viễn vông chẳng thể nhìn được những cám dỗ từ bên ngoài.” Khẽ nhún vai, cô thờ ơ đáp lại.

Cô hiểu đàn ông rất rõ, trước kia những người đàn ông đến quán bar tìm cô cứ mười người thì đến chín người đã kết hôn. Bọn họ cùng cô lên giường, thậm chí còn muốn bao dưỡng cô nữa.

“Cậu chủ vốn không hiểu những thứ đó.” Má Lỗ lớn tiếng phản bác.

“Sao bác biết anh ta không hiểu?”

Cô nhìn bà bằng ánh mắt khinh thường rồi tiếp tục nói: “Nếu anh ta không hiểu thì cô chủ đã chẳng mang thai rồi.”

“Cháu...” Bà giận đến không nói nên lời.

Ngửa đầu ra sau tựa vào thành ghế, cô nói tiếp: “Tuy không thể làm vợ cả thì vợ lẽ cũng không tệ.”

Dù sao thì cô cũng chưa từng nghĩ đến sẽ làm cô chủ, chỉ cần có thể vào được nhà họ Phong thì làm vợ lẽ cũng tốt, cô có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý rồi.

“Sao cháu lại trở thành như vậy, trước kia...” Bà đau lòng nhìn cô, hỏi.

Nhớ lại trước kia, cô vẫn là cô bé con đáng yêu, đơn thuần, tết bím tóc nhỏ hai bên, chạy nhảy quanh mọi người, bà cảm thấy mọi chuyện như mới xảy ra ngày hôm qua. Nhưng sao chỉ qua mười mấy năm, cô lại biến thành cô gái không biết xấu hổ, tham hư vinh như thế?

“Đừng nói trước kia với cháu.” Vừa nghe bà nhắc đến trước kia, Tiểu Mộng liền biến sắc, ngẩng đầu hung dữ trừng bà. Hạnh phúc trước đây, kể từ lúc 16 tuổi cô bị bán vào quán bar đã thành ác mộng không thể chạm vào rồi.

“Tự mình giải quyết cho tốt đi.” Má Lỗ không muốn nói thêm lời nào nữa, thủ đoạn nhỏ này của cô hoàn toàn không thể giở ra với nhà họ Phong được. Bà vẫn nên đi nhận lỗi trước với ông chủ thôi.

Đi đến bên cạnh cửa, bà quay đầu lại nhìn cô một lần. Thấy cô như vậy, ngoại trừ đau lòng bà càng thêm thất vọng, chỉ lắc đầu rồi mở cửa rời đi.

Sao cô lại không hiểu, hiện tại cô chẳng còn quan tâm người khác nhìn mình như thế nào, chỉ cần có được một cuộc sống sung sướng thì cô sẽ bất chấp mọi thủ đoạn. Đêm hôm đó, năm người đàn ông nhà họ Phong ngồi trong phòng sách bàn bạc đối sách.

“Sao lại xảy ra chuyện này chứ?” Mạnh Triết khó tin hỏi. Chuyện vô lý như vậy lại có thể xảy ra với em trai mình.

“Thật không ngờ. Cô gái giúp việc kia bình thường nhìn rất ngoan ngoãn nên mới không có ai đề phòng cô ta cả.” Lời Bạch Dật Phong nói hoàn toàn là sự thật.

“Điểm chính là, cô ta là cháu gái của má Lỗ.” Đổ Vũ nói ra điểm mấu chốt. Đó mới chính là nguyên nhân bọn họ không đề phòng cô ta, bởi vì bọn họ đều tin tưởng má Lỗ.

“Cô ta muốn gì?” Nhậm Ngã Hành nhíu mày hỏi.

“Cha thấy nó luôn mồm kêu cha phải làm chủ cho nó nên cha nghĩ là nó muốn Vũ Vọng cưới nó.” Phong Long Sinh cũng không hy vọng có thêm một người con dâu nữa, con dâu hiện tại đã khiến ông vô cùng hài lòng, ông không muốn thay đổi, cho nên vẫn là nghĩ cách khác thôi.

“Có thể sao?” Nhậm Ngã Hành chắc chắn không tin. Dựa vào tính cách giao hoạt của Kiều Nhung Ngọc thì sao có thể đồng ý để người phụ nữ khác cướp chồng của mình được.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ.” Đổ Vũ hô to. Tất cả mọi người đều biết Nhung Ngọc rất yêu Vũ Vọng, chuyện như thế chẳng cần nghĩ cũng biết.

“Hôm nay Vũ Vọng có gì bất thường không?” Mạnh Triết cảm thấy chuyện này rất kỳ quái.

Dựa vào hiểu biết của bọn họ thì cho dù Vũ Vọng có ngóc đến đâu cũng không thể không biết có người ngủ bên cạnh mình, nghe nói cô gái kia còn không mặc gì ngủ bên cạnh nó nữa.

Bạch Dật Phong nghiêm túc nhớ lại mọi chuyện xảy ra chiều nay.

“Ngoại trừ việc nó ngủ trưa lâu hơn ngày thường thì chẳng có gì khác thường cả.” Chuyện ngủ dậy muộn cũng rất bình thường mà.

“Không còn gì nữa sao?” Phong Long Sinh cảm thấy chắc chắn có điều khả nghi. Ông vẫn có chút hiểu được con trai mình, nó vốn chẳng biết cảm dỗ là gì, ngoài ra...Nó suốt ngày quay quanh Nhung Ngọc nên căn bản sẽ chẳng có tâm tư nghĩ tới chuyện khác.

“Anh ba, anh nghĩ kỹ lại đi.” Nhậm Ngã Hành cũng cảm thấy rất kỳ lạ, rốt cuộc vẫn có điểm gì đó khả nghi.

“Nghĩ kỹ lại, hình như có chút bất thường...” Nghe mọi người nói, anh cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

“Lúc bọn anh vào phòng có âm ỹ vài phút nhưng Vũ Vọng lại chẳng hề tỉnh giấc, sau đó vẫn là anh không nhìn được chạy đến bên giường lôi kéo nó, nó mới từ từ tỉnh lại.”

“Bị bỏ thuốc rồi?” Khả năng này là lớn nhất.

“Phải tìm ra chứng cứ mới được.” Phong Long Sinh nhíu mày nói.

“Chúng ta đến phòng nó tìm thử xem.” Đỗ Vũ đề nghị.

“Được rồi, buổi chiều cha đã khóa phòng hai đứa nó không cho ai vào cả.”

“Hy vọng có thể tìm được thứ gì đó.” Nhậm Ngã Hành chẳng mấy lạc quan, nếu cô gái giúp việc kia quá gian xảo như đã nói thì có thể sẽ không để lại bất kỳ bằng chứng gì để bọn họ vạch trần cô ta.

“Hay là đưa cô ta đến bệnh viện đi, cô ta luôn mồm nói đã phát sinh quan hệ với Vũ Vọng, vậy thì trong cơ thể của cô ta hẳn là phải có tinh dịch của nó.” Phương pháp này của Đỗ Vũ đúng là không tệ, vừa trực tiếp lại có hiệu quả.

Mạnh Triết lắc đầu nói: “Đã lâu như thế, có kiểm tra cũng chẳng được, cô ta cũng có thể nói mình đã tắm rửa hay xử lý gì gì đó rồi.”

“Trước hết chúng ta cứ đến phòng Vũ Vọng xem thử đi.”

“Được.”

Vì vậy, năm người liền rời khỏi phòng sách đi về phía phòng Phong Vũ Vọng.

Mở cửa vào phòng, từ lúc bọn họ rời đi căn phòng vẫn như cũ, trên giường không có chăn, quần áo của phụ nữ vẫn nằm nguyên trên sàn nhà.

Bạch Dật Phong đi đến bên giường, nhíu mày nhìn đống quần áo lộn xộn trên sàn chột nhốt đến

một chuyện.

“Quần áo của Vũ Vọng được gấp gọn gàng đặt trên giường.” Anh có ấn tượng với điều này là vì chính anh cầm quần áo ném về phía nó bảo mặc vào.

“Vậy quần áo trên sàn này có thể là do cô ta đọi nó ngủ liền cởi ra sao?” Đỗ Vũ nhìn khắp xung quanh cũng chưa thấy có gì lạ.

Nhậm Ngã Hành cho rằng đó không phải là vấn đề mà là: “Không quan trọng, hiện tại, quan trọng nhất là phải tìm chứng cứ cô ta bỏ thuốc Vũ Vọng.” Đi quanh phòng một lượt anh cũng chưa thấy có chỗ nào kỳ quái cả.

“Trước khi nó đi ngủ có ăn gì không?” Ngay cả phòng tắm Mạnh Triết cũng đã xem qua nhưng vẫn không phát hiện được gì.

“Nhưng Ngọc có bảo nó uống sữa.”

“Đúng rồi, nhanh tìm xem có cốc sữa gì đó hay không.” Phong Long Sinh nhắc nhở.

“Kia là?” Đỗ Vũ chỉ vào cái cốc không được đặt trên bàn trang điểm nói.

Nhậm Ngã Hành vươn tay cầm lấy cái cốc, bởi vì anh đứng gần bàn trang điểm nhất. Bốn người còn lại đều vội xúm lại xem.

“Sao lại uống đến không còn một giọt vậy?” Thằng bé này cũng ngoan quá đi, dù sao thì cũng nên để lại một chút chứ.

“Vậy có kiểm tra được không?” Phong Long Sinh nhíu mày nhìn cái cốc không kia, hỏi.

“Có lẽ là được.” Bạch Dật Phong cũng không chắc chắn lắm.

“Có lẽ được, chúng ta cũng không biết nên chắc phải tìm chuyên gia về phương diện này rồi.” Nhậm Ngã Hành cảm thấy chắc là kiểm tra được, hình như trên đáy cùng thành cốc vẫn còn chút sữa đọng.

“Sáng mai con sẽ đem đến cục cảnh sát nhờ bạn con giúp đỡ.” Mạnh Triết chợt nghĩ đến một người có thể giúp được, vừa nghĩ đến người giống khủng long bạo chúa kia anh liền cảm thấy buồn cười.

“Ừ.” Phong Long Sinh gật đầu đáp.

“Cô gái trong phòng khách kia nên xử lý thế nào đây?” Bọn họ không hề thích cô ta một chút

nào cả.

“Cứ để cho cô ta ung dung vài ngày đi.” Nhậm Ngã Hành nhếch môi cười lạnh.

“Đợi chúng ta tìm được chứng cứ thì xử lý cô ta vẫn chưa muộn.” Bạch Dật Phong cũng lạnh lùng cười.

Có thể Vũ Vọng dễ bị bắt nạt nhưng bọn họ thì chẳng dễ bắt nạt đâu, nếu đã lán đến trên đầu bọn họ thì nhất định sẽ phải trả giá đắt.

Giao cho Mạnh Triết cầm cốc, sau đó năm người đều trở về phòng nghỉ ngơi.

Tiểu Mộng tựa vào cửa phòng khách thở hổn hển, tim đập loạn lên. Vừa rồi trốn ở ngoài cửa nghe lén bọn họ nói chuyện, trong lòng liền kinh hãi. Cô vừa nhớ ra mình đã phạm phải một sai lầm chết người.

Cô đã quên rửa cái cốc đó rồi....

Cô nhất định phải nghĩ cách lấy ít đồ rồi chạy trốn khỏi đây để tránh cho bị đưa vào nhà lao ăn cơm tù. Dựa vào thế lực nhà họ Phong, nếu cô đã bị bắt giam thì cả đời cũng đừng mong ra được.

*****

Trái ngược với không khí yên tĩnh bên nhà họ Phong, nhà họ Kiều lại vô cùng náo nhiệt.

Đầu tiên là vì Kiều Nhung Ngọc vẫn chẳng quan tâm đến Phong Vũ Vọng khiến cho Phong Vũ Vọng cứ âm ỹ quần lấy cô. Tiếp đó là vì Phong Vũ Vọng quá âm ỹ làm cho Kiều Nguyên Sinh đang lo lắng cũng phải rống lên. Tiếp tục là vì Kiều Nguyên Sinh rống to nên Phong Vũ Vọng liền ngoan ngoãn ngậm miệng nhưng ông lại rước lấy sự trách cứ của vợ và con gái. Cuối cùng là vì Kiều Nguyên Sinh không gào thét nữa nên lá gan của Phong Vũ Vọng cũng to ra rồi lại quần lấy Kiều Nhung Ngọc. Cứ luẩn quẩn như vậy, từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên nhà họ Kiều náo nhiệt như vậy.(suýt phụt nước!)

Cảnh tượng náo nhiệt này chỉ chấm dứt khi mà Lâm Tuyết thật sự không chịu nổi nữa phải kéo chồng về phòng.

Kiều Nhung Ngọc bị quần đến nhức cả đầu, vốn đã dễ mệt mỗi nay lại bị làm cho càng mệt hơn, sau cùng cũng đành phải kéo Phong Vũ Vọng về phòng nghỉ ngơi.

“Nhưng nhưng, nhưng nhưng, em đừng giận nữa mà. Hôm nay anh rất ngoan, không có nghịch ngợm cũng rất nghe lời, vì sao em vẫn không để ý đến anh...Em không để ý đến anh, anh sẽ

khóc đó...Hoặc là, em không để ý đến anh, anh sẽ mách cha nói em bắt nạt anh...Nhưng nhưng, nhưng nhưng, em nói chuyện đi..."(dễ thương wa đi!)

Suốt cả đường đi, anh vẫn không ngừng nói, vẫn âm ỹ quán lấy cô.

Trở về phòng cô liền bước đến bên giường ngồi xuống, anh cũng nhanh chóng chạy đến ngồi xuống bên cạnh cô.

“Nhưng nhưng...”

“Em không có tức giận.” Ngay lúc anh mở miệng cô liền giành nói trước, không để anh có cơ hội bắn như súng liên thanh nữa.

“Vậy sao em không để ý đến anh?” Cởi giày, anh liền đứng trên giường, bắt mãi nhảy nhảy vài cái.

Cô vội vàng đứng lên giữ chặt anh lại. Người đàn ông này, cũng không nghĩ xem mình nặng bao nhiêu mà cứ nhảy như vậy khiến cho giường rung lên bần bật.

“Anh đừng nhảy nữa.”

“Được rồi.” Anh bĩu môi rồi đặt mông ngồi xuống giường.

Cô cũng cởi giày, leo lên giường rồi ngồi đối diện anh.

“Nhưng nhưng, em đừng bỏ mặc anh mà.” Vươn tay ôm cô vào trong ngực, anh cọ cọ cổ cô làm nũng.

Cô vỗ nhẹ tâm lưng rắn chắc của anh: “Không phải em bỏ mặc anh, chỉ là em đang suy nghĩ chút chuyện thôi.”

Khẽ đẩy cô ra, anh khó hiểu nhìn cô.

“Nhưng Nhưng đang suy nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ đến sau này nếu em không ở cạnh anh thì anh phải làm sao bây giờ...” Chủ động tựa vào lòng anh, cô vòng tay ôm lấy eo anh, chậm rãi nói.

Nhíu mày, anh không hiểu được hết lời cô nói nhưng anh vẫn hiểu được một chút.

“Nhưng nhưng, em phải rời đi sao?”

Cô khẽ lắc đầu: “Em chỉ nói nếu như...”

“Vì sao lại nếu như? Cái gì là nếu như?” Càng nói càng mơ hồ, anh hoàn toàn mờ mịt rồi.

Ngảng đầu nhìn anh, nhìn đôi mắt to vô tội của anh, cuối cùng cô cũng lộ ra nụ cười đầu tiên sau tất cả mọi chuyện. Anh vẫn đáng yêu như thế, đáng yêu đến mức khiến người ta không đành lòng trách móc, đáng yêu đến nỗi khiến người ta không thể không yêu.

Si ngốc nhìn nụ cười của cô, anh khẽ lầm bầm: “Anh thích Nhung nhưng cười...” Anh không nhìn được, cúi đầu ấn một nụ hôn lên môi cô.

“Nhưng nhưng cười lên là xinh đẹp nhất...”

Tay cô chuyển dời từ eo anh đến phía sau gáy, cô chủ động dâng lên môi son.

“Nhưng nhưng...” Dục vọng của anh cũng chỉ có Kiều Nhung Ngọc mới có thể khơi lên được, chỉ một nụ hôn cũng khiến người anh nóng rực.

Môi anh rời khỏi đôi môi có chút sưng đỏ của cô, từ từ di chuyển xuống in dấu lên chiếc cổ mảnh khảnh, hai tay anh dần trượt xuống dưới vạt áo cô.

Cô đương nhiên cảm thấy được dục vọng của anh, ngay lúc hai tay anh đặt dưới vạt áo cô, cô liền vội vàng giữ chặt tay anh.

“Vũ Vũ, không được...”

“Vì sao?” Nhìn đôi tay nhỏ xinh đang giữ chặt tay mình, anh bất mãn hỏi.

Kéo tay anh đặt lên cái bụng hơi nhô lên của mình, cô dịu dàng nói: “Trong bụng em còn có cục cưng nên không thể vận động mạnh được, anh quên lời cha dặn rồi sao?”

Lắc đầu tỏ ý mình không quên, nhưng anh cũng chưa hiểu lắm, vì sao sau khi có cục cưng thì anh lại không thể chơi trò hôn nhẹ với Nhung nhưng.

“Đợi đến lúc cục cưng ra đời anh mới có thể chơi trò trên giường với em giống như trước.” Cũng chỉ có nói như thế anh mới hơi hiểu được.

Tuy không thoải mái nhưng anh vẫn chỉ nhẹ nhàng ôm cô vào ngực rồi từ từ nằm xuống giường.

“Vậy bao giờ cục cưng mới ra đời?” Bĩu môi tỏ ý không vui, anh quyết định sẽ không thích cục cưng trong bụng Nhung nhưng, bởi vì nó mà anh không thể chơi cùng Nhung nhưng nữa.

Dựa vào lòng anh, nghe tiếng tim đập rộn ràng của anh, cô khẽ nói: “Vẫn còn mấy tháng nữa...”

“Nó ra đời, anh sẽ không chơi cùng nó đâu.” Giọng nói làm nũng như trẻ con.

Tựa đầu trong lòng anh, cô dịu dàng hỏi: “Vì sao vậy?”

“Nó cứ quẩn lầy Nhung nhưng làm cho Nhung nhưng không thể chơi với anh.” Bày ra vẻ mặt như đứa trẻ bị người ta lấy mất món đồ chơi yêu thích, anh ôm cô càng thêm chặt hơn.

“Nhung nhưng là của anh.”

“Nó là con anh mà.” Ha ha, về sau chắc anh sẽ bắt nạt con mình mất.

“Anh chỉ cần Nhung nhưng, không cần cục cưng.” Đây là sự kiên định của anh. Anh hoàn toàn không biết, nếu không phải do anh chăm chỉ cấy cấy thì sẽ không có cục cưng trong bụng cô.

“Ừm...” Mệt mỏi quá.

“Vậy Nhung nhưng cũng chỉ có thể cần anh, không thể cần cục cưng đó.” Anh cho rằng đó là tất nhiên, anh chỉ cần nhung nhưng vậy nhưng cũng chỉ có thể cần anh, không thể cần những người khác nữa.

“Vậy sẽ chẳng ai cần cục cưng rồi.” Cô mỉm cười, anh luôn đáng yêu như thế, nhưng nếu cô đồng ý chỉ cần một mình anh thì cục cưng của bọn họ không phải sẽ quá đáng thương sao.

Khẽ nhíu mày, anh cố tưởng tượng ra hình ảnh sẽ chẳng có ai cần cục cưng nữa.

“Vậy, nó...hình như...vô cùng đáng thương...”

“Đúng vậy, một mình nó sẽ vô cùng đáng thương.” Gật gật đầu, ngáp một cái, cô thật sự buồn ngủ rồi.

“Vậy...” Phải làm sao bây giờ.

“Em buồn ngủ...” Để mình anh phiền não đi, cô không muốn để ý đến anh đâu. Ha ha, đôi khi bắt nạt anh một chút cũng không tệ.

“Ừ, em ngủ đi.” Duỗi cánh tay còn lại chưa bị cô gói ra, anh vỗ nhẹ lưng cô.

“Ừm...”

Chỉ một lát sau, cô đã chìm vào giấc ngủ. Thế nhưng, người nằm bên cạnh cô thì không ngủ ngon được như thế, anh còn đang bận suy nghĩ vấn đề cô đưa ra.

Nhung nhưng nói một mình cục cưng sẽ rất đáng thương...Vậy...Nhưng anh lại không muốn ai cướp mất Nhung nhưng...Nhưng nhưng chỉ có thể là của một mình anh...Làm sao bây giờ đây...Đem cục cưng đưa cho người khác thì nó sẽ không cô đơn nữa...Thế nhưng...Nhưng nhưng có tức giận hay không...Thật đau đầu...Anh không hề muốn Nhung nhưng giận...(đáng yêu quá!)

Ôm lấy Kiều Nhung Ngọc đã tiến vào mộng đẹp, Phong Vũ Vọng lại chẳng thể xoay người nên đành phải giữ nguyên tư thế cũ. Suy nghĩ đến hơn nửa đêm, rốt cục anh cũng không thể cưỡng lại được tiếng gọi của Chu công, trầm trầm tiến vào giấc ngủ.

Chương 7

Sáng sớm hôm sau, Mạnh Triết liền gọi điện thoại cho người bạn thân làm cảnh sát của mình.

"A lô? Ai vậy?" Đầu dây bên kia truyền đến một tiếng gầm nhẹ đầy ngái ngủ. Mẹ nó, cô vốn không ngủ ngon giấc lại còn bị quấy rầy lúc sáng sớm nữa, có phải tên đó chán sống rồi không?

"Mạnh Triết." Nghe được tiếng gầm quen thuộc, anh khẽ mỉm cười rồi trực tiếp báo tên. Chỉ có điều, nếu cô nghe được tên của anh thì chắc sẽ càng không vui.

Quả nhiên, ở đầu dây bên kia, người đang mất kiên nhẫn gầm nhẹ liền biến thành vô cùng tức giận rống to.

"Con bà nó, Mạnh Triết, cái đồ xấu xa này, làm gì mà sáng sớm đã gọi điện thoại cho tôi hả?" Cái tên gian thương kia, mỗi lần gặp đều làm cô điếu đứng, cô nghe thấy giọng anh ta mà vui mừng mới là lạ đó.

Anh đưa điện thoại ra xa một chút để tránh cho lỗ tai gặp họa. Đợi đến khi cô dừng lại, anh mới đưa điện thoại lại gần.

"Cô nhóc Tiểu Ưu, tôi không phải là tên xấu xa."

Hàn Ưu mặc kệ anh, tiếp tục mắng: "Đồ xấu xa, tôi đã bảo anh bao nhiêu lần rồi, không được gọi tôi là cô nhóc Tiểu Ưu. Tại anh bị điếc hay biến thành ông già ngốc rồi, nghe không hiểu tiếng người à?" Tên gì mà xấu hoắc, Mạnh Triết là đồ đại xấu xa.

"Thân là cảnh sát nhân dân, sao cô lại mắng chửi công dân lương thiện như vậy chứ!" Mặc dù có chuyện quan trọng nhưng anh vẫn không quên trêu chọc cô một chút.

"Tôi khinh, anh mà gọi là công dân lương thiện thì mọi người trên thế giới này đều thành thiên sứ hết rồi!" Cô khinh thường nói. Có lẽ anh ta thật sự rất đẹp trai, nhưng trong mắt cô, anh chỉ là một tên đại xấu xa mà thôi.

"Cô nhóc Tiểu Ưu, tôi nhớ số của cục trưởng các cô là..." Lại dám nói anh như thế, ha ha,

xem ra lâu rồi anh không quan tâm đến cô nên cô đã quên mất thủ đoạn của anh rồi.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Vội sửa lại thái độ nói sang chuyện khác, cô không muốn mới sáng sớm đã bị thủ trưởng phê bình đâu. Lần trước, cũng chỉ vì cô hơi tỏ thái độ một chút mà anh ta dám gọi điện trực tiếp cho cục trưởng tố cáo cô, hại cô bị cục trưởng mắng suốt ba tiếng liền.

Anh khẽ nhếch khóe miệng nhàn nhạt cười.

"Có chuyện muốn nhờ cô giúp." Anh vẫn không hề quên mục đích cuộc gọi này.

"Hơ, không phải anh rất vạm vỡ sao? Sao lại cần tôi giúp chứ?" Mới vừa nhận nhin chưa được một phút, cô lại chứng nào tật nấy, lập tức châm chọc anh.

"Tôi thấy tôi nên mời thẳng cục trưởng của các cô giúp đỡ thì tốt hơn." Anh lập tức có biện pháp trị cô.

"Được rồi, được rồi, có chuyện gì cứ nói thẳng đi."

Nói không sợ anh ta mới là lạ đó, mỗi lần anh ta đều hành hạ cô đến không có chỗ trút giận, khổ không thể tả được. Cô mà tin tưởng anh ta gọi điện cho cục trưởng chỉ vì muốn ông giúp đỡ thì cô chính là kẻ ngốc, anh ta không nhân cơ hội này để tố cáo cô mới là lạ.

Anh lập tức kể sơ qua mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua cho cô nghe.

"Woa, thật không ngờ em trai anh lại có sức hút đến thế!" Vừa nghe xong, cô liền kinh ngạc hô to. Loại tình tiết cũ rích này cô mới chỉ xem qua trên phim thôi đó. Thế nhưng, nghe đồn em trai anh ta là kẻ ngốc mà? Vậy mà còn có cô gái dùng phương pháp này để quyến rũ em trai anh ta. Quả nhiên, có tiền liền khác ngay.

"Đừng có châm chọc nữa, có biện pháp điều tra không?" Dù sao thì cô cũng sẽ chẳng bỏ qua bất cứ cơ hội nào để châm chọc anh đâu.

"Anh đem cái cốc sữa kia đến chỗ tôi, tôi sẽ làm hóa nghiệm giúp anh." Tuy cô vô cùng chán ghét anh ta, thế nhưng, nếu anh ta đã mở lời xin mình giúp đỡ thì cô cũng chẳng thể từ chối.

"Bao lâu mới có kết quả?"

"Ba ngày đi, đến lúc có kết quả thì tôi sẽ gọi điện cho anh." Cô không mấy tình nguyện nói.

"Tốt lắm, đợi lúc nữa tôi sẽ tự mình mang đến cho cô." Anh cố tình nhấn mạnh hai chữ 'tự mình', ý muốn nhắc rằng nếu cô muốn trốn tránh anh thì cô nhất định sẽ thâm.

"Biết rồi." Cô bất mãn đáp lại.

"Anh nợ tôi một cái nhân tình đó." Cô vẫn không quên đòi nợ.

"Ừm, tôi nợ cô một cái nhân tình." Ha ha, anh cũng không mấy quan tâm, nợ cô cũng tốt, anh sẽ có thêm lý do để tìm cô.

"Vậy tôi cúp máy đây, lát nữa gặp nhé."

"Ừ." Cúp máy, cô liền rùng mình một cái, sao đột nhiên cô lại có một dự cảm không tốt vậy?

*****

Buổi tối ba ngày sau, Mạnh Triết cảm báo cáo kiểm tra về nhà họ Phong.

"Má Lỗ, bà đi gọi ông chủ cùng mấy đứa kia xuống đây, bảo là tôi có chuyện muốn nói." Vừa đi vào phòng khách, anh liền dặn dò.

"Tiện thể bảo cả cháu gái của bà xuống nữa."

"Vâng." Đêm hôm đó, bà đã đi nhận lỗi với ông chủ, ông chủ cũng đã tha thứ cho bà rồi.

Một lúc sau, mấy người kia lần lượt đi xuống.

"Anh cả, có kết quả rồi hả?" Đỗ Vũ nhìn thấy túi tài liệu trên tay anh, lập tức hỏi.

Lắc lắc túi lớn trên tay, anh cười nói: "Mới ra lò luôn."

"Sao rồi?" Phong Long Sinh sốt ruột hỏi.

"Đợi một người nữa đã." Vẫn còn một người nữa chưa xuất hiện, mà người này, là nhân vật chính trong chuyện lần này.

"Ông chủ, Tiểu Mộng không có trong phòng." Má Lỗ vội vàng từ trên lầu chạy xuống.

"Chắc không phải là đã chôm đồ bỏ trốn rồi chứ?" Đỗ Vũ nói đùa.

"Tiểu Hành, con gọi điện đến chỗ bảo vệ gác công hỏi đi..." Phong Long Sinh đang định bảo Nhậm Ngã Hành gọi điện qua bên bảo vệ hỏi chút tin tức thì bất ngờ bị tiếng tranh cãi bên ngoài cắt ngang.

Năm người bọn họ cùng má Lỗ vội vàng đi ra ngoài, muốn nhìn xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy hai người bảo vệ một trái một phải đang giữ chặt Tiểu Mộng, kiên quyết kéo cô ta vào trong. Còn Tiểu Mộng vì giãy dụa mà tóc tai rối loạn, quần áo lộn xộn không chịu nổi, giống như kẻ điên vừa kêu gào vừa giãy dụa. Phía sau còn có hai bảo vệ, trên tay một người cầm theo một túi hành lý to đùng còn người kia thì kéo cả một valy nặng trĩu.

"Mấy tên xấu xa này, thả tôi ra! Tôi sẽ khiến các người đẹp mặt! Con bà nó, mấy người đàn ông xúm vào bắt nạt một cô gái yếu đuối còn gọi là anh hùng sao! Rốt cuộc các người có phải là đàn ông không vậy, là đàn ông thì mau thả tôi ra!"

Tuy hai người gác cổng đều là hai người đàn ông lực lưỡng nhưng để bắt được một cô gái đánh đá như vậy, thật cũng khiến họ khá vất vả. Vừa nhìn thấy ông chủ đang đứng bên ngoài, họ liền vội thả cô ta ra.

"A! Con bà nó, mấy người không biết nhẹ nhàng chút à." Cô ta vẫn không biết sống chết gào to.

"Tiểu Mộng..." Má Lỗ bị dọa đến khiếp sợ, bà chưa từng gặp qua cô gái nào vô giáo dục như vậy, mà cô gái này còn là cháu gái bà nữa.

Sau khi đứng vững, cô ta vẫn ngoan cố nhìn mấy người đàn ông đang đứng bên ngoài.

"Ông chủ, cô ta muốn đi khỏi đây nên chúng tôi mới ngăn cản, nhưng cô ta lại cố gắng xông ra nên chúng tôi...." Một người bảo vệ vội vàng giải thích. Nhìn sắc mặt mấy người kia không tốt lắm, họ chỉ sợ chính mình làm sai chuyện thôi.

"Không sao, làm rất tốt." Bạch Dật Phong ôn hòa cười, nhưng ý cười vẫn chưa đạt tới đáy mắt.

"Trên tay các anh là gì vậy?" Nhậm Ngã Hành hỏi hai người bảo vệ đứng phía sau.

"Hành lý của cô gái này ạ." Đem túi đồ ném xuống trước mặt ông chủ.

"Tiểu Mộng, sao cháu lại có nhiều hành lý như thế? Lúc cháu mới đến không phải chỉ có mỗi cái túi nhỏ hay sao?" Nhìn một túi hành lý cùng một valy lớn trước mặt, má Lỗ khó hiểu nhăn mày, hỏi.

"Anh."

Đỗ Vũ chỉ vào một người bảo vệ nói: "Anh cầm cái này."

Lại chỉ vào hành lý trên đất nói: "Mở ra xem thử."

Bảo vệ nhận được lệnh liền mở túi hành lý ra. Đồ vật bên trong khiến cho vẻ mặt tất cả mọi người đều biến sắc.

"Đồ phụ nữ xấu xa này, lập mưu hại Vũ Vọng còn chưa đủ lại còn dám vô liêm sỉ trộm đồ nữa!" Nhậm Ngã Hành xông lên túm lấy cổ áo của cô ta, tức giận mắng.

Toàn bộ hành lý của cô ta toàn là đồ cổ cùng đồ trang sức quý giá.

"Em buông cô ta ra đi." Mạnh Triết vươn tay giữ lấy tay Ngã Hành, muốn anh buông Tiểu Mộng ra.

"Hừ!" Anh dùng sức ném cô ta sang một bên.

Tiểu Mộng lập tức ngã xuống đất nhưng không hề rên một tiếng. Chống tay đứng lên, phủi đi bụi đất trên người, cô vẫn quật cường nhìn bọn họ, cũng chưa từng mở miệng.

Mạnh Triết nhìn dáng vẻ không biết hối lỗi của cô ta, anh liền lắc lắc túi tài liệu trên tay.

"Cô vẫn khăng khăng nói Vũ Vọng đã phát sinh quan hệ với cô sao?"

Nhìn túi tài liệu trên tay anh, cô liền biết bọn họ chắc chắn đã tra ra chuyện cô bỏ thuốc với Phong Vũ Vọng, thế nhưng...

"Cho dù tôi bỏ thuốc thì anh cũng không có bằng chứng chứng minh tôi không có phát sinh quan hệ với anh ta." Chỉ cần cô kiên trì nói mình đã lên giường với Phong Vũ Vọng thì bọn họ cũng chẳng thể làm gì được mình.

"Từ trước đến giờ, tôi chưa từng biết một người đàn ông ngủ say như lợn chết lại có phản ứng sinh lý đó." Đỗ Vũ mở miệng châm chọc.

"Anh chưa từng biết? Anh từng thử rồi sao?" Không cam lòng châm chọc lại. Nếu chạy trốn thất bại thì cô vẫn tiếp tục kiên trì không thừa nhận, xem bọn họ có thể làm gì.

"Cô còn ít tuổi nhưng sao lại chẳng biết xấu hổ như vậy chứ?" Phong Long Sinh nhìn cô, lắc đầu nói.

"Ông biết xấu hổ thì ông sẽ không lên giường cùng phụ nữ sao?" Mẹ nó, bọn họ có tư cách gì mà coi thường cô, nếu chẳng phải vì do những tên đàn ông xấu xa này thì cô sẽ trở thành như bây giờ sao? Ông ta nghĩ rằng, cô muốn biến thành như bây giờ sao? Cô là do bọn họ dồn ép,

bị những tên đàn ông xấu xa này dồn ép.

"Cô..." Phong Long Sinh bị cô ta châm chọc tức đến nỗi không nói nên lời.

"Mặc kệ cô có phát sinh quan hệ với Vũ Vọng hay không, chỉ dựa vào chuyện cô bỏ thuốc nó thì tôi đã có thể kiện cô rồi." Bạch Dật Phong quyết định bắt đầu từ chuyện bỏ thuốc, nếu cô ta kiên trì không thừa nhận thì bọn họ đúng là hết cách với cô ta.

Cô chột cười lạnh, nếu là ba ngày trước thì có lẽ cô sẽ sợ hãi nhưng trải qua ba ngày tĩnh lặng kia cô đã chẳng còn sợ hãi gì nữa rồi.

"À, cốc sữa là tôi nhận từ tay bác tôi, có bỏ thuốc hay không thì tôi không biết, tôi chỉ biết đem lên thôi." Bọn họ cũng không thể buộc tội cô đã bỏ thuốc được.

"Tiểu Mộng, cháu..." Má Lỗ hoàn toàn không ngờ cô lại đổ hết tội lên đầu bà như vậy.

"Thật sao?" Nhậm Ngã Hành có rất nhiều cách để cô ta không thể nói dối được.

"Tất cả các góc rẽ trên hành lang trong nhà chúng tôi đều đặt camera ẩn, có muốn tôi đem băng ghi hình ngày hôm đó cho cô xem không?"

"..." Cô thật sự không ngờ bên trong nhà còn có camera ẩn.

"Vẫn chưa chịu thừa nhận sao?" Mạnh Triết tiếp tục hỏi.

"Anh muốn tôi thừa nhận cái gì?" Đánh chết cô cũng không nhận.

Thật sự là vịt chết còn mạnh mẽ.

"Cô không còn là xử nữ, phải không?" Đỗ Vũ hiểu rõ hỏi.

"Trên giường Vũ Vọng không có vết máu."

"Nếu cô là xử nữ thì hẳn là phải có vết máu lưu lại, vậy cô muốn Vũ Vọng chịu trách nhiệm thì chúng tôi sẽ chấp nhận." Ba ngày nay, Nhậm Ngã Hành cũng không hề rảnh rỗi, tất cả mọi chuyện của cô gái này anh đều điều tra rõ ràng.

"Cô làm việc trong quán bar, nói thẳng ra là làm gái bao, vậy dựa vào đâu mà cô muốn Vũ Vọng chịu trách nhiệm. Cho dù có phát sinh quan hệ thì cùng lắm là cho cô một khoản tiền thôi, hơn nữa, hai người vốn chẳng hề xảy ra chuyện gì cả." Camera của cô ta đến hỏi bất cứ kẻ ăn chơi nào trong giới thượng lưu là dễ dàng biết được, một cô gái hư hỏng như thế thì sao có tư cách yêu cầu em trai phải chịu trách nhiệm.

Lời nói của anh liền đánh trúng nơi mềm yếu nhất trong trái tim khiến sắc mặt cô trở nên trắng bệch. Cô thật không ngờ, anh ta lại có thể tra ra được công việc trước kia của mình. Cô dùng tên giả, cũng cho rằng mình che dấu khá tốt nhưng không ngờ vẫn có người đào ra được cái quá khứ kinh tởm kia.

"Tiểu Mộng, cháu..." Bà thật sự không hề biết cháu gái mình đã từng làm gái bao trong quán bar.

Nấc một tiếng, cô ngồi phịch xuống đất, ôm đầu khóc rống lên mặc kệ mọi ánh mắt đang nhìn mình.

"Tôi cũng không muốn...Tôi cũng không muốn...Tôi chỉ là bị ma xui quỷ khiến, không muốn trải qua những ngày như trước kia nữa...Tôi đổ kị với cô chủ, có cha mẹ yêu thương, có chồng yêu thương, có bố chồng yêu quý...Tôi đổ kị vì cô ấy có được tất cả...Tôi ao ước mười mấy năm cũng chẳng có được cái gì mà cô ấy lại dễ dàng có được...Tôi hâm mộ, tôi đổ kị...Lúc bị bố dượng bán vào quán bar, tôi cũng từng đấu tranh, cũng từng chạy trốn...Nhưng lại chẳng thể trốn thoát...Tôi cũng muốn có hạnh phúc...Tôi cũng từng nghĩ đến cuộc sống giàu có...Nếu nhà tôi có tiền thì tôi cũng sẽ không bị bán...."

Má Lỗ đau lòng bước lên, quỳ gối xuống rồi dang tay ôm cô vào lòng.

"Vì sao cháu không gọi điện cho bác, cháu biết bác yêu cháu nhất, nhất định sẽ giúp cháu mà..."

"Bọn họ nhốt cháu lại không cho tiếp xúc với bên ngoài...Cháu hoàn toàn bất lực..."

... ..

"Lần này nên xử lý thế nào đây?" Cảnh ngộ của cô làm cho người ta rất thương cảm, cô muốn một cuộc sống tốt đẹp cũng không có gì đáng trách, nhưng, cô đã dùng sai cách rồi.

"Cho nó một khoản tiền để nó rời khỏi đây đi." Phong Long Sinh nhìn dáng vẻ hai bác cháu ôm nhau khóc rống lên, mềm lòng nói.

"Hy vọng cô ta có thể hoàn toàn thay đổi." Mạnh Triết xoay người đi vào nhà.

Mấy người còn lại cũng nhìn hai người kia một lúc rồi mới lần lượt đi vào.

Màn kịch này cứ như vậy mà hạ màn"Bao giờ hai đứa mới về nhà họ Phong? Ông thông gia gọi đến nhiều lần rồi đó." Kiều Nguyên Sinh hỏi hai người đang ngồi nhàn nhã trên xích đu.

Tuy ông rất vui vì con gái về nhà ở, nhưng dù sao thì cô cũng đã gả ra ngoài rồi, còn mang con trai nhà người ta về làm cho người ta gọi điện đến giục nhiều lần khiến ông vô cùng xấu hổ.

Qua điện thoại, ông cũng biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng dù sao chuyện cũng đã xử lý xong hai tuần trước rồi mà con gái vẫn chưa hề nghĩ đến việc trở về nhà họ Phong. Còn đứa con rề này, cứ con gái yêu ở nơi đâu là nó theo đến đó, hoàn toàn mặc kệ người khác lo lắng.

"Vũ Vũ có muốn về không?" Cô lười nhác tựa vào vai Phong Vũ Vọng, nhìn anh hỏi.

"Về đâu?" Hai chân chạm đất, anh khẽ lắc lư xích đu. Hai ngày trước, vì anh đùng đưa xích đu quá mạnh khiến cho hai ông bà Kiều sợ đến mức mắng cho anh một trận, anh liền không dám rung xích đu quá mạnh nữa. Bởi vì bọn họ nói, rung quá mạnh sẽ khiến Nhung Nhung ngã bị thương. Anh đã hứa với cha là sẽ bảo vệ Nhung Nhung nên không thể làm cô bị thương được.

"Nhà con đó." Thỉnh thoảng, Kiều Nguyên Sinh cũng thật hết cách với đứa con rề ngốc này, nó luôn không hiểu chuyện khiến cho người khác phải liên tục giải thích.

"Nhung Nhung phải về sao?" Nếu Nhung Nhung không về thì anh cũng sẽ không về.

"Những điều em nói với anh trong hai tuần nay, anh có nhớ kỹ không?" Cô không vội trả lời câu hỏi của anh mà hỏi anh một vấn đề khác.

Anh ra sức gật đầu: "Những điều Nhung Nhung nói anh đều nhớ kỹ."

Kiều Nguyên Sinh thấy đôi vợ chồng son chỉ mãi nói chuyện với nhau mà không để ý đến ai khác liền cảm thấy rất mất mặt, ông lập tức xoay người về phòng nhưng vẫn không quên nhắc nhở: "Bảo bồi à, con đã không còn tức giận cũng chẳng còn khổ sở nữa thì hãy sớm trở về đi." Phi phi phi, ông nói giống như muốn đuổi con gái đi vậy.

Cô chẳng hề quan tâm đến ông, chỉ chăm chú nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh mình.

"Nói cho em nghe xem anh nhớ được bao nhiêu."

Cô đương nhiên biết mọi chuyện đều là giả, cái gì gọi là tức giận, khổ sở chứ, cha đúng là suy nghĩ quá nhiều rồi.

"Ừ." Gật gật đầu, ngoan ngoãn nhìn về phía trước, anh bắt đầu đọc thuộc lòng.

"Không được tùy tiện nhận đồ của người lạ...Không được nói chuyện với người lạ...Không được đi theo người lạ...Không...Không..." Nhức đầu quá, anh quên mất rồi.

"Quên rồi hả?" Cô khẽ cười, hơi ngẩng đầu lên ngắm nhìn dáng vẻ buồn phiền của anh.

Anh ngây ngốc cười, vô tội nhìn cô.

"Phía sau quên mất rồi...." Anh thật sự không cố ý, tuy anh rất chăm chỉ học thuộc nhưng chẳng hiểu tại sao, chưa đến vài tiếng đồng hồ anh liền quên hết một nửa.

"Quên rồi thì thôi." Trong thời gian ngắn mà bắt anh nhớ nhiều như vậy, đúng là làm khó anh rồi.

"Nhưng Nhưng giận sao?" Anh sợ hãi hỏi.

Cô khẽ lắc đầu: "Em không có giận anh."

"Vậy là tốt rồi." Nghe cô nói không hề tức giận, anh liền thở phào nhẹ nhõm.

"Em nhắc lại lần nữa, anh không cần phải học thuộc chỉ cần nhớ kỹ trong đầu là được, anh hiểu chưa?" Chỉ cần cô nhắc lại vài lần bên tai anh là anh sẽ nhớ thôi.

"Ừ, anh sẽ nhớ kỹ." Chỉ cần là lời Nhung Nhung nói, anh đều nhớ kỹ.

"Nếu gặp người lạ thì anh không được nói chuyện, không được đi theo hay là tùy tiện nhận đồ ăn, thức uống của họ." Trải qua chuyện lần này, cô nhất định phải dạy cho anh một vài điều quan trọng. Cô và mọi người không thể lúc nào cũng ở cạnh anh được, anh không cần biết quá nhiều, chỉ cần biết lời nói của ai nên nghe hay không nên nghe, đồ gì nên ăn hay không nên ăn.

"Ừ." Dùng sức gật đầu, điều này anh đã nhớ kỹ.

"Nếu là người anh quen mà họ muốn anh làm gì thì trước tiên anh phải gọi cho em hoặc hỏi các anh của anh trước đã." Hiện tại, cũng không phải người lạ mới là kẻ xấu mà có nhiều việc xấu đều do người quen biết gây ra.

"Anh đã nhớ kỹ số di động của em chưa?"

Gật đầu, anh còn nghiêm túc ghi lại rồi nhìn chăm chăm dãy số đó suốt ba ngày nên đã nhớ kỹ.

"Không được đi ra ngoài một mình, nhất định phải có người đi cùng." Cô bắt anh phải nhớ kỹ điều này, nếu anh ra ngoài một mình mà bị lạc hay gặp phải kẻ xấu thì sẽ phiền phức to.

"Mặc kệ có quen biết hay không, người ta cho anh ăn cái gì cũng phải được sự đồng ý của em mới được ăn."

"Nhưng Nhưng..." Anh không thể nhớ nhiều như vậy đâu.

Ha ha, vừa nghe anh gọi, cô liền biết anh không nhớ nổi nữa rồi. Cô cũng không thích bắt anh làm những chuyện mà anh không thích.

"Vậy những điều kia..." Khẽ ngáp một cái, cô mệt mõi nói.

"Vũ Vũ, ôm em về phòng, em buồn ngủ rồi." Mấy ngày nay, tuy cô đã bớt nôn nghén nhưng lại trở nên rất thích ngủ. Tỉnh giấc chưa đến ba tiếng là cô lại mệt mõi. Mỗi lần ngủ cũng chẳng được bao lâu, nhiều nhất là nửa tiếng liền tỉnh giấc.

"Ừ." Đứng lên khỏi xích đu, anh dịu dàng ôm cô vào lòng rồi xoay người bước về phòng.

*****

Thời gian trôi qua rất nhanh, Kiều Nhung Ngọc và Phong Vũ Vọng trở về nhà họ Phong đã hơn 10 ngày rồi. Lúc vừa về, má Lỗ đã chạy đến gặp bọn họ nhận lỗi, hai người cũng không trách cứ gì bà.

Kiều Nhung Ngọc đã tìm được một nữ giúp việc khác, đó chính là Tiểu Ly đang làm việc cho nhà họ Kiều. Bởi vì Tiểu Ly đã làm việc trong nhà họ Kiều hơn 5 năm nên Kiều Nhung Ngọc vô cùng tin tưởng cô.

Cứ cách ba bốn tuần là Phong Vũ Vọng lại bị nhóm người Mạnh Triết kéo tới công ty nguyên cả ngày. Sau khi thành thói quen, mỗi lần phải đến công ty là anh không còn quần chặt lấy Kiều Nhung Ngọc nữa.

Mang thai đến tháng thứ tư, tình trạng nôn nghén cũng chấm dứt, bệnh thích ngủ cũng chẳng còn, hiện tại Kiều Nhung Ngọc cảm thấy rất sáng khoái.

"Cô chủ, bên ngoài có người tự xưng là bạn cô muốn gặp cô." Bảo vệ gác cổng thông qua điện thoại nội bộ báo cáo với Kiều Nhung Ngọc.

"Bạn tôi sao?" Kỳ lạ, cô không hề có bạn bè gì ở Đài Loan mà.

"Nam hay nữ?"

"Một nam một nữ."

Không thể nào, hai người kia không phải đã đuổi theo tới Đài Loan rồi đó chứ?

"Họ trông như thế nào?"

Nhìn hai người đứng ở bên ngoài cửa, bảo vệ tận tụy nói: "Nam tóc vàng còn nữ là tóc xoăn màu nâu."

Đúng là hai người kia rồi.

"Anh dẫn bọn họ vào phòng khách đợi tôi." Chết tiệt, sao hai người kia lại đuổi đến tận đây chứ? Cắt đứt cuộc gọi nội bộ, cô liền nhanh chóng gọi về nhà họ Kiều.

"A lô..."

"Mẹ à, có phải có người đến nhà tìm con không?" Cô chỉ có thể nghĩ đến chuyện này, bởi vì bạn bè bên Mỹ của cô cùng lắm là biết địa chỉ nhà ở Đài Loan thôi, chuyện cô lập gia đình cũng chỉ có vài người biết, mà hai người tìm đến cửa này, cô có muốn tránh cũng không kịp.

"Đúng vậy, nam đẹp trai nữ xinh xắn, mẹ đưa cho họ địa chỉ nhà họ Phong rồi." Lâm Tuyết cảm thấy hai người kia thật xứng đôi.

"Trời ạ, mẹ hại chết con rồi." Cúp máy, cô lập tức sửa sang lại quần áo rồi mới đi xuống phòng khách.

Đầu dây bên kia, Lâm Tuyết tức giận cúp máy.

"Cái con bé này, nói linh tinh gì vậy, cái gì gọi là hại chết nó rồi."

Cô vừa đi xuống liền nhìn thấy hai người kia đang bước vào nhà.

Hôm nay các cậu chủ đều đi đến công ty nên Tiểu Ly phải tiếp nhận việc của cậu Phong là đi theo chăm sóc cho cô chủ.

"Ngọc nhi!" Hai người kia vừa thấy cô xuống, lập tức kích động chạy về phía cô.

Thấy bọn họ như vậy, Tiểu Ly vội vàng chắn phía trước Kiều Nhung Ngọc để tránh cho bọn họ làm tổn thương cô.

"Hai người cẩn thận một chút, cô chủ đang mang bầu, nếu xảy ra chuyện gì thì hai người đền bồi không?" Tiểu Ly lo lắng nói.

Lời nói của Tiểu Ly khiến cho hai người kia ngây ngốc tại chỗ đồng thời cũng chịu đả kích rất lớn, rõ ràng là không thể tiếp nhận được chuyện Kiều Nhung Ngọc đã mang thai.

Kiều Nhung Ngọc quen hai người này lúc còn đi học ở Mỹ. Lúc mới bắt đầu cũng không tệ, nhưng càng về sau cô lại càng trốn tránh bọn họ. Lần này trở về Đài Loan, có thể yên tĩnh vài tháng, cũng là do cô thừa dịp bọn họ đi công tác ở Anh mới trốn về được.

Người đàn ông tóc vàng gọi là Mide, là cố vấn đầu tư tài chính đứng số một số hai nước Mỹ. Dáng vẻ anh ta giống như tiêu thụ trong truyện tranh, da thịt trắng nõn, non mềm như có thể nhéo ra nước. Lông mày dày rậm được anh tỉa thành hình trăng khuyết rất hòa hợp với khuôn mặt nữ tính. Đôi con ngươi màu xanh nước biển, khi anh ta dùng ánh mắt thâm tình nhìn một ai đó sẽ khiến cho người đó có cảm giác như bị sóng biển cuốn trôi. Chiếc mũi nhỏ xinh, khéo léo khác hẳn so với mũi người ngoại quốc. Đôi môi mỏng màu hồng nhạt, nhìn qua vừa gợi cảm lại vừa lạnh lùng.

Một người đàn ông hấp dẫn như vậy, còn rất nổi tiếng trong giới phụ nữ nữa, hưởng chi hiện tại phụ nữ háo sắc lại nhiều không đếm xuể, anh ta muốn bị bỏ qua cũng khó. Anh ta từng tự tin nói rằng, phụ nữ trên thế giới này, ngoại trừ là đồng tính hoặc là chưa sinh ra, chỉ cần từng gặp qua đều yêu anh ta. Nhưng anh ta lại đụng trúng một tấm sắt cứng, đó chính là Kiều Nhung Ngọc. Mới đầu chỉ là đùa vui, càng về sau anh ta lại càng thật lòng yêu cô. Anh ta quán lầy cô, hy vọng một ngày nào đó cô có thể cảm nhận được tấm chân tình của mình. Nhưng thật không ngờ, anh ta chỉ đi Anh một chuyến thôi mà lúc trở về, không những nghe nói cô đã quay về Đài Loan mà còn kết hôn nữa, anh ta gấp đến nỗi vội vàng đùn đẩy công việc, lập tức bay đến Đài Loan.

Còn cô gái tóc xoăn màu nâu tên là Naria, cũng là cố vấn đầu tư giống như Mide. Thân hình cô không cao to như phụ nữ ngoại quốc mà nhỏ nhắn như con gái phương đông. Chiều cao 160cm của cô thật không tương xứng với vóc dáng gợi cảm này, cô nổi tiếng là công chúa quyến rũ trong giới thương nghiệp. Nước da trắng trẻo không chút tàn nhang, nếu dùng một loại quả để hình dung làn da trắng nõn của cô thì hẳn phải là trái vải đã bóc vỏ, vừa trắng trẻo lại mọng nước. Đôi lông mày hình lá liễu làm cho vẻ ngoài của cô vừa chín chắn lại không mất đi nét đoan trang. Mỗi khi cô nheo lại đôi mắt màu nâu sẽ khiến cho người đối diện có cảm giác như bị điện giật, vô thức quyến rũ một đồng đàn ông quỳ xuống dưới làn váy của cô. Cái mũi xinh xắn kết hợp với làn môi đỏ mọng càng câu hồn người ta hơn. Đường nét đó phối với vóc dáng kiều mỹ của cô lại càng thêm mê hoặc người. Số đo ba vòng 36,24,36, hoàn toàn là một báu vật gợi cảm.

Nhưng đâu ai ngờ rằng, một cô gái quyến rũ như thế lại chính là một người đồng tính. Lần đầu tiên Naria nhìn thấy Kiều Nhung Ngọc liền thích ngay, cô dùng thân phận bạn tốt đi theo cô ấy. Vốn cô cũng rất hài lòng với tình trạng như thế, nhưng sự xuất hiện của Mide đã khiến cho Kiều Nhung Ngọc biết được sự thật về cô. Tuy Kiều Nhung Ngọc không kỳ thị người đồng tính nhưng dù sao cô ấy cũng không phải là người trong cuộc nên cô ấy cảm thấy nên giữ chút khoảng cách thì tốt hơn. Cũng giống như Mide, cô không ngờ mình mới đi công tác một chuyến mà Kiều Nhung Ngọc đã quay về Đài Loan lấy chồng rồi. Cô không cách nào chấp nhận chuyện Kiều Nhung Ngọc tùy tiện gả đi như vậy nên cô cũng đùn đẩy công việc, cùng Mide

bay đến Đài Loan.

"Ngọc nhi...Cậu có thai rồi..."

Vẻ mặt hai người đều kinh ngạc giống nhau, cùng nhau đem tầm mắt nhìn xuống bụng Kiều Nhung Ngọc, cùng nhau choáng váng rồi cùng nhau đưa tay đỡ trán.

Nhìn dáng vẻ của hai người họ, Tiểu Ly liền cảm thấy buồn cười. Hai người kia ngạc nhiên gì vậy chứ, cô chủ kết hôn rồi có bầu là chuyện bình thường thôi mà.

"Ngồi xuống đi." Kiều Nhung Ngọc đi đến bên ghế sofa ngồi xuống. Bụng cô tuy không lớn nhưng đứng một lúc lâu, cũng sẽ rất mệt mỏi.

Kiều Nhung Ngọc thông minh chọn cho mình chiếc sofa đơn, không thì hai người kia nhất định sẽ ép cô vào giữa mắt. Chỉ có điều, chuyện như thế đã từng xảy ra, cho nên cô bị ép đến càng phải thông minh hơn.

Hai người kia vẫn một trái một phải ngồi xuống hai chiếc ghế sofa bên cạnh Kiều Nhung Ngọc, sau đó lại nhìn chăm chăm bụng của cô, hoàn toàn là một dáng vẻ khó có thể chấp nhận nổi. Tiểu Ly đứng phía sau Kiều Nhung Ngọc, cảnh giác nhìn bọn họ, chỉ sợ hai người kia sẽ làm ra chuyện tổn thương đến cô chủ của mình. Tuy cô không biết bọn họ, cũng chẳng biết bọn họ có quan hệ như thế nào với cô chủ, nhưng nhìn dáng vẻ kỳ quái của hai người này thì cô vẫn nên cẩn thận một chút.

"Ngọc nhi à, sao cậu lại lén lút trở về Đài Loan như thế hả?" Naria hoàn toàn không nghĩ đến cô lại trở về Đài Loan một mình, cô cứ nghĩ rằng cô ấy sẽ định cư ở Mỹ luôn cơ.

Vén nhẹ tóc mai bên tai, cô cười híp mắt, nói: "Trong nhà có chút chuyện, không thể không trở về."

"Em cũng đâu có thiếu tiền, vì sao lại vẫn đồng ý kết hôn?" Đây là chuyện khiến Mide không thể chấp nhận nổi, cho dù cô có thiếu tiền thì chỉ cần nói một câu, anh cũng sẽ cố hết sức để giúp đỡ cô, làm sao cô có thể đồng ý kết hôn với một người xa lạ như thế.

"Đúng vậy, vì sao cậu lại chấp nhận đám cưới này? Chẳng phải cậu vẫn nói muốn tìm một người đàn ông khiến cậu yêu thật lòng sao?" Naria khó hiểu hỏi.

Nói về tiền bạc thì Kiều Nhung Ngọc có cả đống, chỉ cần cô ấy tùy ý đầu tư cũng đã kiếm lời vài tỷ thì sao lại thiếu tiền được chứ. Lại còn là đám cưới trao đổi lợi ích nữa.

Nói tới điều này, cô càng cười rục rờ hơn: "Minh là thật lòng yêu chồng mình mà."

"Không thể được." Mide không thể tiếp nhận được chuyện cô yêu một người đàn ông khác.

"Thật sao?" Naria cũng không tin lắm, ở Mỹ có rất nhiều mỹ nam theo đuổi Ngọc nhi nhưng đều thất bại. Cô cũng không tin Kiều Nhung Ngọc mới về nước chưa lâu lại có thể thích một người khác.

Cô biết ngay là họ không tin mà.

"Mình đối với chồng mình là vừa gặp đã yêu." Dù sao thì cứ nói rõ ràng ra cũng tốt, nếu bọn họ bằng lòng buông tay thì cô sẽ cảm thấy rất vui vẻ, nhẹ nhõm.

"Anh ta đẹp trai hơn anh sao?" Mide là thật lòng với cô, anh ta thật sự không thể chấp nhận nỗi sự thật cô yêu người khác.

Nhìn Mide, cô khẽ lắc đầu. Một người đàn ông mà muốn đẹp giống anh ta thì đúng là không có mấy.

"Vậy có thông minh hơn anh không? Có tài giỏi hơn anh không?"

Cô vẫn lắc đầu, Vũ Vũ mãi mãi cũng không thể thông minh như anh ta.

"Vậy vì sao em lại yêu anh ta?" Một người chẳng chút tài cán gì thì sao xứng nhận được tình yêu của cô.

"Yêu một người thì chẳng cần có lý do gì, yêu là yêu thôi." Cô chưa từng nghĩ vì sao lại yêu Vũ Vũ, kể từ lúc cả người anh đầy bùn đất xuất hiện trước mặt cô, cô liền thích anh, không vì bất kỳ một lý do gì.

"..." Không còn tìm được lý do để bắt bẻ cô, anh ta liền chán nản ngồi xuống ghế sofa.

Còn với Naria, tuy cô thích Kiều Nhung Ngọc nhưng cô cũng hiểu cô ấy sẽ mãi mãi không thể tiếp nhận được tình cảm của mình. Nếu cô ấy thật lòng yêu người kia mà anh ta cũng đem lại hạnh phúc cho cô ấy thì cô nguyện ý chúc phúc cho hai người.

"Vậy anh ta có đối xử tốt với cậu không?"

Nghe thấy câu hỏi này, Tiểu Ly đang đứng phía sau Kiều Nhung Ngọc không kìm được lên cười trộm.

Xoay đầu nhìn Naria, Kiều Nhung Ngọc thẳng thắn nói: "Đối xử tốt hay không còn tùy vào từng người. Với mình thì đúng vậy, anh ấy rất tốt với mình."

"Nếu đã như thế thì mình sẽ chúc phúc cho cậu, hy vọng cậu sẽ mãi hạnh phúc."

Kiều Nhung Ngọc khẽ mỉm cười, đối với người bạn đồng tính này, cô là thật lòng quý mến, nhưng vì không muốn cô ấy có những suy nghĩ khác với mình, cô chỉ có thể giữ khoảng cách với cô ấy thôi. Cô ấy có thể thật tâm chúc phúc cho mình như thế, cô đương nhiên là rất vui rồi.

Naria thì ổn rồi nhưng Mide thì hơi khó giải quyết. Luôn luôn kiêu ngạo như anh ta, thật sự rất khó chấp nhận chuyện Kiều Nhung Ngọc đã yêu người khác. Nếu đối phương không chiếm được sự đồng ý của anh ta thì anh ta sẽ tìm đủ mọi cách để phá hoại.

"Tiểu Ly, em xuống mang trà lên đi, chúng tôi cũng không thể chỉ ngồi không như thế này được, chúng tôi sẽ vừa dùng trà vừa nói chuyện." Trước tiên là cứ dùng trà trước cho thấm giọng rồi lại tiếp tục tán gẫu.

"Vâng, cô chủ." Tiểu Ly xoay người, đi xuống phòng bếp pha trà.

"Chuyện nhà cậu giải quyết xong rồi à?" Naria bắt đầu tán gẫu với cô, dù sao thì cô cũng đã chấp nhận sự thật đó rồi. Nếu cô ấy không thể chấp nhận tình cảm của mình thì hai người vẫn tiếp tục làm bạn bè cũng tốt.

"Ừ." Liếc nhìn Mide đang buồn bực ngồi một chỗ uống trà, cô liền mỉm cười, tiếp tục nói chuyện với Naria. Cô tin rằng, một ngày nào đó anh ta sẽ hiểu ra.

"Tình hình lúc đó rất tệ sao?" Nếu không thì cô ấy đã từ chối đám hỏi này rồi.

"Biết nói thế nào đây nhỉ, 90 triệu, nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không đúng, suýt chút nữa thì tuyên bố phá sản."

"Chồng cậu biết không?"

"Ha ha, mình không muốn anh ấy biết. Hơn nữa, người trong nhà cũng không ai nói cho anh ấy." Ai, loại chuyện này nói anh cũng chẳng hiểu đâu.

Tuy đang tức giận nhưng Mide vẫn động tai lên nghe hai người nói chuyện, anh ta đang định tìm vài lý do để phá hoại hôn nhân của cô. Hóa ra là chồng cô ấy chẳng hề biết tí gì về đám cưới này.

"Anh ta là người như thế nào?" Có thể khiến cô ấy yêu thích, hẳn không phải là người đàn ông bình thường.

Nói đến đây, Kiều Nhung Ngọc không kìm được bật cười, cười đến rục rĩ, cười đến hạnh

phúc.

"Anh ấy là một người rất đáng yêu."

Gì, một người đàn ông bị nói thành đáng yêu thì còn mặt mũi ra ngoài sao? Mide càng thêm tin tưởng, anh ta hoàn toàn không xứng với Kiều Nhung Ngọc.

"Thật à? Vậy mình phải nhìn thật kỹ xem, là người đàn ông như thế nào lại có thể khiến cậu vừa gặp đã yêu như thế."

Từ đề miêu tả người đàn ông ngoài đẹp trai còn có vài từ khác, nhưng rất ít khi dùng từ đáng yêu để miêu tả.

"Hy vọng không làm cậu thất vọng." Hì hì, cô thích nhưng không có nghĩa là người khác sẽ thích nét đặc biệt của Vũ Vũ.

"Ha ha, không có đâu."

Hai người nói chuyện vô cùng vui vẻ, Tiểu Ly đứng phía sau cũng cảm thấy vui lây, còn người kia thì vẫn ngồi buồn bực một mình.

*****

"Nhưng Nhung, nhưng nhưng." Chưa thấy người đã nghe thấy tiếng rồi.

Phong Vũ Vọng từ bên ngoài chạy vọt vào, mấy tiếng rồi anh chưa được nhìn thấy cô đó.

"Em ở đây." Ngồi ở phòng khách, cô giơ tay hướng về phía Phong Vũ Vọng đang định chạy lên lầu, vẫy vẫy.

Vội vàng chạy đến bên cạnh cô, anh liền bế cô dậy, sau đó đặt mông ngồi xuống sofa rồi mới đặt cô ngồi lên đùi mình. Anh vùi mặt vào trong hõm cổ cô, hít lấy hương tảo nhàn nhạt mê người.

"Nhưng Nhung, anh rất nhớ em."

Cô vươn tay vỗ nhẹ vai anh, ý bảo nơi đây vẫn còn đang có khách.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía hai người đang ngồi hai bên sofa, khó hiểu hỏi: "Họ là ai vậy?"

Anh chưa từng nhìn thấy hai người này, nhưng bọn họ trông rất được.

"Bọn họ trông rất đẹp."

"Bạn em ở bên mỹ đó." Véo nhẹ mũi anh, cô cười đáp lại.

"Chào các bạn." Nếu là bạn của Nhung Nhung thì anh cũng nên lịch sự chào hỏi. Cha đã từng dạy: phải lễ phép với bạn bè và khách.

Chỉ vào anh, cô mỉm cười giới thiệu với hai người: "Mide, Naria, đây là chồng mình, Phong Vũ Vọng."

"Ha ha, tôi là chồng của Nhung Nhung." Vừa nghe cô thân thiết nói mình là chồng của cô, anh cũng ngây ngô nói theo.

"Xin chào, tôi là Naria." Nhìn phản ứng cùng cách nói chuyện có phần kỳ lạ của anh, trong lòng cô liền nổi lên chút nghi ngờ, nhưng lại ngại hỏi nên chỉ có thể chào hỏi anh trước.

"Xin chào , xin chào." Thấy cô hòa nhã chào hỏi mình, anh lập tức cười hì hì, gật đầu với cô.

"Tôi là Mide." Xoay đầu sang hướng khác, anh ta không thèm nhìn dáng vẻ thân mật của hai người, thái độ cũng không mấy thân thiện.

Thái độ của anh ta khiến Kiều Nhung Ngọc khẽ nhíu mày, có chút không vui.

"Anh...Xin chào." Thái độ của anh ta không thân thiện như Naria, Phong Vũ Vọng hơi sợ sệt, lúng túng đáp lại. Hình như người này không thích anh lắm.

"Hôm nay Vũ Vũ đã làm những gì?" Không muốn để ý đến thái độ khó chịu của Mide, cô liền dời đi lực chú ý của Phong Vũ Vọng.

"Chọn mấy bức vẽ và nhìn mấy đường cong thôi." Mỗi lần bị các anh kéo đến công ty thì anh cũng chỉ làm hai thứ này mà thôi. Dù sao thì anh cũng không hiểu, bọn họ bảo anh chọn cái gì thì anh chọn cái đó, bảo anh nhìn cái gì thì anh liền nhìn cái đó.

"Trưa anh ăn cái gì?"

"Mì xào kiểu Nhật." Anh rất ít khi ăn thứ này cho nên anh thấy ăn rất ngon.

"Ngọc nhi, anh ấy..." Cách nói chuyện thật kỳ lạ, giống như...Naria chưa chắc chắn lắm, nếu đúng như cô nghĩ thì vì sao Ngọc nhi lại thích anh ta chứ?

Tựa vào lòng anh, cô cười ngọt ngào, khẽ gật gật đầu coi như là trả lời Naria.

"VẬY vì sao em..." Thật quá khó tin, có rất nhiều chàng trai tài giỏi cho cô lựa chọn mà cô không chọn, lại chọn một người đàn ông trí lực có vấn đề như vậy.

Mide nghe cách Phong Vũ Vọng nói chuyện cũng có chút nghi ngờ, cho nên lúc nghe Naria hỏi dò liền không kìm được quay đầu nhìn về phía Kiều Nhung Ngọc, cái gật đầu của cô là một sự đả kích rất lớn với anh ta. Anh kích động đứng bật dậy, anh ta không thể giống như Naria, bình tĩnh tiếp nhận chuyện Kiều Nhung Ngọc đã kết hôn rồi mang thai, thậm chí là chuyện chồng cô là một kẻ ngốc.

"Một người đàn ông như vậy, dựa vào cái gì để chiếm được tình yêu của em chứ?" Sắc mặt anh ta tái xanh, tay chỉ vào Phong Vũ Vọng, hoàn toàn bùng nổ.

Anh ta có điểm nào thua kém tên ngốc này, cô lại có thể tình nguyện chọn một kẻ ngốc mà không cần mình.

"Mide!" Naria kinh sợ hô to.

Bởi vì thái độ này của anh ta mới là nguyên nhân thực sự khiến Ngọc nhi không thể chấp nhận nổi anh ta. Anh ta cứ luôn cho rằng mình là người tốt nhất thế giới, bất kỳ ai yêu mến anh ta cũng là chuyện bình thường, nhưng chỉ có chúa mới biết, người khác thích anh ta ở điểm gì. Vì khuôn mặt của anh ta chẳng?

"Nhưng Nhưng..."

Tuy thái độ của cha vợ đối với anh chẳng mấy thân thiện song tối đa cũng chỉ là hơi lớn tiếng mà thôi, trong mắt không hề có một tia ác ý. Nhưng ánh mắt của Mide chỉ toàn chán ghét và coi thường khiến cho anh cảm thấy hoang mang, chỉ có thể nhỏ giọng gọi tên cô.

Nhìn thấy vẻ bất an của anh, Kiều Nhung Ngọc vô cùng đau lòng. Cô cũng giống như bố chồng cùng bốn người anh kia, không nỡ mắng, đánh Vũ Vũ, vậy một người ngoài như Mide dựa vào đâu mà mắng anh như vậy.

Cô đứng lên khỏi đùi Vũ Vọng rồi lạnh lùng nhìn Mide khiến cho anh ta cảm thấy sợ hãi.

"Anh ấy chẳng cần dựa vào đâu cả, tôi cứ như vậy mà yêu anh ấy."

Cô luôn tin tưởng vào điều này. Cô chẳng cần anh thông minh, chỉ cần anh giống như hiện tại, sau này mặc kệ anh thay đổi như thế nào, cô vẫn sẽ mãi mãi yêu anh. Cô yêu anh chỉ đơn giản vì anh là chính anh thôi.

"Ngược lại, tôi muốn hỏi anh, anh dựa vào đâu mà to tiếng ở đây." Không khách sáo với Vũ Vũ chính là không tôn trọng cô, cô sẽ không để cho bất kỳ ai bắt nạt Vũ Vũ.

Thấy cô tức giận, Phong Vũ Vọng liền kéo kéo tay cô, ý bảo cô không cần hung dữ như thế.

Cô quay đầu lại, cười dịu dàng với anh để anh yên tâm. Sau đó lại quay qua nhìn Mide, hai vẻ mặt hoàn toàn khác nhau.

"Em biết rõ là anh yêu em." Anh thật không ngờ, cô lại bảo vệ chồng mình như thế.

"VẬY CŨNG KHÔNG CHO PHÉP ANH ĐẾN CHỈ TRÍCH HOẶC NGHI NGỜ TÌNH CẢM CỦA TÔI DÀNH CHO CHỒNG MÌNH."

Nếu chỉ nhắm vào một mình cô thì cô sẽ mặc kệ, nhưng nếu là nhắm vào Vũ Vọng thì cô sẽ giống như một con sư tử cái bảo vệ cho con của mình, đem kẻ địch xé thành từng mảnh nhỏ.

"Sao em có thể nói những lời như vậy?" Anh ta kích động nắm chặt hai vai cô, lắc dữ dội, hoàn toàn không quan tâm tình trạng hiện tại của cô.

"Anh yêu em nhiều năm như vậy, em lại có thể đối xử như thế với anh sao!"

"Anh...Buông...Buông ra..." Phản ứng dữ dội của anh ta làm cô bất ngờ.

"Mide, anh sẽ làm tổn thương Ngọc nhi đó." Naria vội vàng ngăn cản anh ta.

Anh ta hoàn toàn không nghe lọt bất cứ điều gì. Hiện tại, anh ta đau khổ đến muốn giết người. Vì sao cô lại chấp nhận một người đàn ông đầu óc có vấn đề, chứ không thể tiếp nhận được tình yêu của anh?

Phong Vũ Vọng nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của Kiều Nhung Ngọc, trái tim lập tức đau đớn. Anh vội vàng đứng lên, dùng sức đẩy Mide đã mất kiểm chế ra, rồi ôm cô vào trong lòng.

"Sao anh lại bắt nạt Nhung Nhung?" Cái người xấu này. Anh chưa từng tức giận với bất kỳ ai, Mide coi như là người đầu tiên.

"Anh cho rằng cô ấy thật sự yêu anh sao? Nếu không phải cha anh cho nhà cô ấy vay tiền thì cô ấy cũng chẳng lấy anh đâu! Một người đầu óc có vấn đề thì sao cô ấy lại yêu được cơ chứ? Chẳng qua là do nhà anh có tiền, lợi dụng lúc người ta đang khó khăn mà thôi, bằng không thì anh sao có thể cưới cô ấy được!" Lòng đố kỵ khiến cho Mide vừa đứng vững, lập tức mở miệng to tiếng tra hỏi Phong Vũ Vọng.

"Mide..." Naria có thể hiểu được sự đau khổ của anh, nhưng những lời này thật sự có chút quá đáng rồi.

"Mide!" Kiều Nhung Ngọc đè nén sự khó chịu xuống, tức giận hô to.

"Anh nói dối, Nhung Nhung thật sự yêu tôi!" Phong Vũ Vọng vô cùng tức giận, anh buông Kiều Nhung Ngọc ra rồi bước lên phía trước, dùng sức đẩy Mide một cái.

"Tôi không hề nói dối, không tin thì anh cứ hỏi cô ấy đi!" Nếu không phải vì nguyên nhân đó thì cô hoàn toàn chẳng có lý do gì để vứt bỏ anh mà chọn một người đàn ông không thông minh bằng cô.

"Tiểu Ly, gọi bảo vệ mời anh ta ra ngoài. Nhà họ Phong không chào đón anh ta."

"Vâng, cô chủ." Tiểu Ly đã sống ở nhà họ Kiều vài năm, tuy cô chủ chẳng mấy khi ở nhà nhưng cô vẫn có chút hiểu rõ tính tình của cô chủ. Cô chưa từng thấy cô chủ tức giận đến vậy, càng chưa thấy cô chủ đối xử kiên quyết với người khác như thế. Cô khẩn trương gọi bảo vệ vào.

Chỉ một lát sau, hai bảo vệ gác cổng liền bước vào.

"Cô chủ."

"Mời vị khách này ra ngoài, chỗ chúng ta không chào đón anh ta." Cô vô cùng tức giận, nói. Không biết một chút gì mà anh ta dám đến chỗ này nói lung tung, thậm chí còn gây chia rẽ tình cảm vợ chồng cô nữa.

"Vâng, cô chủ." Hai bảo vệ, mỗi người một bên kéo anh ta ra ngoài.

Lúc bị kéo ra ngoài, Mide vẫn không ngừng kêu gào: "Kiều Nhung Ngọc, em sẽ hối hận, một ngày nào đó em sẽ hối hận vì đã đối xử với tôi như vậy..."

Nhìn người đang kêu gào kia, cô chỉ cảm thấy đau đầu. Cô bước đến bên cạnh Phong Vũ Vọng rồi xoay người nói với Naria: "Naria, cậu cứ ở lại đây đi, mình sẽ bảo Tiểu Ly dẫn cậu về phòng. Chúng mình về phòng nghỉ ngơi trước."

"Cũng được."

Đây là lần đầu tiên cô thấy Ngọc nhi tức giận đến thế, cô ấy luôn tươi cười, hòa nhã, khiêm tốn với bạn bè. Lần này nếu không phải do Mide đã quá đáng thì cô ấy cũng sẽ không kiên quyết đuổi anh ta đi như vậy. Thế nhưng, lời nói cuối cùng của Mide khiến cô có chút lo lắng. Hy vọng đừng có xảy ra chuyện gì không hay.

"Vũ Vũ, chúng ta về phòng thôi, em mệt mỏi quá."

"Ừ." Tuy trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng cho đến tận bây giờ, anh vẫn luôn tin tưởng lời cô nói. Anh cúi người, ôm lấy cô rồi bước lên lầu.

Thực ra thì cô cũng vô cùng lo lắng Mide sẽ làm ra vài chuyện ngốc nghếch, nhưng chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng được.

Naria nhìn Phong Vũ Vọng dịu dàng ôm Kiều Nhung Ngọc lên lầu, cô đã hơi hiểu ra vì sao Ngọc nhi lại thích Phong Vũ Vọng rồi.

Nếu có một người yêu cô như vậy thì chắc cô cũng sẽ không thích phụ nữ mà yêu anh ta đi.

Chương 8

Trở về phòng, anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường, còn cởi giày giúp cô để cô có thể thoải mái nằm nghỉ ngơi.

Vừa nãy bị Mide lắc quá mạnh làm cho cô có chút choáng váng, tuy giờ đã đỡ hơn nhưng cô vẫn cảm thấy mệt mỏi. Sự chu đáo của anh khiến lòng cô thêm ấm áp, cô thỏa mãn nửa nằm trên giường nghỉ ngơi.

Phong Vũ Vọng cũng không hề cởi giày ngồi lên giường giống như mọi ngày mà chỉ buồn phiền ngồi bên mép giường.

Nhìn anh mặt nhăn mày nhíu, cô liền biết anh bị ảnh hưởng bởi lời nói của Mide. Cô không vội mở lời, cô tin rằng anh sẽ không nhịn được mà mở miệng hỏi mình. Vì thế, cô nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi.

Nghĩ mãi cũng không hiểu được lời nói của người xấu hung ác lúc nãy, anh phiền não quay đầu nhìn cô, lúc thấy cô đã nhắm mắt nghỉ ngơi, anh đành nhịn xuống. Anh cởi giày, ngồi lên giường đối diện với cô.

Anh ngây ngốc ngắm nhìn ngũ quan tinh tế của cô. Khuôn mặt búp bê giống như quả táo đỏ mọng luôn khiến cho anh không tìm được muốn hôn nhẹ. Đôi lông mày lá liễu, đen nhánh càng tô điểm cho gương mặt tinh xảo. Đôi mắt nhắm chặt, hàng lông mi dày, cong vút thỉnh thoảng lại khẽ run nhẹ kết hợp với chiếc mũi nhỏ xinh cùng cái miệng anh đào nhỏ nhắn, cô đúng là một kiệt tác nghệ thuật tinh tế.

Si mê nhìn cô, tâm trí anh không biết đã bay đến tận phương nào rồi, hoàn toàn quên đi mình đang phiền muộn vấn đề gì.

Bị anh nhìn chăm chăm như vậy làm cho cô hơi mất tự nhiên. Cô bất đắc dĩ mở mắt ra, đôi con ngươi đen láy ngập ý cười nhìn dáng vẻ thất thần của anh, sau đó dứt khoát ngồi dậy, quỳ gối ngồi trên giường. Cô vươn tay捏 hai má anh để anh hồi thần.

"Nhưng Nhưng..." Nhẹ nhàng kéo tay cô xuống, nắm chặt trong tay mình, anh khó hiểu nhìn cô.

"Có thắc mắc gì anh cứ hỏi đi." Tuy anh đã hiểu được tình cảm cô đối với anh nhưng có một

vài chuyện anh vẫn chẳng hề biết. Lúc trước là do cô hiểu rõ điều này nên trước khi kết hôn mới tự bỏ tiền túi của mình ra giúp ba trả hết nợ cho nhà họ Phong. Mặc dù người ngoài không biết tình huống cụ thể, bọn họ cũng chưa từng nghĩ đến sẽ có người nói chuyện này với anh nên mới không nói cho anh biết sự thật. Không ngờ, chỉ vì một người cố chấp mà cô bắt buộc phải giải thích rõ về cuộc hôn nhân của hai người cho anh.

"Có thật là vì cha anh cho nhà em vay tiền nên em mới kết hôn với anh không?" Anh cứ nghĩ rằng vì cô thích anh nên mới đồng ý ở cùng một chỗ với anh.

Cô khẽ gật đầu.

"Ban đầu đúng là như thế." Cô trả lời rất thành thật, cô không muốn giấu diếm anh bất cứ chuyện gì.

Vừa nghe cô nói như vậy, anh suýt chút nữa thì khóc lên.

"Vậy không phải Nhung Nhung thật sự thích anh sao?"

... ..

Câu hỏi của anh khiến mặt cô hơi biến sắc, cô nhìn anh, nói: "Anh nhìn vào mắt em đi, anh thấy em vì tiền mới thích anh sao?"

Anh nghiêm túc nhìn vào mắt cô, trong đôi mắt to trong veo đó không thấy một tia vẩn đục.

Anh vô thức lắc đầu: "Anh không..." Thế nhưng, tại sao vừa rồi người kia lại nói như thế?

Rút tay ra khỏi tay anh, cô giữ chặt lấy mặt anh, nhìn sâu vào mắt anh, cô nghiêm mặt nói: "Em chỉ nói với anh một lần duy nhất, về sau nếu có người nói như thế với anh thì em sẽ không giải thích lại nữa. Đến lúc đó, nếu anh nghi ngờ và hỏi em lần nữa thì em sẽ rời khỏi nhà họ Phong, mãi mãi chẳng quay về, anh hiểu không?"

Có lẽ anh sẽ chẳng thể hiểu hết được lời cô nói nhưng chỉ cần anh biết, cô là thật sự thích anh mới đồng ý kết hôn với anh chứ không phải vì tiền bạc gì hết.

Gật gật đầu, nhìn về mặt nghiêm túc của cô, anh cũng ngồi thẳng sống lưng giống như một đứa bé đang nghe dạy bảo, ngoan ngoãn ngồi thẳng, chẳng dám lộn xộn.

Thực ra, cũng giống như Kiều Nhung Ngọc đã nghĩ, anh không hề hiểu cô đang nói cái gì, chỉ nhớ kỹ một điểm quan trọng trong lời nói của cô, còn lại anh chẳng hề để tâm. Mà trọng điểm là, nếu về sau anh nghi ngờ cô thì cô sẽ rời khỏi anh mãi mãi. Cho nên, trong lòng anh thầm hạ quyết tâm, anh nhất định phải nhớ kỹ từng lời nói của cô, anh sẽ không vì người khác nói vài

câu mà nghi ngờ cô nữa.

"Ở đại lục, ba em có đầu tư vào một nhà xưởng, ngay từ đầu em đã không đồng ý chuyện ông đầu tư toàn bộ tiền bạc vào đó..." Cô bắt đầu kể cho anh những chuyện phát sinh trước khi hai người kết hôn.

"Ông không nghe lời khuyên của em, đem tất cả tiền bạc đầu tư vào nhà xưởng ở đại lục. Qua một trận bão, nhà xưởng bị phá hủy, tất cả tiền đều biến thành bọt nước, nhà em nợ nần rất nhiều. Thực ra, bình thường dựa vào kinh tế nhà em mà nói thì lần đầu tư này cũng không ảnh hưởng gì nhiều. Nhưng vì ba em quá cố chấp mới dẫn đến tình cảnh thiếu nợ trầm trọng. Công ty của nhà em có thể tuyên bố phá sản bất cứ lúc nào, nhân viên trong công ty cũng sắp lâm vào cảnh thất nghiệp..." Cô biết, anh sẽ không hiểu được những lời này nhưng cô vẫn muốn kể cho anh nghe.

Tuy Phong Vũ Vọng nghe không hiểu nhưng anh vẫn rất nghiêm túc nghe cô nói, cũng cố gắng ghi nhớ từng lời của cô. Anh hoàn toàn không vì khó hiểu mà cắt ngang lời cô.

"Lúc ấy, cha anh đã ngỏ lời muốn kết thông gia với ba em, điều kiện là ông ấy đồng ý viện trợ cho nhà em vô điều kiện. Cha anh còn thêm một điều kiện, mà điều kiện đó mới chính là điểm mấu chốt để ba em đồng ý chuyện này." Nói đến đây, cô dừng lại nhìn anh, phát hiện anh đang cau mày, vẻ mặt phiến não giống như cô nói quá nhiều làm cho anh không nhớ hết được.

Mỉm cười, cô vuốt nhẹ mặt anh, tiếp tục nói: "Điều kiện đó là, em có thể chọn một trong bốn người anh trai của anh để kết hôn, cho dù em có chọn ại thì cha anh vẫn sẽ giúp nhà em."

"A?" Nghe đến đây, anh như nghĩ ra điều gì đó nhưng vẫn còn khá mơ hồ, cho nên anh chỉ biết mờ mịt nhìn cô.

Cô dĩ nhiên biết anh không hiểu song vẫn không có ý định dừng lại giải thích.

"Lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã quyết định, em muốn gả cho anh. Vì thế...." Cô để ý lúc anh nghe cô nói cô đồng ý gả cho anh ngay từ lần gặp đầu tiên, hai mắt anh liền phát sáng, vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

"Em tự bỏ tiền túi của mình ra trả nợ, còn trả thêm lãi cho cha anh nữa." Dứt lời, cô cũng không định nói sâu thêm nữa. Trọng điểm của hai người là lý do vì sao cô lại đến nhà họ Phong và sự thật về cuộc hôn nhân của bọn họ, cô đều nói ra hết.

Chỉ một lúc mà phải tiếp thu quá nhiều khiến anh có chút không phản ứng kịp. Anh có chỗ hiểu có chỗ không.

"Anh đã hiểu chưa?" Ngón tay thon dài lưu luyến vuốt ve mặt anh, cô nhẹ giọng hỏi.

Lắc đầu, anh hoàn toàn không hiểu. Đầu óc anh vốn đã có vấn đề, giờ lại càng rối tung rối mù.

Cô ngẩng đầu hôn nhẹ lên môi anh rồi bắt đầu nói tỉ mỉ cho anh hiểu.

"Lần trước em để anh tự suy nghĩ xem em có thích anh không, lần này em sẽ tự mình nói cho anh nghe." Giữ mặt anh, cô bắt anh nhìn thẳng mình.

"Em thích anh, thậm chí là yêu anh. Cũng bởi vì anh mà em mới đồng ý đám cưới này. Không phải vì tiền bạc, cũng chẳng phải vì những thứ khác, chỉ đơn giản vì em yêu anh thôi."

Nhung Nhung nói...Cô yêu anh....

Lời tỏ tình của Kiều Nhung Ngọc dọa anh đến choáng váng, lại càng không kịp phản ứng.

Cô im lặng cho anh thời gian tiêu hóa hết lời cô nói, từ từ đợi anh hiểu ra.

Đột nhiên, anh kích động ôm chặt lấy cô, vui mừng hô to: "Nhung Nhung yêu mình, Nhung Nhung yêu mình."

Bật cười, cô ôm lấy eo anh: "Đúng vậy, em yêu anh."

Buông cô ra, anh chân không nhảy xuống giường, bắt đầu hoa tay múa chân chạy quanh phòng, vô cùng vui vẻ.

Ngồi ở trên giường, cô tươi cười nhìn dáng vẻ vui sướng của anh, không hề nói một lời. Nhìn anh vui vẻ, cô cũng cảm thấy vui lây.

"Nhung Nhung yêu mình." Chỉ ở trong phòng, anh vẫn chưa thỏa mãn, còn muốn chạy ra bên ngoài la to, dọa cho Kiều Nhung Ngọc sợ đến mức vội ngăn anh lại.

"Vũ Vũ, không cho phép ra ngoài." Đùa à, nếu để cho anh chạy ra bên ngoài kêu la thì sau này cô đâu còn mặt mũi gặp ai nữa.

Tuy tay đã đặt lên nắm đấm cửa nhưng anh vẫn ngoan ngoãn dừng lại, rồi khó hiểu nhìn về phía cô.

"Vì sao vậy?" Anh thật sự rất vui, chỉ muốn khoe cho cả thế giới này biết thôi.

Cô vỗ vỗ giường, nói: "Qua đây ngủ cùng với em đi, em mệt mỏi quá."

Hiện tại, cô có không muốn ngủ thì vẫn phải ngủ một lúc, nếu không thì chắc chắn anh sẽ xông

ra ngoài mắt.

Hết nhìn giường rồi lại nhìn cửa, cuối cùng anh đành thả tay ra rồi đi đến bên giường.

Nhìn hành động của anh, Kiều Nhung Ngọc liền khẽ thở phào, sau đó cô lập tức rúc vào lòng anh, thoải mái nhắm mắt ngủ.

*****

Bị đuổi ra khỏi nhà họ Phong, Mide càng nghĩ càng không cam tâm, lập tức chạy đi tìm một khách sạn dưới chân núi Dương Minh thuê phòng.

Anh ta ngồi trong phòng, nghiên rặng nghiên lợi nhìn về phía núi Dương Minh, khuôn mặt anh tuấn bị che lấp bởi sự ghen tỵ và phẫn nộ trở nên vô cùng xấu xí.

Nhớ lại vẻ mặt hạnh phúc của Kiều Nhung Ngọc lúc nói với anh ta cô đối với người đàn ông kia là vừa gặp đã yêu, nhớ lại dáng vẻ khả ái của cô lúc ngồi trong lòng người kia, nhớ lại cô không chút lưu tình đuổi mình ra khỏi nhà họ Phong...

Bất kể là dáng vẻ khi cười hay khi giận dữ của cô đều khiến cho anh ta mê luyến không thôi.

Ban đầu, đúng là vì cô không bị hấp dẫn bởi vẻ bề ngoài của anh ta mới khiến anh ta bị thu hút, chấp nhận hạ mình kết bạn với cô. Không nghĩ đến, cuối cùng anh ta lại thật sự thích cô, nhưng cô đối với anh ta vẫn là ôn hòa, duy trì khoảng cách nhất định. Anh ta cho rằng, chỉ cần mãi mãi đi theo cô thì một ngày nào đó cô sẽ chấp nhận tình cảm của mình. Song thật không ngờ, anh ta chỉ đi công tác một chuyến thôi mà cô đã kết hôn, thậm chí còn mang thai rồi. Anh ta nghĩ rằng, nhất định là cô bị người nhà ép buộc nên mới phải đồng ý, ai ngờ, cô là tự nguyện, hơn nữa còn yêu kẻ gốc kia.

Nếu cô yêu một người đàn ông tốt hơn anh ta thì anh ta cũng đành chấp nhận, nhưng cô lại yêu một kẻ gốc, bảo anh ta chấp nhận mới là lạ.

Anh ta nhất định phải báo thù, để cho cô biết, cô mà yêu một người đàn ông khác không phải là anh ta thì sẽ phải trả giá đắt.

Cầm lấy ví tiền, nhìn bức ảnh Kiều Nhung Ngọc đang tươi cười nằm bên trong, ánh mắt anh ta hiện lên vẻ si mê. Đưa bức ảnh áp lên môi, anh ta vừa hôn lên bức ảnh lạnh lẽo vừa thì thầm tự nói: "Ngọc nhi, Ngọc nhi, em chờ anh, anh nhất định sẽ khiến em trở về bên cạnh anh..."

*****

Tuy mọi người lo lắng Mide sẽ làm ra chuyện bất lợi nhưng có một số việc tuyệt đối vẫn

không thể qua loa. Ví dụ như, Kiều Nhung Ngọc phải đi kiểm tra thai nhi hàng tháng.

Kể từ sau khi xảy ra chuyện của Tiểu Mộng, trừ những lúc Phong Vũ Vọng bị kéo đến công ty còn lại hai người đều ở cùng nhau.

Hôm nay trừ bỏ hai người bọn họ còn có thêm hai người nữa, chính là Naria và Tiểu Ly

"Naria, cậu cứ ở nhà nghỉ ngơi, không cần theo bọn mình đến bệnh viện đâu." Kiều Nhung Ngọc cảm thấy có chút ngượng ngùng, mấy ngày nay, bởi vì thân thể cô hơi mệt nên chẳng thể đưa Naria đi đâu chơi được. Ngược lại, hiện tại cô ấy lại muốn cùng mình đi bệnh viện làm cho cô cảm thấy hơi có lỗi vì đã để cô ấy lãng phí thời gian ở nhà họ Phong.

"Không sao đâu, mình cũng muốn xem thử." Có thể được đi khám thai với Kiều Nhung Ngọc, cô đã thấy rất thỏa mãn rồi. Mấy ngày qua, tuy cô chưa có dịp đi tham quan Đài Loan nhưng có thể nói chuyện phiếm cùng Ngọc nhi là đủ rồi.

"Đợi lát nữa, mình sẽ bảo người đưa cậu đi chơi nhé?" Dù sao thì cô ấy cũng đã đến đây rồi.

Suy nghĩ một lúc, cô liền gật đầu: "Cũng được, đây là lần đầu tiên mình tới Đài Loan đó."

Đúng là cô rất muốn đi tham quan khắp nơi, nhưng chẳng có ai đi cùng nên cô cũng không dám đi lung tung. Tuy cô có thể nghe hiểu được một vài từ tiếng trung đơn giản song chỉ hơi phức tạp một chút là cô sẽ giống như ông nói gà bà nói vịt ngay.

"Ừ, lát nữa mình sẽ gọi điện bảo anh hai đưa cậu đi chơi." Cô cảm thấy Đỗ Vũ hoa tâm luôn dịu dàng với phụ nữ kia nhất định sẽ kiên nhẫn đưa Naria đi chơi.

Naria cũng có chút ấn tượng, cô biết người anh hai mà Ngọc nhi nói chính là kẻ có nụ cười âm thầm kia. Lần đầu tiên ăn cơm ở nhà họ Phong, anh ta giống như chó đực đến kỳ động dục, liều mạng phóng điện với cô. Với những kiểu đàn ông như vậy, cô thường không đặt vào trong mắt. Cô đã sớm miễn dịch với kiểu đàn ông đó rồi.

Kiều Nhung Ngọc không hề biết suy nghĩ của Naria, cô chỉ cảm thấy hai người họ rất xứng đôi, hơn nữa cô còn nhìn ra được Đỗ Vũ vô cùng có hứng thú với Naria. Ha ha, sau này nếu anh hai biết được bí mật của Naria thì liệu còn cảm thấy hứng thú với cô ấy không. Để cho cái người tự nhận là đa tình kia chịu chút khổ sở đi.

Nói trắng ra là cô cũng chẳng phải có lòng tốt muốn mai mối cho hai người mà chỉ muốn xem kịch vui mà thôi.

"Nhưng Nhung, hai người đang nói gì vậy?" Ngồi bên trái Kiều Nhung Ngọc, Phong Vũ Vọng hỏi xen vào. Tuy nghe thấy hai cô nói chuyện nhưng anh lại không hiểu được họ đang nói cái

gi.

Quay đầu nhìn anh, cô cười híp cả mắt lại.

"Em bảo để anh hai đưa Naria đi tham quan."

"Anh cũng muốn đi." Vừa nghe thấy có thể đi chơi, anh lập tức nói.

"Anh cũng muốn đi." Ngồi ở trên ghế, anh lập tức nhồm người lên, hoàn toàn là muốn thử độ vững chắc của chiếc ghế.

Giữ chặt tay anh, cô ngăn anh tiếp tục bật người. Tuy ghế rất vững chắc nhưng anh cứ bật lên như vậy khiến các cô không bị say xe cũng cảm thấy nhức đầu.

"Vũ Vũ, anh đừng bật người nữa."

"Được rồi." Ngoan ngoãn ngồi im, anh lật tay nắm ngược lại tay cô, hai mắt tràn ngập chờ mong nhìn cô.

"Anh cũng muốn đi chơi."

Nhìn vẻ mặt như chú chó nhỏ của anh, Naria kích động đến suýt chút nữa thì xông lên ôm anh, đồng ý bất cứ yêu cầu của anh. Hì hì, xem ra người chồng này của Ngọc nhi thật sự giống như cô đã nói, thật vô cùng đáng yêu.

"Sau khi chúng ta rời khỏi bệnh viện, sẽ đi chơi cùng bọn họ." Sau khi bọn họ đi tuần trăng mật về, bởi vì cô mang thai nên họ chưa có thời gian đi chơi đâu cả. Vì vậy, lần này cũng nên cùng mọi người đi chơi một chút cho thoải mái.

"Hay quá!" Anh vui sướng ôm cô vào trong lòng.

Ngồi ở ghế trước, Tiểu Ly giả vờ như không thấy phản ứng của anh.

Tuy Naria ở chung với họ chưa lâu, nhưng lại rất yêu thích tính cách giống như trẻ con của anh. Dễ dàng thỏa mãn, mãi mãi đều vui vẻ như vậy.

Đến bệnh viện, trước khi đi vào kiểm tra, Kiều Nhung Ngọc đã gọi điện báo Đỗ Vũ tới bệnh viện đón bọn họ. Sau khi kiểm tra xong, mọi người liền bảo Đỗ Vũ chở đi dạo.

"Không phải em gọi anh đến đón mọi người về nhà sao?" Anh cứ tưởng chỉ đảm nhận chức tài xế thôi, không ngờ còn kiêm luôn chức "bạn gái" đồng hành nữa.

"Đúng vậy, nhưng đây là lần đầu tiên Naria tới Đài Loan, cũng đâu thể để cô ấy chưa đi thăm thú đây đó mà trở về Mỹ luôn được." Cô nói nghe rất có lý nhưng lại khiến cho Đỗ Vũ muốn phụt máu.

"Hơn nữa, Vũ Vũ cũng muốn đi chơi mà." Cô khẽ đẩy Phong Vũ Vọng đang ngồi bên cạnh mình.

"Vũ Vũ, anh nói đi, anh cũng muốn đi chơi mà, đúng không?"

"Đúng vậy, đúng vậy. Anh hai, em cũng muốn đi chơi."

Ai, khẽ thở dài trong lòng, nói tóm lại là cô luôn có biện pháp làm anh chẳng thể từ chối.

Vì thế, năm người kéo nhau đi chơi khắp các đường phố ở Đài Bắc, tiện thể đi mua sắm luôn, thỉnh thoảng lại còn mua mấy món điểm tâm để ăn đường.

Kiều Nhung Ngọc và Phong Vũ vọng đi tít đằng trước, còn Tiểu Ly thì đi sát phía sau hai người, đề phòng lúc cậu chủ quên mất chuyện cô chủ đang mang thai mà chạy vọt đi, cô cũng có thể chăm sóc tốt cho cô chủ.

Tóm lại, mặc kệ là vô tình hay cố ý, cũng là Naria và Đỗ Vũ đi cuối cùng.

Đỗ Vũ không chút nhàn rỗi, vừa nhìn chăm chăm Naria nhưng vẫn không quên phóng điện với những cô gái đi ngang qua.

Nhìn dáng vẻ phong lưu của anh, Naria càng thêm khinh thường. Một người đàn ông như vậy đáng lẽ phải bị tất cả phụ nữ khinh bỉ mới đúng, đằng này những cô gái kia lại còn vui vẻ đáp lại anh ta. Thật không hiểu nổi, kiểu đàn ông này thì có gì tốt chứ.

Không phải Đỗ Vũ không cảm nhận được, anh đương nhiên nhìn thấy vẻ khinh thường cùng thành kiến trong mắt cô, song anh lại làm như không thấy, thậm chí còn cố ý cúi đầu, nhỏ giọng hỏi bên tai cô: "Cô rất chán ghét tôi sao?"

Ha ha, cô là người đầu tiên dám tỏ ý khinh thường rõ ràng như thế với anh, luôn kháng cự với sự tiếp xúc của anh. Anh thật sự vô cùng hứng thú với cô.

"Cách xa tôi ra." Cô ngẩng đầu, trợn mắt nhìn anh.

Nói chuyện thì cứ nói, sao phải dựa sát như thế làm gì, hại cô ngửi được hương nước hoa dịu nhẹ tỏa ra từ người anh.

Chết tiệt, sao cô có thể nghĩ rằng hương nước hoa trên người anh ta thật dễ ngửi cơ chứ....

Vẻ mặt cợt nhả, anh chẳng những không cách xa cô, ngược lại còn khoác tay lên vai cô nữa.

"Đừng xấu hổ mà."

Rốt cuộc thì anh cũng hiểu được tại sao anh cả luôn thích trêu chọc cô cảnh sát hung dữ kia rồi. Bởi vì, chọc cho một cô gái tức đến dậm chân nhưng lại chẳng thể làm gì được mình, thật sự rất thú vị.

Cô đưa tay định hất cái tay đang đặt trên vai mình ra nhưng dù cô có cố gắng đến mấy thì cánh tay kia vẫn không chút nhúc nhích, cô tức đến mức muốn cắn anh ta một cái.

"Ai xấu hổ, anh bỏ cái tay bẩn thỉu ra ngay cho tôi." Cô cũng không dám quá lớn tiếng, nếu để cho ba người phía trước quay đầu lại thì thật là xấu hổ.

Vẫn là dáng vẻ cợt nhả, anh còn cố tình vẩy vẩy tay trước mặt cô để cô thấy rõ tay mình.

"Tay tôi rất sạch sẽ, không hề bẩn chút nào."

"Anh!" Vẻ mặt cợt nhả của anh làm cho Naria càng thêm tức giận. Nếu ánh mắt có thể giết người thì Đỗ Vũ có lẽ đã thành thi thể lâu rồi.

"Tôi biết mình rất đẹp trai, cô không cần nhìn tôi đăm đúi thế đâu." Biết cô dè chừng mấy người phía trước, mới không dám trở mặt với anh, nên anh càng thoải mái trêu chọc cô.

"Naria, chúng ta...." Kiều Nhung Ngọc đột nhiên quay đầu lại, lúc nhìn thấy dáng vẻ thân thiết của hai người, cô liền không kịp phản ứng.

"Anh buông ra!" Thấy Kiều Nhung Ngọc quay đầu nhìn, cô lập tức dùng hết sức đẩy Đỗ Vũ ra rồi vội vàng chạy tới bên cạnh Kiều Nhung Ngọc. Hai má đỏ bừng, cô ra sức giải thích, sợ Kiều Nhung Ngọc sẽ hiểu lầm.

"Ngọc nhi, chuyện không phải như thế đâu...."

"Hả?" Nhìn dáng vẻ sốt ruột giải thích của cô khiến người ta có cảm giác cô đang giấu đầu lòi đuôi.

"Anh muốn qua bên kia." Đột nhiên, Phong Vũ Vọng chỉ vào một cửa hàng bên đường đối diện rồi lớn tiếng thông báo, không đợi mọi người kịp phản ứng, anh đã xông ra giữa đường.

"Vũ Vũ!" Kiều Nhung Ngọc thấy anh không hề nhìn đường mà cứ xông ra, cô liền kinh hô.

Đúng lúc này, bỗng có một chiếc xe tăng tốc lao nhanh về phía anh làm cho Kiều Nhung Ngọc sợ đến nỗi hai chân nhũn ra, cô không dám tưởng tượng sẽ có chuyện gì xảy ra nữa. Cô cảm thấy tim như thắt lại, không khí trong phổi như bị hút sạch, bụng một hồi đau đớn khiến cô đau thấu tâm can.

Naria cũng không ngờ anh lại đột nhiên xông ra đường, cô sợ đến mức nắm chặt tay Kiều Nhung Ngọc, các đốt ngón tay trắng bệch do dùng sức quá lớn, cô cũng không có cảm giác.

Tiểu Ly cũng bị dọa đến khiếp sợ, chỉ có thể đứng nhìn mọi chuyện xảy ra.

"Em trai!"

Đỗ Vũ đứng phía sau bọn họ, kịp thời phản ứng lại. Dù sao thì anh cũng đã từng trải qua nhiều sóng gió, đối mặt với những chuyện này cũng bình tĩnh hơn. Anh vội xông lên trước, lập tức kéo Phong Vũ Vọng còn đang chưa cảm thấy có điều nguy hiểm ngã lăn dưới đất. Anh ôm Vũ Vọng lăn vài vòng trên đường, né tránh những chiếc xe đang phóng đến.

Mấy chiếc xe xung quanh vì một màn bất ngờ này mà vội vàng dừng lại, giao thông lập tức trở nên hỗn loạn. Người đi đường cũng bị dọa cho khiếp sợ.

Đỗ Vũ thừa dịp các xe đều dừng lại, liền kéo Phong Vũ Vọng đến lối đi bộ.

Mới vừa trở lại, Kiều Nhung Ngọc nhin xuống thân thể khó chịu, đi đến bên hai người rồi tát Phong Vũ Vọng một cái thật mạnh.

"Nhưng Ngọc..."

"Cô chủ..."

"Ngọc nhi..."

Cái tát này của cô khiến cho mọi người đều sửng sờ.

"Nhưng Nhung..." Phong Vũ Vọng lại càng sợ, anh hoàn toàn không biết vì sao cô lại tát mình. Đưa tay lên che nửa khuôn mặt, nước mắt đảo quanh hốc mắt, anh vô tội nhìn cô.

Kiều Nhung Ngọc chưa kịp nói câu nào liền vì bụng đau đớn mà ngất đi.

Đỗ Vũ nhanh tay đỡ lấy cô, tránh cho cô tiếp xúc thân mật với mặt đất.

"Nhưng Nhung!" Thấy cô ngất xỉu, mặc kệ có bị oan ức hay không, anh vội vàng bế cô lên từ trong tay Đỗ Vũ, luống cuống nhìn sắc mặt trắng bệch của Kiều Nhung Ngọc.

"Nhanh đưa đến bệnh viện." Naria hô to.

Vì thế, mấy người vừa rời khỏi bệnh viện chưa lâu lại vội vàng kéo nhau vào bệnh viện.

Mà chuyện xảy ra ngoài ý muốn này, chẳng những kinh động đến toàn bộ người nhà họ Phong mà còn kinh động đến hai vợ chồng Kiều Nguyên Sinh.

Bởi vì Kiều Nhung Ngọc suýt chút nữa thì sinh non nên bác sĩ đặc biệt nhấn mạnh, phải để cô tĩnh dưỡng cho tốt, không được quá kích động. Nếu khiến tâm tình cô không tốt thì đứa bé rất khó giữ, cho dù có bình an đến lúc sinh thì vẫn có thể vì khó sinh mà mất mạng.

Lời bác sĩ nói, đã khiến hai nhà nổi lên sóng to gió lớn.

*****Kiều Nhung Ngọc được đưa về nhà họ Phong, hiện đang nghỉ ngơi trong phòng.

Còn những người khác kéo Phong Vũ Vọng vào trong phòng sách, tiến hành tra hỏi xem sự việc xảy ra như thế nào. Hai tháng nay, nuôi mãi Kiều Nhung Ngọc mới béo lên một chút, vậy mà, chỉ vì chuyện lần này mà gầy đi không ít.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Phong Long Sinh nghĩ mãi cũng không hiểu, lúc khám thai vẫn tốt mà, sao cuối cùng lại nói Nhung Ngọc suýt sinh non.

"Con không biết ạ." Phong Vũ Vọng cũng vô cùng lo lắng cho Kiều Nhung Ngọc, nhưng vì bị mấy anh giữ lại nên không thể đi cùng cô, đành phải ngoan ngoãn ngồi đây. Có lẽ, nếu anh trả lời xong sớm thì mọi người sẽ để anh về với Nhung Nhung.

"Chẳng phải con vẫn ở bên cạnh nó sao? Sao lại không biết chứ?" Lâm Tuyết nhíu mày hỏi. Bác sĩ đã nói rõ ràng rồi, nếu con gái không nghỉ ngơi tốt, tâm tình không thoải mái thì có thể vì sinh non mà mất mạng.

"Cô ấy tát con một cái rồi ngất xỉu luôn." Anh hoàn toàn không hiểu vì sao Nhung Nhung lại đánh anh. Nhớ lại tình cảnh lúc đó, anh liền cảm thấy má dần nóng lên. Nhung Nhung đánh anh rất đau đó.

"Nó đánh con?" Phong Long Sinh khó tin hỏi.

"Cô ấy đánh em?" Ba người kia cũng cảm thấy khó tin.

"Con đã làm gì khiến nó tức giận tát con?" Kiều Nguyên Sinh hiểu khá rõ tính cách con gái mình, nó luôn luôn quan niệm "quân tử động khẩu không động thủ", luôn dùng trí thông minh của mình để xử lý người ta. Có chuyện gì cũng đều dùng trí để giải quyết chứ rất ít khi dùng

tay, đây là lần đầu tiên ông nghe thấy chuyện con gái đánh người ta. Trục giác nói cho ông biết, nhất định là đứa con rề này đã làm chuyện ngốc gì đó nên con gái mới đánh nó.

"Con không làm gì mà." Anh giống như bị oan, vội vàng giải thích. Anh sẽ không bao giờ làm Nhưng Nhưng tức giận đâu.

"Đỗ Vũ, con nói đi, nó hoàn toàn chẳng biết gì cả." Phong Long Sinh nhìn Đỗ Vũ đang mãi mê suy nghĩ, nói.

Đỗ Vũ giống như không nghe thấy gì cả, anh còn mãi chìm đắm vào trong suy nghĩ của mình.

Bạch Dật Phong đẩy vai anh, nhắc nhở: "Anh hai, cha nuôi đang gọi anh kia." Suy nghĩ gì mà nhập tâm dữ vậy.

Anh chợt tỉnh, thấy những người khác đều đang nhìn mình, anh lập tức kể lại chi tiết tình huống lúc đó. Vừa nghe anh kể xong, mọi người liền dùng ánh mắt trách cứ nhìn Phong Vũ Vọng.

"Sao vậy ạ?" Anh thật không hiểu vì sao mọi người lại nhìn mình như thế, giống như anh đã làm sai chuyện gì rồi.

"Vũ Vọng, sao con có thể liều lĩnh như vậy?" Phong Long Sinh thật sự hết cách đối với anh, chẳng biết nên nói như thế nào nữa. Nó cũng sắp làm cha rồi, tuy ông không bắt anh nhất định phải hiểu mọi chuyện nhưng cũng không nên liều lĩnh như thế, cũng không quan tâm đến an nguy của bản thân.

"Dạ?" Liều lĩnh?

"Nhưng Ngọc đánh em là đúng rồi." Nhậm Ngã Hành tức giận trách Phong Vũ Vọng, anh cảm thấy cái tát kia của Nhung Ngọc là vô cùng chính xác. Nếu đổi lại là anh thì tuyệt đối sẽ chẳng phải là một cái tát thôi đâu, anh chắc chắn sẽ đánh cho nó một trận thật đau.

"Đúng vậy, đúng là đáng đời." Bạch Dật Phong cũng đồng tình gật đầu. Nghĩ xem, Nhung Ngọc coi trọng nó thế nào mới có thể tát nó một cái mạnh như vậy.

"Em..." Anh rất muốn biện hộ cho mình, nhưng căn bản anh không hề biết bọn họ đang nói cái gì nên không thể theo được.

"Vũ Vọng à, em đúng là..." Mạnh Triết cũng không biết nên nói thế nào với đứa em trai này nữa. Nó vẫn cứ như thế, nghĩ cái gì là làm cái đó, cũng chẳng bao giờ chú ý đến tình huống xung quanh, toàn tự đặt mình vào nguy hiểm khiến cho người khác kinh sợ. Nhưng lần này thì quá lắm rồi, lại dám một mình xông ra đường nữa.

"Em làm sao?" Nhìn bên này, ngó bên kia, anh vẫn chẳng hiểu tại sao mọi người lại mắng mình.

"Tôi nghĩ, cứ để bảo bối về nhà họ Kiều tĩnh dưỡng đi." Kiều Nguyên Sinh tức giận nói. Đứa ngốc này đã không thể bảo vệ được Nhung Ngọc lại còn khiến nó lo lắng cho mình nữa, ông càng nghĩ càng muốn đưa con gái về nhà.

"Chú Kiều à..." Phong Long Sinh cũng hiểu, lần này đưa con ngốc kia đúng là quá đáng rồi, nên ông thật không biết nói thế nào cho phải.

"Ông xã..." Lâm Tuyết cảm thấy như vậy không tốt lắm, làm như thế sẽ khiến người ngoài nghĩ rằng nhà họ Phong đối xử tệ với con gái mình, nên bọn họ mới phải đón nó về. Bên ngoài sẽ truyền ra lời khó nghe gì, hiện tại bà gần như có thể tưởng tượng ra được.

"Tôi mặc kệ, hiện giờ, sức khỏe con gái là quan trọng nhất." Bác sĩ đã nói, nếu nó không được nghỉ ngơi tốt thì đợi đến khi sinh sẽ ảnh hưởng đến tính mạng. Ông vất vả hơn nửa đời người cũng chỉ có một đứa con gái mà thôi, ông không thể để nó gặp nguy hiểm được.

"Nói cũng phải." Lâm Tuyết khẽ gật đầu, tỏ ý tán thành.

Những người khác đều gật đầu, bọn họ cũng hiểu, nếu để cô ấy tiếp tục ở cùng Vũ Vọng thì sẽ chẳng thể nghỉ ngơi tốt được. Chỉ có thể tạm thời tách hai người ra thôi.

"Mọi người đang nói gì vậy?" Phong Vũ Vọng vội hỏi, hình như anh nghe thấy Nhung Nhung phải về nhà họ Kiều gì gì đó.

"Vấn đề hiện giờ là, phải nói như thế nào với Vũ Vọng để nó không khóc rống lên." Bạch Dật Phong vừa nhìn Phong Vũ Vọng vừa nói. Cho dù nó không hiểu gì nhưng lại biết quán chặt lấy Kiều Nhung Ngọc, không dễ dàng tách xa cô.

"Cái này đúng là quá khó." Mạnh Triết vỗ vỗ cằm, vô cùng phiền muộn đáp.

"Con sẽ không về đâu."

Mọi người vội vàng quay đầu nhìn về phía cửa, sau khi thấy người đến liền vô cùng khẩn trương.

Chỉ thấy Kiều Nhung Ngọc mặt mày tái nhợt, trên trán còn đổ mồ hôi đang đứng bên cạnh cửa, phía sau là Tiểu Ly và Naria vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ đứng sau lưng cô.

"Nhung Nhung!" Phong Vũ Vọng vui vẻ chạy đến bên cạnh cô, tươi cười nhìn cô.

Cô vẫn không nhìn anh, chỉ nhìn mấy người đang ngồi trong phòng sách, kiên định nói: "Con sẽ không về nhà đâu."

"Bảo bối, bác sĩ nói con cần tĩnh dưỡng." Lâm Tuyết sốt ruột nói.

"Con nghỉ ngơi ở đây cũng được mà."

Lâm Tuyết nhìn về phía Phong Vũ Vọng, chỉ cần có nó ở đây thì con gái sẽ khó có thể tĩnh dưỡng.

"Ở đây có nó thì sao con có thể nghỉ ngơi được!" Kiều Nguyên Sinh chỉ vào Phong Vũ Vọng, giận dữ nói.

"Nếu không phải do nó thì con có cần phải tĩnh dưỡng cẩn thận sao?"

"Cha à, cha nói quá rồi đó." Tuy đây là sự thật, nhưng cô khó có thể chấp nhận ông động đến Vũ Vũ.

"Nhưng Nhưng, em bị bệnh à? Bởi vì anh à?" Phong Vũ Vọng lo lắng nhìn cô rồi nhẹ nhàng lau đi giọt mồ hôi trên trán cô.

Phong Long Sinh cũng biết mình đuối lý nên không tiện mở lời. Bởi vì lần này, Vũ Vọng đúng là hơi quá đáng rồi.

Kiều Nhung Ngọc giữ chặt tay anh nhưng không hề nhìn anh, chỉ nhìn ba mẹ mình, kiên định nói: "Con muốn ở lại đây, có tĩnh dưỡng thì cũng là ở đây."

"Bảo bối à, con đừng cố chấp như thế." Lâm Tuyết hơi cả giận mắng.

"Cho dù con không vì mình thì cũng nên nghĩ cho đứa bé trong bụng chứ."

Cúi đầu nhìn bụng mình, cô biết mẹ nói đúng, nhưng cô vẫn không nỡ bỏ lại một mình Vũ Vũ.

"Ông thông gia, không thì như vậy đi." Phong Long Sinh cũng hiểu được sự lo lắng của hai vợ chồng họ Kiều, cũng nhìn ra được sự do dự của Kiều Nhung Ngọc, ông vội mở lời.

"Cứ để cho Nhung Ngọc ở lại đây tĩnh dưỡng, tôi sẽ bảo bốn đứa kia thay phiên nhau ở nhà chăm sóc nó, sẽ không để cho chuyện ngày hôm nay xảy ra lần nữa đâu."

Mạnh Triết gật đầu: "Dạ phải, cô chú Kiều, chung cháu sẽ chăm sóc tốt cho Nhung Ngọc."

"Đúng vậy, chuyện ngày hôm nay sẽ không xảy ra nữa đâu ạ." Đỗ Vũ cũng vội vàng giảng hòa.

"Chúng cháu sẽ thay phiên nhau ở nhà chăm sóc cả hai." Bạch Dật Phong cũng phụ họa theo.

"Hai người cứ yên tâm đi." Nhậm Ngã Hành cũng lên tiếng.

Nhìn bốn người họ rồi lại nhìn Kiều Nguyên Sinh một lúc lâu, cuối cùng, hai vợ chồng họ Kiều đành phải đồng ý để Kiều Nhung Ngọc ở lại nhà họ Phong.

Phong Vũ Vọng thật cẩn thận ôm Kiều Nhung Ngọc về phòng, Đỗ Vũ bảo Phong Long Sinh và ba người kia ở lại có việc cần bàn. Sau khi vợ chồng Kiều Nguyên Sinh dặn dò kỹ lưỡng Tiểu Ly mới an tâm về nhà. Naria thấy đã không còn chuyện gì nữa, cũng về phòng nghỉ ngơi.

*****

"Đỗ Vũ, em muốn nói chuyện gì?" Mạnh Triết hiếm khi thấy đứa em này nghiêm túc đến vậy.

"Em thấy chuyện hôm nay có chút kỳ lạ." Tuy hôm nay có rất nhiều chuyện bất ngờ, nhưng anh vẫn cảm thấy có một chuyện rất kỳ lạ.

"Có gì sao?" Nhậm Ngã Hành chỉ cảm thấy chuyện này rất giống với những chuyện bình thường Vũ Vọng hay làm, cũng không có gì lạ lắm.

"Vũ Vọng nói muốn sang bên đường đối diện, liền xông thẳng ra ngoài đường."

"Mọi người đều biết chuyện này mà, có gì sai sao?" Phong Long Sinh khó hiểu hỏi. Ông cũng thấy chuyện này rất giống với những chuyện Vũ Vọng thường làm, nên không thấy gì lạ cả.

"Điều kỳ lạ ở phía sau."

"Phía sau?" Bạch Dật Phong khó hiểu hỏi, phía sau xảy ra chuyện gì chứ.

"Sau đó chẳng phải là anh kéo nó lên vỉa hè rồi Kiều Nhung Ngọc tát nó, cuối cùng cô ấy bị ngã xỉu phải vào viện sao?" Nhậm Ngã Hành bổ sung tiếp, không đợi Đỗ Vũ trả lời.

"Trong đó có gì không đúng à?"

"Không phải." Đây đều là lời anh kể, nhưng có một chuyện anh vẫn chưa nói ra, mà chuyện đó mới khiến anh khó hiểu.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Tất cả mọi người đều bị anh làm cho rối mù rồi.

"Sau khi Vũ Vọng xông ra đường, tuy tôi lập tức xông lên kéo nó về lối đi bộ nhưng tôi có chú ý đến một chuyện rất kỳ lạ." Đỗ Vũ nhớ lại tình hình lúc đó, càng nghĩ càng thấy nghi ngờ.

"Có một chiếc xe đột nhiên tăng tốc lao về phía Vũ Vọng." Đây là chỗ anh cảm thấy rất kỳ lạ. Theo lẽ thường, khi có người đi ngang qua đường thì lái xe phải giảm tốc, thậm chí là phanh lại chứ không phải là tăng tốc lên.

"Em chắc không?"

Gật gật đầu, vẻ mặt Đỗ Vũ càng thêm nghiêm trọng. Anh thật sự không hiểu, Vũ Vọng đơn thuần như vậy sao có thể kết thù chuốc oán với người ta chứ, lại có người muốn giết nó nữa.

"Có thấy được người lái hay biển số xe không?" Nhậm Ngã Hành hỏi, nếu thấy gì gì đó thì có thể suy đoán đối phương đã có sẵn ý đồ hay vừa mới nảy sinh.

"Lúc ấy chỉ lo kéo nó lại nên không thấy rõ ai lái xe."

Suy nghĩ một lúc rồi tiếp tục nói: "Hai số cuối trên biển số anh có nhớ mang máng." Lúc đó tình huống quá đột ngột nên anh cũng chưa kịp lưu ý.

"Chỉ có hai số cuối thì rất khó điều tra." Bạch Dật Phong cảm thấy mọi chuyện cực kỳ khó giải quyết.

"Vấn đề là, nó có kết thù với ai không?" Đây mới là chuyện khiến Mạnh Triết nghĩ mãi chẳng ra.

"Có thể mục tiêu của đối phương vốn không phải là Vũ Vọng chẳng?" Phong Long Sinh cảm thấy khả năng này là lớn nhất.

"Đúng vậy, lúc đó nó nói muốn sang bên kia, cũng đột nhiên xông ra, tất cả đều là tự phát, mọi người cũng không kịp phản ứng thì sao người khác lại biết được?"

"Hay là đối phương vẫn đi theo mọi người nhưng bọn anh không hề phát hiện?" Nhậm Ngã Hành chỉ ra điểm này, làm cho mọi người có chút thông suốt.

"Khả năng này cũng đúng, nếu không thì sao có thể đột nhiên tăng tốc muốn đâm vào Vũ Vọng." Mạnh Triết gật đầu tán thành.

"Vậy, mục tiêu của đối phương vẫn là Vũ Vọng ư?" Bọn họ thật sự rối lên rồi. Phong Vũ Vọng đến mười ngày, nửa tháng cũng không có ra ngoài, cũng rất ít tiếp xúc với người khác thì sao lại có người muốn giết nó chứ? Thật sự rất kỳ quái.

Năm người đều lâm vào trầm tư, suy nghĩ xem rốt cuộc là ai muốn đẩy Phong Vũ Vọng vào chỗ chết.

"Có thể là đối thủ của chúng ta chăng?" Bạch Dật Phong gợi ý.

"Chắc không phải, người ngoài vốn không biết quan hệ giữa chúng ta, vẫn cứ tưởng bốn người chúng ta muốn tranh đoạt gia sản nên sẽ không nghĩ dùng Vũ Vọng uy hiếp chúng ta đâu." Mạnh Triết lý trí phân tích. Sự thật đúng là như thế, người ngoài chỉ thấy được sự giả dối bọn họ cố ý tạo ra thôi. Phải là những người thật sự biết bọn họ thì mới biết rõ mọi chuyện.

"Vậy thì thật kỳ quái." Phong Long Sinh nghĩ nát óc cũng không tìm ra nguyên nhân.

"Đúng rồi, hôm nay con nhận được một tin." Mạnh Triết chợt nghĩ đến một chuyện, có lẽ sẽ liên quan đến nhau.

"Tin gì?" Nhậm Ngã Hành tò mò hỏi. Trong bốn người họ thì tin tức của anh cả là nhanh nhất, tất nhiên là do cô cảnh sát đáng yêu kia nói rồi.

"Người phụ nữ kia ra tù rồi." Mạnh Triết vừa dứt lời thì vẻ mặt của mấy người kia lập tức thay đổi. Có nghi ngờ, có tức giận, có oán hận và có cả kinh ngạc.

"Nhanh vậy sao?" Đổ Vũ cảm thấy giống như mới qua có vài năm thôi, vậy mà người kia đã được thả rồi.

"Mười hai năm, còn nhanh à." Bạch Dật Phong lườm anh một cái.

"Cũng chọn đúng thời điểm đó."

Phong Long Sinh không biết nên phản ứng như thế nào với tin này nữa. Năm đó, nếu không phải vì ông thì người phụ nữ kia cũng sẽ không thể tổn thương Vũ Vọng.

Sự kiện bắt cóc năm đó là do bọn họ dùng hết mối quan hệ làm cho người phụ nữ kia bị giam 12 năm, trong thời gian đó không được tạm tha hay giảm án gì. Có lẽ bà ta cực kỳ hận bọn họ đi.

"Vậy chuyện này có liên quan đến bà ta à?" Nhậm Ngã Hành cảm thấy khó xảy ra khả năng đó.

"Có lẽ không, ba ta mới ra tù thì lấy đâu ra tiền chuẩn bị xe chứ." Mạnh Triết dựa vào thực tế nói.

"Cũng đúng." Đổ Vũ gật đầu tán thành.

"Chúng ta nên xử lý chuyện này thế nào đây?" Bạch Dật Phong hỏi.

"Trước hết cứ theo như lời cha nuôi nói lúc nãy đi, chúng ta thay phiên nhau ở nhà trông hai đứa nó." Mạnh Triết cho rằng bọn họ cứ nên tùy cơ ứng biến.

"Hay là tìm người theo dõi bà ta để tránh cho bà ta làm chuyện mờ ám." Án phạt kia cũng do nhà họ Phong dùng mối quan hệ để kéo dài, bằng không bà ta cũng chẳng ngồi lâu trong tù như vậy đâu.

"Cũng được, cha lo bà ta lại gây chuyện với Vũ Vọng." Phong Long Sinh nói hoàn toàn hợp lý.

Tuy Phong Vũ Vọng đã quên mất chuyện năm đó, nhưng người phụ nữ kia lại biết rất rõ tầm quan trọng của nó đối với nhà họ Phong. Nếu bà ta muốn trả thù bọn họ thì nhất định sẽ xuống tay với Phong Vũ Vọng đầu tiên.

"Vâng, con sẽ tăng thêm người bảo vệ, nhất định sẽ bảo vệ hai đứa an toàn."

"Đúng đó, cha nuôi cứ yên tâm đi."

"Chúng con sẽ bảo vệ nó thật tốt, sẽ không để nó chịu bất cứ tổn thương nào nữa."

"Cha nuôi à, người cứ yên tâm đi."

*****

Bên này, người nhà họ Phong đang bàn bạc nên bảo vệ Phong Vũ Vọng thế nào, bên kia, đã có hai người bắt tay nhau hợp tác đối phó với nhà họ Phong.

"Tôi đã thấy chuyện cậu làm hôm nay rồi." Giọng nói của một người phụ nữ vang lên.

"Bà là ai?" Hôm nay, lúc anh ta đang đi trên đường liền nhìn thấy Phong Vũ Vọng nên mới đuổi theo, không ngờ lại có người thấy được, hiện tại còn tìm đến chỗ anh ta nữa.

"Một người cũng hận nhà họ Phong giống cậu." Nhà họ Phong khiến bà ta khổ sở thì bà ta sẽ trả lại gấp đôi.

"Tôi không hận nhà họ Phong, chỉ hận Phong Vũ Vọng thôi." Anh ta chỉ hận Phong Vũ Vọng đã cướp mất người con gái anh ta thầm yêu, hoàn toàn chẳng liên quan đến nhà họ Phong.

"Phong Vũ Vọng cũng là người nhà họ Phong. Hai chúng ta hợp tác sẽ như cá gặp nước thôi." Nước giúp cá cũng như cá giúp nước, chỉ cần đạt được kết quả là tốt rồi.

"Bà có vẻ như rất hiểu về nhà họ?" Nhìn ánh mắt căm hận kia, dường như bà ta rất hận nhà họ Phong.

"Tôi từng ở đó hai năm, cậu nói xem tôi có hiểu nhiều về nó không?" Bà ta biết tất cả mọi chuyện của nhà họ Phong, bao gồm cả chút bí mật chẳng thể tiết lộ.

Nhìn bà một lúc, cuối cùng anh ta cũng đồng ý hợp tác.

"Vậy, hợp tác vui vẻ."

Khẽ nhếch môi, bà ta cười nói: "Hợp tác vui vẻ."

Phong Long Sinh, ông cứ chờ đó, tôi sẽ cho ông sống trong đau khổ.

Chương 9

Thời thế xoay vần, chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, giới truyền thông liên tục phát ra một vài chuyện bí mật của nhà họ Phong cùng tập đoàn Phong thị khiến cho bọn họ không kịp trở tay.

Báo chí đều đăng một vài tin tức mà người ngoài chưa từng biết.

Ví dụ như, tổng giám đốc tiền nhiệm của tập đoàn Phong thị - Ông Phong Long Sinh vì vợ chết do khó sinh mà sinh ra oán hận với con mình, thà nhận nuôi bốn đứa trẻ mồ côi chứ không thèm quan tâm đến con ruột. Chuyện nhận nuôi bốn đứa trẻ mồ côi, người ngoài cũng lắm chỉ biết ông nhận con nuôi chứ không rõ nguyên nhân. Hiện tại, tin tức này được tung ra khiến cho hình ảnh của Phong thị bị ảnh hưởng nghiêm trọng, cổ phiếu cũng lần lượt giảm giá.

Còn có tin đồn, nói Phong Long Sinh vì người vợ thứ hai quá quan tâm đến con trai mình mà cố tình gài bẫy để người ngoài hiểu lầm bà ta liên kết với người khác bắt cóc Phong Vũ Vọng. Tất cả là vì Phong Long Sinh muốn trả thù con trai ruột của mình. Thậm chí còn không tiếc tiền mời luật sư đưa vợ hai ra tòa, lợi dụng các mối quan hệ để bà ta không được tạm tha hoặc giảm án.

Tin tức này được tung ra lại càng khiến cho bên ngoài chia làm hai phe đối lập.

Một bên cho rằng không thể tin lời của một vũ nữ được, một bên lại nói, bản án năm đó đúng là do Phong Long Sinh lợi dụng quan hệ để tăng hình phạt cho vợ hai của ông ta.

Cứ như vậy, chưa tới ba ngày, chẳng những giá cổ phiếu của tập đoàn Phong thị giảm nghiêm trọng mà có một vài dự án đang trong quá trình thảo luận cũng tạm ngưng lại. Phóng viên thậm chí còn bao vây quanh nhà, âm ỹ suốt ngày khiến cho bọn họ không thể ra ngoài nổi.

Những tin này cũng chỉ như ngoài lề mà thôi, ba ngày sau, báo chí còn tung ra một tin chấn động hơn.

Đó chính là Phong Vũ Vọng đã biến thành kẻ ngốc, Phong Long Sinh vì muốn cưới vợ cho con liền thừa lúc Kiều thị sắp phá sản, lấy lý do viện trợ, bắt ép Kiều thị đồng ý đám cưới. Cái gì mà cướp đoạt người cũng xuất hiện luôn.

Người nhà họ Phong lâm vào tình cảnh dở khóc dở cười, dù sao thì người biết sự thật về đám cưới cũng chỉ có sáu người, những người khác chỉ biết ít rêu rĩa thôi.

Tin tức này vừa tung ra, Kiều Nhung Ngọc liền biết ai đứng sau giở trò rồi.

Mà chuyện Phong Vũ Vọng biến thành kẻ ngốc khiến cho người ngoài càng thêm nghi ngờ Phong Long Sinh. Thậm chí còn có người suy đoán Phong Vũ Vọng trở thành ngốc nghếch là do bị Phong Long Sinh ngược đãi.

Chỉ trong một thời gian ngắn, tất cả mũi nhọn đều hướng về nhà họ Phong.

Bởi vì không thể ra ngoài nên hai ngày nay, nhóm người Mạnh Triết đều phải điều hành công ty thông qua máy tính.

Mà hiện giờ, mấy nhân vật chủ chốt đang ngồi trong phòng sách thảo luận biện pháp giải quyết.

Kiều Nhung Ngọc vì thân thể không khỏe nên khôn được tham gia, nên cô để Naria tham gia giúp mình.

Vì tin tức đều liên quan đến Phong Vũ Vọng nên anh bị bắt ép tham gia. Từ lúc bắt đầu ngồi xuống ghế, anh giống như ngồi trúng đinh, xoay trái xoay phải không chịu an phận.

"Vũ Vọng, em làm gì vậy?" Làm gì mà cứ xoay tới xoay lui hoài vậy? Bạch Dật Phong tức giận hỏi anh.

"Em..." Anh muốn ở cùng với Nhung Nhung, mấy ngày nay cô đều không để ý đến anh, luôn ngồi yên lặng ở trên giường hoặc nằm nghỉ ngơi trên ghế trong vườn hoa. Mặc kệ anh làm gì hay nói gì, cô cũng vẫn không quan tâm. Hại anh không nhìn thấy cô liền cảm thấy khó chịu. Hơn nữa, sau khi nghe anh hai giải thích, anh đã hiểu tại sao Nhung Nhung lại tát mình, cũng hiểu vì sao hai ngày nay cô không để ý đến anh. Anh không biết phải làm gì để Nhung Nhung tha thứ cho mình, nhưng anh biết, chỉ cần anh mãi đi theo cô thì một ngày nào đó cô sẽ tha thứ cho anh, sẽ đối tốt với anh giống như xưa.

Naria nhìn dáng vẻ bồn chồn của anh, cười nói: "Anh ấy muốn ở cùng với Ngọc nhi nên mới đứng ngồi không yên."

Mấy ngày qua, cô coi như đã lĩnh hội được công phu bảm người của anh rồi. Chỉ có hai từ là "tuyệt đỉnh". Cô chưa từng thấy ai bảm người như vậy, cứ im lặng vây quanh người ta, làm cho người ta dễ dàng nhìn thấy anh. May mà người anh ta quán không phải là cô, nếu không cô đã sớm điên rồi.

"Con ngoan ngoãn ngồi im, nói xong sẽ để con đi tìm Nhung Ngọc." Phong Long Sinh cũng hiểu được tâm tư của con trai, nhưng sự việc lần này đã liên lụy đến cả nó rồi, tuy có vài

chuyện nó không hiểu nhưng ông cảm thấy vẫn nên nói cho nó biết thì tốt hơn.

"Vâng ạ." Lại xoay tới xoay lui một hồi, anh mới ngoan ngoãn ngồi im, không động đậy nữa. Anh liền mở to hai mắt nhìn bọn họ, hy vọng mọi người có thể nói nhanh lên.

"Cha nghĩ các con hẳn là đã xem tin tức mấy ngày qua rồi." Nhìn anh ngồi xong, Phong Long Sinh mới bắt đầu nói chuyện chính.

Mọi người đồng loạt gật đầu, mấy ngày qua báo chí ồn ào như thế, bọn họ muốn không quan tâm cũng khó.

"Mọi người hãy nói ra suy nghĩ của mình đi." Thực ra, ông đã lờ mờ đoán được ai gây ra chuyện này rồi, song vẫn còn một vài điểm cần mọi người bàn bạc.

"Cháu xin nói trước." Naria giơ tay, nói.

"Nếu cháu đã thay mặt Ngọc nhi đến đây thì cháu xin được nói trước."

"Ừ, cháu nói đi." Phong Long Sinh cũng không để ý xem ai nói trước, chỉ cần cuối cùng, có thể tìm ra được phương thức giải quyết là được.

"Ngọc nhi nói, báo hôm nay đăng về..." Cô liếc Phong Vũ Vọng một cái, thấy anh ngồi trên ghế, nghịch nghịch ngón tay của mình đến vui vẻ, cô liền không nhìn được cười.

"Về chuyện của Phong Vũ Vọng cùng đám cưới, nếu cô ấy đoán không nhầm thì hẳn là do Mide nói ra." Cô thật không ngờ Mide lại làm ra chuyện này.

"Mide?" Đỗ Vũ không hề có ấn tượng với cái tên này, một người xa lạ như vậy sao lại đi nói lung tung với báo chí chứ?

Naria liếc anh một cái: "Là người lần trước đến cùng tôi, sau đó bị Ngọc nhi đuổi ra ngoài đó."

Người ta thường nói phụ nữ là ngực to não nhỏ, cô nhìn ngực anh ta cũng chẳng to, cũng chẳng phải là phụ nữ, vậy sao lại không có đầu óc như vậy chứ. Chuyện mới qua chưa lâu mà anh ta lại chẳng có chút ấn tượng gì.

"A...Cô đang nói đến người đàn ông Mỹ thích Nhung Ngọc đó sao." Anh đã nhớ ra rồi, lúc ấy anh vẫn còn lo lắng cho Vũ Vọng vì đã gặp phải một tình địch mạnh, nhưng hiện tại xem ra là không cần lo lắng nữa rồi.

"Vậy chuyện mấy hôm trước thì sao?" Phong Long Sinh cho rằng một người ngoài sẽ không

thể hiểu rõ như vậy, song cũng thật trùng hợp, anh ta lại xuất hiện đúng lúc tin tức nhà họ Phong mới được tung ra.

Naria lắc đầu, chuyện mấy hôm trước báo chí đăng, cô hoàn toàn không biết.

"Con nghĩ mấy tin đó là do người phụ nữ kia tung ra." Nhậm Ngã Hành hung dữ nói. Người đàn bà kia là kẻ vô lại nhất anh đã từng gặp từ trước đến nay. Có lẽ năm đó cha nuôi đối với bà ta có chút nghiêm khắc, nhưng bà ta vẫn không biết thức tỉnh, cũng không nghĩ lại xem mình đã gây ra chuyện gì, hiện giờ còn có mặt mũi đi kêu oan nữa.

Ông gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

"Có phải hai người đó chọn quá đúng thời điểm không?"

"Hai người đó có thể đã hợp tác chăng?" Bạch Dật Phong nêu ra nghi ngờ.

"Không thể nào, Mide cũng giống như tôi, đều là lần đầu tiên đến Đài Loan. Ở đây, ngoại trừ Ngọc Nhi ra thì anh ta không hề biết ai cả." Naria phản đối đầu tiên.

"Nhưng tin tức bọn họ tung ra gần như là cùng một thời gian, cô không thấy là quá trùng hợp sao?" Mạnh Triết cũng nghi ngờ hai người đó có hợp tác với nhau. Song nếu đúng như lời Naria nói, Mide cũng là lần đầu đến Đài Loan thì sao lại quen biết người kia.

"Đúng là trùng hợp." Naria có muốn phủ nhận cũng khó.

"Có đúng là hai người đó chưa từng gặp nhau không?" Đỗ Vũ hỏi lại. Nếu là quen biết thì dễ giải quyết rồi.

Naria kiên định lắc đầu: "Tôi chắc chắn là không phải."

Mide là người Mỹ chính gốc, đây đúng là lần đầu tiên anh ta đến Đài Loan, thậm chí có thể nói là lần đầu tiên đặt chân đến phương đông, anh ta chắc chắn không thể quên biết người phụ nữ gì đó được.

"Đúng là kỳ lạ." Bạch Dật Phong khó hiểu nói.

Nhậm Ngã Hành liếc nhìn đứa em trai vẫn đang chăm chú nghịch ngón tay của mình, tiếp tục hỏi: "Vậy người phụ nữ kia đang ở đâu?"

"Điểm ấy cũng rất kỳ lạ." Mạnh Triết tiếp lời.

Anh đã phái hơn ba mươi người đi điều tra chỗ ở của bà ta nhưng vẫn chưa phát hiện được gì.

Nếu không phải do bà ta trốn kỹ thì hẳn là có người đang che dấu bà ta.

"Anh đã phái người đi điều tra, song vẫn chưa có tin gì."

"Còn nữa, chúng ta nên xử lý thế nào với đám báo chí đây?" Bạch Dật Phong lo lắng những tin tức này sẽ ảnh hưởng xấu đến Phong thị, nếu bọn họ không ra mặt thì chẳng những Phong thị bị ảnh hưởng mà cả cuộc sống của bọn họ cũng bị xáo trộn.

"Không thì chúng ta mở một cuộc họp báo đi?" Phong Long Sinh cảm thấy làm như vậy có lẽ tốt hơn, có thể sẽ cắt đứt mọi suy đoán lung tung của người ngoài với Phong thị.

"Cha nuôi đã nghĩ đến phải nói như thế nào chưa?" Mạnh Triết cũng từng nghĩ tới cách này, nhưng anh vẫn chưa biết phải nói thế nào, nói cái gì với bọn họ cả. Dù sao thì để cha nuôi đứng ra thừa nhận toàn bộ mọi chuyện quá khứ, đúng là có chút tàn nhẫn. Song nếu không thể thỏa mãn trí tò mò của ngoại giới thì có mở họp báo cũng vô ích, không khéo sẽ phản tác dụng mất.

Từ lúc báo chí đưa tin liên quan đến Phong thị, ông đã nghĩ ngay tới vấn đề này rồi. Ông biết, trừ khi ông nói toàn bộ sự thật với giới truyền thông, nếu không mọi chuyện sẽ càng thêm rắc rối. Đến lúc đó, không chỉ ảnh hưởng đến Phong thị mà còn cả cuộc sống của mấy đứa này nữa.

Ông đã già rồi, cũng chẳng sống thêm được bao lâu, nhưng những đứa trẻ này thì khác, đặc biệt là bốn đứa con nuôi này. Tuy chúng không phải do ông sinh nhưng ông vẫn luôn coi chúng như con ruột của mình, nên ông hy vọng bọn họ sẽ không bị chút tổn thương nào.

"Sự thật..."

"Cha nuôi!" Mạnh Triết cắt ngang lời ông. Anh biết ông là muốn bảo vệ bọn họ, nhưng trong chuyện này, không thể đổ hết mọi lỗi lầm lên đầu ông được.

"Chuyện này, chúng ta nên bàn kỹ đi."

Công bằng mà nói, bọn họ cũng có cái sai. Nếu lúc ấy, bọn họ đừng quá hưởng thụ sự dạy bảo cùng nuôi chiều của cha nuôi mà không hề để ý đến Vũ Vọng thì những chuyện phía sau có lẽ đã không xảy ra. Cho nên, anh không hy vọng cha nuôi một mình đứng ra nhận hết mọi trách nhiệm.

"Các con đều biết, đó chính là cách nhanh nhất và tốt nhất." Lần trước được Nhung Ngọc cảnh tỉnh, ông đã suy nghĩ mọi chuyện cẩn thận. Nếu chuyện lần này có thể làm tổn thương Vũ Vọng thì ông hy vọng mình sẽ ngăn cản được tất cả mọi chuyện.

"Cha nuôi, chuyện này, chúng ta vẫn nên bàn bạc kỹ hơn đi." Bạch Dật Phong cũng mở miệng khuyên can.

"Con nghĩ chúng ta nên nghĩ cách tìm được người kia trước đi." Nhậm Ngã Hành cũng cho rằng chuyện chưa nghiêm trọng đến mức cần cha nuôi phải tự mình ra mặt nói rõ chuyện năm đó.

"Hay là chúng ta tìm Mide trước đi?" Đỗ Vũ cảm thấy, nếu hai người kia đã hợp tác thì chỉ cần tìm được một người, là có thể tìm được người còn lại.

"Đúng đó, bác Phong, cháu nghĩ cứ để bọn họ xử lý chuyện này đi. Đến lúc cần bác giúp đỡ thì sẽ nói sau." Naria cũng gia nhập hàng ngũ khuyên nhủ.

Tuy cô không biết năm đó nhà họ Phong đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của mọi người thì chắc là không khác biệt mấy so với báo chí. Song tin tức thật sự hẳn là người trong cuộc mới hiểu rõ được.

"Được rồi." Phong Long Sinh miễn cưỡng đồng ý.

"Nói xong rồi ạ?" Vừa nghe hai từ 'được rồi', Phong Vũ Vọng lập tức hung phấn ngẩng đầu, hỏi lại.

Lời mọi người nói, anh không hiểu một câu nào, cũng không muốn chen ngang. Có ý kiến gì, bọn họ lại càng không hỏi anh, anh chỉ cần ngoan ngoãn chờ mọi người nói xong là có thể đi tìm Nhung Nhung. Song đã hơn nửa ngày rồi, mọi người vẫn cứ nói mãi, đợi mãi mới có người nói câu 'được rồi' nên dĩ nhiên anh sẽ cho rằng mọi chuyện đã kết thúc.

Phản ứng của anh lập tức xua tan đi không khí khẩn trương trong phòng.

"Vẫn chưa nói xong đâu." Đỗ Vũ thích đùa đùa em này nhất nên sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội này. Ai bảo phản ứng của nó luôn đáng yêu như vậy chứ, làm anh không tìm được nổi lên ma tâm.

"Vậy mọi người nói nhanh lên đi." Chu miệng, anh oán giận nói. Cứ nói suốt mà không hết, vậy anh phải đợi bao lâu mới có thể đi tìm Nhung Nhung đây.

"Có chuyện cần phải từ từ nói." Đứng dậy, bước đến bên cạnh Vũ Vọng, anh vừa ngồi xuống sofa vừa đặt một tay lên vai Vũ Vọng.

"Dạ?" Anh nhanh chóng quay đầu, vốn miệng đang chu lên giờ lại biến thành há hốc, trợn mắt khó tin.

"Vậy sẽ rất chậm ạ."

Anh không hề có khái niệm về thời gian, anh chỉ cảm thấy mọi người đã nói rất lâu rồi mà sao vẫn chưa xong. Bây giờ, anh hai còn bảo phải từ từ nói, vậy có phải anh còn phải đợi một lúc nữa mới có thể đi tìm Nhung Nhung không?

"Đỗ Vũ, đừng trêu nó nữa." Cái thằng bé này, luôn không để ý đến hoàn cảnh, cũng chẳng để ý xem mọi người đang bàn bạc vấn đề gì, lại chạy tới trêu đùa em mình, thật là chẳng nghiêm túc gì cả.

"Vũ Vọng, nếu con thấy nhàm chán thì cứ đi tìm Nhung Ngọc đi." Phong Long Sinh nhìn dáng vẻ con trai như vậy, liền cảm thấy vừa buồn cười nhưng lại càng thêm đau lòng. Ông nợ Vũ Vọng rất nhiều, nếu có thể thì ông sẽ cố gắng hết sức để nó được hạnh phúc.

"Thật ạ?" Anh kích động gạt ra cánh tay đang khoát trên vai mình, anh lập tức đứng bật dậy.

Ông gật gật đầu.

"A, vạn tuế!" Anh giơ cao hai tay rồi lập tức chạy ra khỏi phòng.

"Nhưng nhưng, nhưng nhưng, anh tới tìm em đây, rốt cuộc bọn họ đã để anh đi tìm em rồi."

"Đứa nhỏ này..." Liếc nhìn cánh tay mình, Đỗ Vũ bật cười, lắc đầu.

"Đúng là trọng sắc khinh anh em mà."

"Anh đang nói mình à?" Naria tức giận nói. Cái đồ phong lưu chẳng biết xấu hổ này, lại còn dám nói người khác, anh ta mới chính là ông tổ của 'trọng sắc khinh bạn' đó. Vì 'sắc' anh ta mới dễ dàng khinh 'bạn'.

Mấy ngày nay, nghe anh ta nói chuyện điện thoại, cô đã hiểu được tám, chín phần chuyện anh ta trọng sắc khinh bạn rồi.

Đỗ Vũ chẳng hề tức giận, ngược lại còn dán sát vào cô, rồi khoát tay lên vai cô.

"Nếu là 'sắc' vì cô thì tôi bằng lòng bỏ hết tất cả 'hữu'."

'Bốp' một tiếng, cô liền hất cái tay trên vai mình xuống.

"Anh đã rửa tay chưa? Đừng có đụng chạm bậy bạ." Nói xong còn cố tình phủ nhẹ vài cái trên vai, giống như có cái gì thật bẩn chạm phải mình vậy.

"Cô..." Anh tức đến không nói thành lời. Chưa từng có cô gái nào coi anh như vi khuẩn mà chán ghét giống như cô cả.

"Đỗ Vũ, đừng có liếc mắt đưa tình nữa." Mạnh Triết mở miệng cắt ngang lời anh.

"Ai cũng cô ta liếc mắt đưa tình chứ!" Anh mới không thèm thừa nhận đâu. Mặc dù đúng là anh rất thích cùng cô đấu võ mồm, nhìn cô tức đến hai má đỏ bừng, thật sự là quá đáng yêu.

"Đúng vậy, đừng có đánh đồng tôi với tên heo giống này, tôi vẫn chưa mù đâu." Cô mới không muốn có quan hệ gì với anh ta.

"Cô dám mắng tôi là heo giống!" Cô gái chết tiệt này, cho cô ta vài màu thuốc nhuộm, cô định mở cả phường nhuộm chắc.

"Hừ!" Quay đầu nhìn về hướng khác, cô chẳng thèm để ý đến anh.

"Đỗ Vũ, em ngồi im đó cho anh, không được trêu chọc cô Naria nữa." Mạnh Triết tức giận nói. Cái tên này, vẫn cứ chứng nào tật nấy, mọi người ngồi ở đây là muốn bàn chuyện chứ không phải là xem nó trêu đùa người ta. Nó mà không biết chừng mực nữa thì anh không ngại dạy dỗ một chút đâu.

Vừa nghe anh cả gọi tên mình, Đỗ Vũ lập tức ngồi im, không dám chọc Naria nữa. Anh cả rất ít khi gọi tên bọn họ, nếu đã gọi tên thì chứng tỏ anh ấy sắp hết kiên nhẫn rồi.

"Anh mãi cũng không khôn được." Nhậm Ngã Hành tức giận, châm chọc Đỗ Vũ. Suýt chút nữa, anh không kịp được đã nhảy dựng lên rồi.

"Ngã Hành, em..."

"Hừ?" Mạnh Triết quay đầu nhìn anh, ánh mắt lạnh lùng kia làm cho Đỗ Vũ lập tức ngậm miệng, không dám lộn xộn.

"Hay là vẫn nên mở buổi họp báo nói rõ mọi chuyện đi." Phong Long Sinh vẫn cho rằng đó là cách giải quyết tốt nhất. Nếu cứ vì chưa tìm được hai người kia mà để mặc họ nói linh tinh thì mọi chuyện sẽ càng thêm rắc rối.

"Cũng được, có vài chuyện chúng ta nên nói rõ ràng trước." Bạch Dật Phong mở miệng tán thành. Quả thật là, bọn họ không thể để cho hai người kia tiếp tục nói linh tinh trước giới truyền thông được. Có những chuyện là không thể nói, nhưng vẫn có những chuyện có thể nói rõ ràng để mọi người biết được sự thật.

"Chúng ta có thể bắt đầu từ chuyện đám cưới và tình hình của Vũ Vọng trước." Nhậm Ngã

Hành cảm thấy nêu bọn họ làm rõ hai điều này trước thì ít nhất sẽ có thể ngăn cản hai người kia tiếp tục nói bậy với báo chí.

Có lẽ người phụ nữ kia cũng giống như người ngoài đều không biết vì sao Vũ Vọng lại trở thành kẻ ngốc, nhưng bọn họ thì hiểu rất rõ. Còn chuyện đám cưới, chỉ cần mời Nhung Ngọc cùng nhà họ Kiều ra mặt là có thể dễ dàng giải quyết.

"Muốn mời Nhung Ngọc ra mặt sao?" Dù sao thì, chuyện đám hỏi nhìn bên ngoài giống như là Phong thị đã lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn mà ép buộc, nhưng thật ra quyền quyết định vẫn nằm trong tay nhà họ Kiều. Về sau, đám cưới diễn ra thuận lợi cũng đều do một tay Kiều Nhung Ngọc sắp xếp.

"Dựa vào tình trạng bây giờ của Ngọc nhi, liệu có thể nhận phỏng vấn được không?" Naria rất lo lắng cho thân thể của Kiều Nhung Ngọc. Nếu lúc đó các phóng viên mà chen lấn xô đẩy khiến cô ấy bị thương thì thật sự là không tốt rồi.

"Đúng đó, bác sĩ dặn là phải để con bé nghỉ ngơi thật tốt." Cái này có liên quan đến đứa cháu bảo bối của hai nhà nên Phong Long Sinh cũng không dám coi nhẹ.

"Cho nên, cứ làm như cha nuôi nói đi, chúng ta mở một buổi họp báo nhỏ, chỉ mời mấy tòa soạn nổi tiếng và đài truyền hình thôi." Hiện tại, sức khỏe của Kiều Nhung Ngọc đúng là vấn đề hai nhà lo lắng nhất.

"Cứ vậy đi, chuyện mời ký giả sẽ do các con giải quyết."

Mấy ngày nay, đối mặt với những tin đồn bên ngoài, Phong Long Sinh cảm thấy vô cùng áp lực. Ông không biết phải giải quyết thế nào, chuyện năm ấy là nỗi đau lớn nhất trong cuộc đời ông. Ông cảm thấy vô cùng có lỗi với người vợ thân yêu đã liều mạng sinh con vì mình.

"Vâng." Mạnh Triết gật đầu, đáp.

"Con sẽ mời Nhung Ngọc và nhà họ Kiều giúp đỡ."

"Chỉ có điều, chuyện Nhung Ngọc trả hết tiền cho chúng ta, chắc vợ chồng ông Kiều không biết đâu?" Bạch Dật Phong nhớ rõ lúc trước cha nuôi đã nói khoản tiền đó là do Kiều Nhung Ngọc tự bỏ tiền túi ra, ông bà Kiều đều không biết.

"Đúng vậy, như vậy phải giải thích rõ ràng với hai vợ chồng họ rồi." Nhậm Ngã Hành nghĩ rằng vấn đề này không phải là quá lớn.

"Vậy cứ làm thế đi. Chúng ta mau đi chuẩn bị, cuộc họp báo phải mở càng sớm càng tốt." Mạnh Triết đã sớm tính toán xong. Trước tiên, bọn họ có thể truyền ra tin tức Phong thị muốn

mở một buổi họp báo để ngăn lại những tin đồn nhảm bên ngoài.

"VẬY em sẽ lo chuyện liên hệ với tòa soạn cùng truyền thông." Đỗ Vũ tự động nhận nhiệm vụ. Dù sao thì anh ta cũng là giám đốc bộ phận quan hệ xã hội của Phong thị nên cũng hay tiếp xúc với giới truyền thông.

"Ừ."

"VẬY mấy đứa đi đi, cha muốn nghỉ ngơi một chút." Phong Long Sinh mệt mỏi day day huyết thái dương rồi tựa lưng vào ghế sofa. Mấy ngày nay, liên tục xảy ra chuyện khiến ông bị đả kích rất lớn.

Mọi người lần lượt kéo nhau ra khỏi phòng, lập tức đi làm việc của mình. Tất cả mọi người đều hy vọng mọi chuyện sẽ mau chóng kết thúc.

*****

"NHUNG NHUNG, NHUNG NHUNG, em ở đâu?" Phong Vũ Vọng đầu đầy mồ hôi chạy quanh khắp phòng vẫn không tìm thấy Kiều Nhung Ngọc, anh gấp đến nỗi suýt thì bật khóc.

Anh cũng đã tìm qua mấy nơi Kiều Nhung Ngọc hay đến, phòng ngủ, phòng bếp, vườn hoa nhưng vẫn không thấy người. Anh có kéo vài người hỏi song đều không thấy, anh không vội mới lạ.

"MÁ QUẢN GIA, MÁ QUẢN GIA." Anh lại chạy vào phòng bếp, lôi kéo má Lỗ.

"CẬU CHỦ? CÓ CHUYỆN GÌ SAO?" Mới vừa nãy, bà đã thấy anh chạy vào phòng bếp một lần, bà còn chưa kịp gọi lại, anh đã giống như một trận gió chạy đi mất. Bây giờ lại hấp tấp chạy về lôi kéo bà, trên đầu còn đầy mồ hôi, không biết là đang vội cái gì nữa.

"NHUNG NHUNG, NHUNG NHUNG." Quýnh lên, anh một câu cũng không nói rõ ràng, chỉ biết gọi tên Kiều Nhung Ngọc.

"CÔ CHỦ?" Má Lỗ khó hiểu hỏi. Mấy ngày qua, cậu chủ luôn bám theo sau cô chủ, hiện giờ lại chạy đến hỏi bà, bà sao biết được chứ.

"CẬU CHỦ, CẬU ĐỪNG VỘI, NÓI TỪ TỪ THÔI, RỒT CUỘC LÀ CÔ CHỦ BỊ LÀM SAO?" Bà kéo anh ngồi xuống ghế, để anh từ từ nói.

"NHUNG NHUNG, NHUNG NHUNG..." Ngồi ở trên ghế, anh liều mạng thở dốc. Một lúc sau, anh mới nói được câu trọn vẹn.

"Không thấy Nhung nhưng đâu cả!" Dứt lời, anh lập tức đứng dậy, lại định xông ra ngoài. Anh không tìm được Nhung nhưng rồi.

Má Lỗ nhanh tay giữ anh lại, ngăn cản anh không đầu không đuôi xông ra ngoài.

"Má quản gia, con muốn đi tìm Nhung nhưng, má đừng kéo con mà." Anh muốn tránh khỏi tay bà nhưng lại không dám dùng nhiều sức, bởi vì Nhung nhưng đã nói phải biết lễ phép với má quản gia. Anh đã chọc cô tức giận rồi, cũng không dám làm cho cô giận thêm nữa.

"Cậu chủ, trước tiên cậu cứ nói rõ ràng với má Lỗ đã, biết đâu má Lỗ có thể giúp cậu tìm được cô chủ." Cậu ấy mà cứ chạy loạn nên như thế thì chỉ làm mình mệt thôi, sẽ không thể tìm được người.

"Thật sao ạ?" Vừa nghe bà nói có thể giúp mình tìm Kiều Nhung Ngọc, anh lập tức ngừng giãy dụa, ngoan ngoãn đứng im, xoay người lại nhìn bà.

"Má quản gia có thể tìm Nhung nhưng giúp con sao?" Thật là tốt quá rồi.

Gật đầu, tỏ ý bà có thể tìm người giúp anh.

"Trước tiên cậu chủ hãy nói cho má Lỗ biết, không phải cậu ở cùng với cô chủ à? Sao giờ lại phải đi tìm người vậy?"

Hai người này lúc nào cũng như hình với bóng, một bước không rời. Bây giờ lại thành một người mất tích để người kia giống như ruồi bay loạn đi tìm, thật khiến người ta quá khó hiểu mà.

"Cha xấu xa, nói có chuyện muốn nói với con, kết quả là không thấy Nhung nhưng đâu." Đều do cha và các anh cả, nếu không phải bọn họ cứ nói suốt thì bây giờ anh đã không phải đi tìm Nhung nhưng rồi.

"Hả...?" Hôm nay, hình như ông chủ và bốn cậu kia muốn bàn bạc về chuyện đăng trên báo, nhưng sao lại kéo cậu chủ nhỏ đi cùng? Biết rõ là cậu ấy có nghe cũng chẳng hiểu, lại còn kéo đi, đúng là có ý muốn bắt nạt cậu ấy mà.

"Má quản gia, Nhung nhưng, nhưng nhưng đâu ạ? Má nói cho con biết đi." Lật tay, giữ chặt lấy tay bà, anh dùng sức lắc lắc, muốn bà trả lời.

"Rồi, rồi, rồi." Dùng tay còn lại giữ chặt lấy tay anh, xương cốt già nua của bà không chịu nổi được sức của anh đâu.

"Cậu chủ, cậu đã tìm những đâu rồi?" Bà cũng phải hỏi xem anh đã tìm những chỗ nào rồi thì

bà mới có thể nghĩ được.

"Con đã tìm ở phòng ngủ, phòng bếp và vườn hoa ạ."

"Vậy cậu đã tìm ở nhà kính sau vườn hoa chưa?" Sau khi đi tuần trăng mật về, cô chủ đã thuê người xây dựng nhà kính kia, cũng chỉ mới hoàn thiện được vài ngày trước. Hai ngày qua, bà thường nhìn thấy cô chủ đi vào trong đó.

"Nhà kính!" Nhận được đáp án, anh liền quên cả nói cảm ơn, lập tức chạy như bay ra ngoài.

Nhìn bóng dáng anh dần khuất xa, bà chỉ biết lắc đầu cười, rồi lại tiếp tục làm chuyện của mình.

"Nhưng nhưng, nhưng nhưng!" Anh chạy một mạch đến nhà kính phía sau vườn hoa, dùng sức đẩy ra cánh cửa thủy tinh liền nhìn thấy Kiều Nhung Ngọc đang nằm ngủ trên ghế.

Anh vội vàng đặt một ngón tay lên miệng mình, sau đó nhẹ nhàng bước tới bên cạnh cô. Nhìn vẻ mặt say ngủ của cô, anh khẽ thở ra rồi ngồi xuống thảm cỏ, dựa lưng vào ghế.

Gian nhà kính này rộng hai mươi mấy mét vuông, tất cả tường và mái nhà đều làm bằng kính chịu lực, hoàn toàn trong suốt. Trên đất trải một thảm cỏ dày, sát mép tường trồng rất nhiều loại hoa, song bốn góc lại toàn liễu rủ xanh biếc, vừa tạo nên sự khác biệt lại không mất đi vẻ lãng mạn. Nhà kính này đặc biệt ở chỗ, người ngoài nhìn vào chỉ thấy một màu xanh vui mắt nên sẽ nghĩ bên trong phải có rất nhiều loài hoa. Song nếu thật sự đi vào bên trong thì mới phát hiện nó cực kỳ trống trải, trừ bốn góc trồng hoa ra thì chỉ có mỗi thảm cỏ ở giữa, vừa yên tĩnh lại tươi mát. Ngồi trên thảm cỏ, anh vươn tay dứt nhẹ mấy cọng cỏ, được một lúc, anh liền cảm thấy nhàm chán. Vì thế, anh xoay người lại, ngồi xồm trên đất, hai tay tựa cằm đặt lên ghế, anh bắt đầu ngắm nhìn Kiều Nhung Ngọc.

Nhưng nhưng thật đẹp....

Nhìn một lượt từ đầu đến chân, ánh mắt anh liền dừng lại trên cái bụng đã nhô ra của Kiều Nhung Ngọc. Cảm thấy rất khó tin, anh liền vươn một bàn tay ra khẽ chạm nhẹ một cái, rồi vội rút về.

Có qua có lại, anh cảm thấy đùa rất vui nên lá gan cũng to thêm, cuối cùng liền can đảm trèo lên ghế nằm chật hẹp. Anh thật cẩn thận ôm Kiều Nhung Ngọc vào lòng, sau đó xoay người nằm phía dưới rồi để cô nằm trên người mình, đầu tựa vào ngực anh. Vì động tác của anh rất nhỏ, rất khẽ nên Kiều Nhung Ngọc đang say ngủ cũng chỉ lều bều một chút rồi lại ngủ tiếp.

Ha ha, thật may quá, Nhưng nhưng không có tỉnh lại.

Anh vô cùng vui vẻ ôm cô, cúi đầu ngửi mùi hương vương trên tóc cô, anh cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời.

Hương thụ ôn hương nhuyển ngọc trong lòng chưa được bao lâu, hạnh phúc của anh đã bị Bạch Dật Phong ngắt đoạn.

"Vũ Vọng, anh nghe má Lỗ nói...Hai đứa...Ở đây..." Bạch Dật Phong vừa bước vào nhà kính liền thấy hai người đang nằm ngủ trên ghế, lời nói đến bên môi lại bị anh miễn cưỡng nuốt vào. Không hiểu sao, anh lại có cảm giác như mình đang bước vào chốn thần tiên xa cách với nhân gian.

"A?" Phong Vũ Vọng quay đầu nhìn về phía cửa, liền thấy Bạch Dật Phong đang đứng ngay đó.

Kiều Nhung Ngọc cũng chậm rãi tỉnh lại, cô có cảm giác như mình đang nằm ở một chỗ rất ấm áp, đang tự hỏi tại sao thì vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một khuôn mặt ngây ngốc nhìn về phía cửa.

Vũ Vũ?

Cúi đầu nhìn xuống, cô mới phát hiện mình nằm trên người anh. Cô từ trên người anh ngồi dậy, rồi ngồi xuống bên cạnh, nhìn theo tầm mắt của anh liền thấy Bạch Dật Phong đang xấu hổ đứng cạnh cửa.

"Anh ba, tìm chúng em có chuyện gì sao?"

Từ lúc Kiều Nhung Ngọc tỉnh lại, lực chú ý của Phong Vũ Vọng liền chuyển sang người cô. Thấy cô ngồi dậy, anh cũng vội vàng ngồi dậy, sau đó anh ngồi ôm cô từ phía sau, đầu tựa lên vai cô, thỉnh thoảng còn cọ cọ vài cái, khoe miệng khẽ nhếch, vẻ mặt vô cùng ngọt ngào.

Bạch Dật Phong vờ như không thấy hành động của Phong Vũ Vọng, anh từ từ đi vào. "Anh có chuyện muốn bàn bạc với em."

"Em sao?" Quay đầu nhìn cái đầu đang tựa trên vai mình, cô cũng không nói nửa lời. Lại quay đầu nhìn Bạch Dật Phong, cô im lặng chờ anh nói tiếp.

"Đúng vậy." Anh gật gật đầu. Anh bị anh cả phái đi nói chuyện mở hạp báo với Kiều Nhung Ngọc, còn Ngã Hành thì đi nhà họ Kiều. Anh thấy cô cùng may mắn, vì hiện giờ phóng viên đang vây quanh ở bên ngoài, muốn ra khỏi cửa là một việc vô cùng khó khăn.

"Về chuyện mở hạp báo."

"À, cuối cùng vẫn quyết định mở họp báo sao?" Cũng giống như cô nghĩ, muốn ổn định lại chuyện này thì chỉ có mở một buổi họp báo là nhanh nhất và hiệu quả nhất.

Bạch Dật Phong không trả lời vấn đề của cô. Anh biết, dựa vào trí thông minh của cô thì chắc chắn cô đã biết vì sao phải làm như vậy rồi.

"Bắt đầu từ đâu?" Hẳn là không phải chuyện quá khứ vì nó không mấy quan trọng. Tin tức kích thích nhất chắc phải là chuyện về Phong Vũ Vọng và hôn nhân của bọn họ.

"Chuyện của Vũ Vọng và sự thật về đám hỏi." Nói chuyện với người thông minh đúng là rất thoải mái.

Tay của Phong Vũ Vọng không an phận, vươn ra đặt trên cái bụng hơi nhô cao của cô, mà đầu cũng bắt đầu cọ tới cọ lui. Hai cánh môi mỏng cũng bắt đầu in dấu lên cần cổ mảnh khảnh của cô, thỉnh thoảng còn khẽ cắn nhẹ vài cái trên vành tai nhỏ xinh.

Không phải cô không có cảm giác trước hành động của anh, chỉ là cô coi nhẹ nó thôi.

"Cần em làm việc gì?" Nếu đã đặc biệt chạy đến tìm cô thì chắc chắn là có việc cần cô làm.

"Anh cả bảo Ngã Hành đến nhà họ Kiều, mời ba mẹ em tham gia họp báo rồi." Anh không trả lời câu hỏi của cô, mà nói sang một chuyện khác.

"Ừm.?" Cô nhíu mày nhìn anh, xem ra chuyện cô trả tiền giúp ba mẹ đã không giấu được nữa rồi.

"Muốn em tham gia sao?"

"Cần nhắc tình trạng sức khỏe của em, chúng ta chỉ mở một buổi họp báo nhỏ thôi, chỉ mời mấy tòa soạn nổi tiếng và truyền thông thôi." Không phải bất cứ người đàn ông nào cũng có thể chấp nhận được một cô gái quá thông minh. Nhìn chàng trai đang tựa vào người cô trộm hương kia, anh khẽ mỉm cười. Trên thế giới này, chỉ có Vũ Vọng chấp nhận cô ấy vô điều kiện, và ngược lại, cũng chỉ có cô ấy mới yêu thương Vũ Vọng vô điều kiện, mặc kệ tốt xấu.

"Khi nào vậy?" Nếu ba mẹ cũng tham gia thì cô đành phải đi rồi.

"Ba ngày nữa." Anh đáp.

"Đầu tiên chúng ta sẽ tung ra tin tức, để ngăn chặn mọi suy đoán của giới truyền thông." Chỉ còn khoảng ba, bốn tháng nữa là cháu đích tôn bảo bối của hai nhà Phong, Kiều ra đời rồi, nếu không thể giải quyết sớm việc này thì bọn họ sẽ càng bất lợi.

Cô gật đầu, tỏ ý đã biết. Và rốt cuộc, cô cũng không nhịn nổi mà phải vươn tay đẩy cái đầu đang rúc trong cổ cô ra, khẽ nói: "Anh cũng một vừa hai phải thôi chứ."

Đúng là, hôn cô cô, cắn cắn tai cô thì thôi đi, anh lại còn cắn dây áo con của cô kéo xuống dưới nữa, cũng chẳng thèm quan tâm còn có người ngoài ở đây.

"Nhưng nhưng..." Anh bắt mãi chu môi, oán giận.

"Anh muốn hôn nhẹ."

Không đợi Kiều Nhung Ngọc kịp phản ứng, anh đã giữ lấy hai vai cô rồi xoay cô lại đối mặt với anh. Mặc kệ Bạch Dật Phong đang đứng trợn mắt nhìn bọn họ, anh tự động chu môi rồi ấn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Bạch Dật Phong biết điều xoay người rời đi, dù sao thì anh cũng đã nói xong rồi, chỉ có điều, thật không ngờ Vũ Vọng lại to gan như vậy. Ha ha.

"Vũ Vũ..." Khẽ kêu một tiếng, cô để mặc anh cuồng hôn mình.

"Nhưng nhưng...Nhưng nhưng..." Vừa gọi tên cô, anh vừa lưu luyến trên môi cô, anh không nỡ buông cô ra. Đã lâu rồi anh chưa cùng Nhung nhưng hôn nhẹ...

Kiều Nhung Ngọc thoả mái hưởng thụ kích thích tình của anh. Tuy hiện tại hai người không thể vận động mạnh, nhưng hôn thì vẫn được.

*****

"Phong thị đã tung ra tin tức, ba ngày sau sẽ mở một buổi họp báo." Mide nhìn tin tức được đăng trên báo cũng giống như tin vừa rồi anh ta nghe trên TV. Tuy chỉ là một buổi họp báo nhỏ, nhưng chắc chắn sẽ hiệu quả hơn rất nhiều so với việc bọn họ ngầm báo cho các tòa soạn.

"Tôi nhìn thấy rồi." Nhị phu nhân của tổng giám đốc tiền nhiệm Phong thị - Đào Du Linh cầm hận vò nát tờ báo trong tay.

Hồi đó, bà ta nghĩ rằng phải kiếm được một phiếu cơm dài hạn, nên mới gả cho người đàn ông hơn mình mười mấy tuổi. Không ngờ, ông ta chỉ coi bà như kẻ thế thân. Vì thế, bà ta đã nghĩ đến việc đi nịnh bợ con trai độc nhất của nhà họ Phong, nhưng ai ngờ, lại chọn trúng một bàn đạp vô giá trị. Thế mới khiến cho bà ta 'chó cùng rút giậu', quyết định cùng người bên ngoài bắt cóc Phong Vũ Vọng. Bà ta định kiếm một món tiền chuộc kha khá. Tuy Phong Long Sinh không mấy quan tâm đến Phong Vũ Vọng, nhưng dù sao thì cũng là đứa con duy nhất mà vợ ông ta để lại, nên bà ta nghĩ mong ước của mình có thể thành hiện thực. Nghĩ thì nghĩ như

vậy, nhưng khi sự việc xảy ra thì lại không giống như dự đoán của bà ta.

Đầu tiên là Phong Vũ Vọng chẳng hề hỏi một câu liền đi theo, hoàn toàn tin tưởng bà ta. Thực ra, khi đó bà ta cũng mềm lòng, bà ta cũng không phải là một người độc ác, nếu không phải bị tiền tài mê hoặc thì sẽ chẳng bao giờ hại ai cả. Sau khi đưa Phong Vũ Vọng ra khỏi nhà họ Phong, cho dù bạn trai của bà ta trói nó ở trên ghế, nó vẫn không hề nghi ngờ, chỉ nghĩ là bà ta bị lừa thôi. Có nhiều lần bà ta đã muốn thả nó ra, nhưng cuối cùng vẫn là bị bạn trai ngăn lại nên đành từ bỏ. Cuối cùng, bà ta không ngờ rằng, Phong Long Sinh và bốn người kia lại xông vào cứu Phong Vũ Vọng ra.

Từ lúc bà ta bị cảnh sát bắt đi đến khi bị đưa ra tòa, rồi cuối cùng là bị tuyên án, bà ta vẫn không hề nhìn thấy Phong Vũ Vọng. Mười hai năm sau, bà ta mới biết được: bởi vì chuyện năm đó mà Phong Vũ Vọng bị ốm nặng, mất đi trí nhớ trở thành ngốc nghếch.

Tuy bà ta vô cùng hận Phong Long Sinh, song bà ta cũng cảm thấy thẹn với Phong Vũ Vọng.

"Bây giờ nên làm sao đây?" Mide đương nhiên biết rõ, chỉ dựa vào mấy tin tức đăng trên báo rất khó có thể lật đổ Phong thị hay Phong Vũ Vọng. Huống chi, hiện tại Phong Vũ Vọng còn được nhà họ Phong bảo vệ kỹ lưỡng. Nhìn Đào Du Linh, anh ta bắt đầu thâm tính toán, có nên nghĩ cách khác hay không.

"Trước khi bọn họ mở họp báo, chúng ta có thể mở một buổi họp báo trước." Hai năm ở nhà họ Phong cộng thêm vài năm lặn lội trong phong trần, huống chi, ở trong tù đã tiếp xúc với đủ loại tội phạm nên đầu óc bà ta xoay chuyển rất nhanh. Bà ta sẽ không động đến Phong Vũ Vọng, nhưng, bà ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Phong Long Sinh và Phong thị.

"Ngừng, còn mở, còn mở nữa thì lấy cái gì ra mà nói." Mấy ngày qua, bọn họ gần như đã tung ra hết các tin tức rồi, giờ mở ra thì biết nói gì nữa.

"Lúc ở Mỹ, người con dâu kia của Phong Long Sinh còn có bí mật gì nữa không?" Nếu không còn chuyện gì của nhà họ Phong, vậy bọn họ có thể xuống tay với những người khác.

"Tôi không cho phép bà tổn thương Ngọc nhi." Đây là lần đầu tiên Mide phản đối, anh họp tác với bà ta cũng chỉ vì muốn lật đổ Phong Vũ Vọng mà thôi, không hề có ý muốn tổn thương Kiều Nhung Ngọc.

Ngồi ở trên ghế, bà ta đưa tay chống cằm, liếc xéo anh rồi khẽ nhếch miệng, châm chọc: "Nếu không muốn thương tổn cô ấy thì ngay từ đầu cậu đã không nên họp tác với tôi rồi." Nhát gan như anh ta thì sao có thể làm nên việc lớn, chẳng trách người khác lại ghét anh ta như vậy.

"Bà..." Anh ta cũng biết bà ta nói rất có lý.

"Lúc cậu quyết định nói ra chuyện đám cưới cùng chuyện chồng cô ấy là kẻ ngốc thì cậu đã làm tổn thương cô ấy rồi. Hiện tại còn dám đứng đây cao giọng nói cái gì mà không cho phép tôi tổn thương cô ấy, cậu đừng tỏ vẻ cao thượng nữa." Chân trái gác lên chân phải, bà ta nhìn anh, cười lạnh, trong mắt hoàn toàn là châm chọc.

Bị công kích đến thương tích đầy mình, anh ta hoàn toàn vô lực chống đỡ. Anh ta ngồi sụp xuống đất, hai tay ôm đầu, đau khổ vùi mặt vào hai gối. Chết tiệt, chết tiệt. Phiền chán vô đầu, cuối cùng anh ta mới chậm rãi nói ra một chuyện.

"Hai năm trước, cô ấy bị giáo sư dùng lý do sao chép luận văn tốt nghiệp để hủy tư cách thi, đến tận bây giờ cô ấy vẫn chưa lấy được bằng kinh tế học của đại học Harvard."

Mọi chuyện của Kiều Nhung Ngọc lúc còn ở Mỹ, anh ta gần như đều biết hết, mà chuyện này, anh ta đương nhiên cũng biết, còn bao gồm một vài tin tức bí mật nữa. Chuyện này được coi như là nét bút hồng lớn nhất, cũng là duy nhất trong mười năm Kiều Nhung Ngọc sống ở Mỹ. Nếu muốn lay chuyển cô ấy thì cũng chỉ có mỗi chuyện này mà thôi.

"Có chứng cứ gì không?" Nói suông thì sẽ không có ai tin tưởng.

"Lên mạng tra thêm là biết ngay. Năm đó, chuyện này cực kỳ ồn ào ở Harvard, cuối cùng vẫn là bị trường học dùng quan hệ đặc biệt áp chế xuống."

Hiện tại, anh ta đã không còn biết mình muốn gì nữa, trả thù Phong Vũ Vọng vì đã cướp đi người con gái anh ta yêu sao? Nhưng anh ta lại làm ra chuyện thương tổn người mình yêu, anh ta cũng không biết phải làm gì bây giờ nữa. Ngắc đầu, nhìn Đào Du Linh, có lẽ anh ta không nên hợp tác cùng bà ta.

"Cậu đi tra ngay cho tôi." Bà ta sẽ không dùng máy vi tính này nọ, nếu bà ta mà biết thì đã chẳng phải làm ở quán bar rồi. Hai mươi mấy năm trước, người biết dùng máy vi tính đều được xem như là nhân tài công nghệ.

Ngồi dưới đất, ngẩng đầu nhìn bà ta, Mide không hề nhúc nhích.

Từ trên ghế đứng dậy, bà ta bước đến bên cạnh Mide, rồi cúi đầu nhìn anh ta: "Tôi muốn nhìn thấy tất cả tư liệu vào trước sáng mai." Bây giờ, hai người đều ngồi chung một thuyền, nên không ai có thể tách rời ai cả.

Vẫn ngồi yên không nhúc nhích, anh ta không chớp mắt nhìn bà, khiến cho người ta chẳng thể biết được suy nghĩ của anh ta.

Nặng đá căng chân anh ta một cái, khinh bỉ anh ta một lúc rồi bà ta liền trở về phòng.

Kẻ vô dụng.

Mide nhìn bà ta rời đi, vẫn không hề có phản ứng gì.

Anh ta biết, bây giờ, anh ta giống như một vận động viên nhảy cầu, đã đi đến mép cầu rồi, không thể không nhảy xuống. Cho dù có chết thì anh ta vẫn phải nhảy.

Anh ta không ngờ mọi chuyện lại trở thành như vậy, hoàn toàn không nằm trong tầm kiểm soát của anh ta nữa.

Đúng như người nhà họ Phong suy đoán, hai người bọn họ hợp tác, cũng đều do Mide phụ trách thuê phòng, hai người cùng ở chung. Đó cũng là lý do vì sao Mạnh Triết đã phái nhiều người đi điều tra, cũng như sử dụng hết cách mà vẫn chẳng tìm thấy Đào Du Linh. Ba bữa ăn của bà ta đều do Mide xử lý, bà ta hoàn toàn không ra ngoài.

*****

"Ngọc nhi, cậu nói Mide..." Tuy Naria không thích Mide, nhưng nhìn thấy anh ta như thế, cô cũng có chút lo lắng.

Gối đầu trên đùi Phong Vũ Vọng, Kiều Nhung Ngọc nhắm hai mắt lại, câu được câu chăng trò chuyện với Naria.

"Chỉ cần anh ta đừng làm ra chuyện gì phạm pháp là được." Chỉ cần anh ta không phạm pháp thì bọn họ sẽ tha thứ cho anh ta. Nhưng nếu anh ta không biết hối hận thì cô cũng không thể giúp gì được.

"Thật không hiểu vì sao anh ta lại nghỉ quân như vậy." Giống như cô, đã nghĩ thoáng hơn rất nhiều. Bây giờ, cô chẳng những không kết oán cùng Ngọc nhi mà quan hệ còn tốt hơn trước nữa. Thật ra không làm được người yêu thì làm bạn bè cũng tốt.

Liếc nhìn Phong Vũ Vọng đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa, tùy ý để Kiều Nhung Ngọc gối đầu lên đùi mình, cô cảm thấy người đàn ông ngốc này cũng không tệ. Ngốc đến đáng yêu, chỉ có điều hơi bám người mà thôi.

Mở to hai mắt, cô ý tứ liếc bạn một cái rồi bật cười trêu chọc: "Cậu nghĩ rằng ai cũng giống cậu sao."

Nhớ lại ngày đó, Kiều Nhung Ngọc còn tưởng rằng Naria sẽ rất khó chấp nhận chuyện cô yêu người khác, nhưng thật không ngờ, cô ấy lại hiểu được, ngược lại Mide lại không thể nghĩ thông.

Duỗi lưng, tựa người vào ghế sofa, Naria không để ý đến lời trêu chọc của cô. Dù sao thì chuyện cô là người đồng tính, Ngọc nhi cũng biết, hơn nữa, đối tượng của cô còn là Ngọc nhi nữa.

"Mình đã sớm biết cậu không thể chấp nhận mình. Mình nghĩ, cho đến tận bây giờ, Mide vẫn chưa thể chấp nhận được chuyện này. Đối với phụ nữ, anh ta vẫn luôn rất tự tin, cho nên bị anh ấy đánh bại, anh ta chắc sẽ khó chấp nhận nổi." Chỉ vào Phong Vũ Vọng, cô nói. Nói thật, nếu bị một người như thế này đánh bại thì ai cũng sẽ khó chấp nhận.

"Chúng ta vĩnh viễn là bạn bè nhé." Kiều Nhung Ngọc chân thành nhìn Naria, có lẽ, cô không thể cho cô ấy tình yêu, nhưng tình bạn thì cô sẽ không keo kiệt.

Đan hai tay ra sau cổ, cô thoải mái cười to.

"Mình tưởng chúng mình vẫn là bạn bè chứ." Cho dù Ngọc nhi không thừa nhận người bạn này thì cô vẫn sẽ bám lấy cô ấy.

"Đúng vậy, bạn bè." Cô ngồi xuống, rồi vươn tay ôm lấy eo bạn, tặng cho Naria một cái ôm tình bạn.

Phong Vũ Vọng phản ứng rất nhanh, có lẽ anh vốn chẳng biết ghen là gì, nhưng anh lại cảm thấy không vui. Anh vội vàng kéo Kiều Nhung Ngọc trở lại lòng mình, khiến cho Naria tức đến nghiến răng.

"Em không được ôm người khác."

"Anh keo kiệt quá rồi đó." Naria cố ý trêu anh, cô giả vờ như muốn đoạt lại Kiều Nhung Ngọc từ trong lòng anh.

Anh vội chặn ngang ôm lấy vợ rồi chạy nhanh về phòng ngủ, vừa chạy vừa kêu: "Không cho cô ôm, Nhung nhưng là của một mình tôi."

"Ha ha ha." Kiều Nhung Ngọc nằm trong ngực anh, vui vẻ cười to. Sau việc anh xông ra đường lần trước, đã lâu rồi cô chưa được vui vẻ như vậy.

Naria hâm mộ nhìn theo bóng dáng hai người, bất chợt, cô hy vọng sẽ có một người đàn ông đối xử tốt với mình như thế.

Bị suy nghĩ trong lòng dọa cho hốt hoảng, cô dùng lực lắc lắc đầu, rồi nhanh chóng chạy về phòng. Đáng ghét, chẳng phải cô thích con gái sao, sao đột nhiên lại hy vọng có một người đàn ông ôm mình vào trong lòng như vậy chứ.

Núp ở góc khuất, Đỗ Vũ rút điều thuốc ra, ngậm ở trên môi, anh trầm tư nhìn theo bóng dáng Naria.

Hóa ra là cô ấy thích Nhung Ngọc....

Chương 10

'Tin nóng: Căn cứ vào nguồn tin đáng tin cậy, cô con dâu tập đoàn Phong thị - Cô chủ lớn nhà họ Kiều - Cô Kiều Nhung Ngọc, lúc còn học ở đại học Harvard đã bị tình nghi là sao chép luận văn tốt nghiệp nên bị giáo sư hủy thành tích thi, đến nay vẫn chưa lấy được bằng kinh tế học của Harvard.'

"Sao lại thế này..." Naria khó tin, trợn to hai mắt nhìn tin tức đăng trên báo hôm nay. Mide lại dám nói ra tin tức này.

"Nhanh, nhanh, đem hết báo chí giấu đi." Cô bắt đầu thu hết đồng báo chí trong nhà.

"Cô làm gì vậy?" Mạnh Triết trợn mắt há mồm nhìn cô giống như gió lốc cuốn đi tất cả báo chí trong nhà, đến cả tờ báo anh đang đọc cũng bị cô lấy mất.

"Mang hết báo giấu đi." Cô vừa trả lời, vừa tiếp tục công việc trên tay.

Báo chí đã gom hết rồi, nhưng phải giấu ở đâu đây? Nhìn trái nhìn phải, đều là không có chỗ, cuối cùng cô ôm luôn đồng báo định xông ra ngoài.

"Cô đem báo đi đâu vậy, báo hôm nay tôi còn chưa xem xong mà?" Mạnh Triết gọi với theo cô.

"Không được, không được, nhất định phải vứt hết đi, để cho Ngọc nhi thấy thì gay to." Những tin này, tuyệt đối không thể để Ngọc nhi đọc được.

"Cái gì mà để mình nhìn thấy thì gay to hả?" Kiều Nhung Ngọc nắm tay Phong Vũ Vọng cùng bước vào phòng ăn, liền nhìn thấy Naria đang ôm một chồng báo lớn, không biết là muốn làm gì.

"A?" Quay đầu liền nhìn thấy Kiều Nhung Ngọc đứng cách mình chưa tới hai bước, tay Naria liền buông lỏng làm cho đồng báo chí rơi đầy trên đất.

"Ai biết cô ấy muốn làm gì chứ, báo hôm nay anh đã kịp đọc đâu." Mạnh Triết đi tới, tùy ý nhặt lên một tờ báo rồi lại đi về ghế ngồi, tiếp tục đọc báo.

"Có cái gì mà mình không thể xem sao?" Kiều Nhung Ngọc khom người muốn nhặt một tờ, nhưng lại bị bụng bầu cản trở.

"Vũ Vũ, nhặt giúp em một tờ." Ưu điểm của chồng chính là có thể tùy thời sử dụng.

"Ừ." Phong Vũ Vọng bước lên trước, rồi cúi lưng nhặt một tờ báo, đưa cho Kiều Nhung Ngọc.

"Ngọc nhi..." Naria không muốn để cô xem. Cô biết, chuyện năm đó là nỗi đau lớn nhất của Ngọc nhi, tuy hai năm qua, cô ấy chưa từng nhắc một lần nào.

Lật trang tiếp theo, cô liền nhìn thấy tin tức mà Naria không muốn để cô xem nhất.

Tờ báo rơi xuống khỏi tay cô, nhất thời, cô không biết nên phản ứng thế nào. Cô vẫn nghĩ sự kiện kia đã không còn ảnh hưởng gì đến mình nữa, nhưng, không phải là không ảnh hưởng, mà chỉ là cô chọn cách quên đi thôi. Một khi có người khơi ra thì vẫn khiến cô bị tổn thương.

"Mide lại..."

"Ngọc nhi, cậu vẫn ổn chứ?" Naria lo lắng hỏi. Nhìn sắc mặt tái nhợt, dáng vẻ lão đảo của Nhung Ngọc, cô thật không biết nên an ủi thế nào.

"Nhưng nhưng?" Phong Vũ Vọng không hiểu vì sao sắc mặt cô lại kém như vậy, giống như có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào.

"Vũ Vũ..." Đi đến bên anh, cô vòng tay ôm eo anh, mượn tiếng tim đập trầm ổn của anh để ổn định lại chính mình.

"Ôm em về phòng, được không?" Cô cảm thấy rất khó chịu, cô thật không ngờ Mide lại không kiêng nể gì mà nói ra chuyện đó. Bất cứ chuyện gì cũng chẳng thể làm tổn thương cô như chuyện đó.

"Được." Mặc kệ lý do gì, chỉ cần cô yêu cầu, anh đều giúp cô vô điều kiện. Ngồi xổm xuống, bế cô lên, anh chỉ im lặng ôm cô về phòng.

Lúc này, Mạnh Triết cũng đọc được tin chấn động đó.

"Naria, đây là?" Tin tức này đúng là quá chấn động rồi.

"Sao thế? Em vừa nhìn thấy Vũ Vọng bế Nhung Ngọc về phòng rồi." Đỗ Vũ bước vào, khó hiểu hỏi.

"Đúng vậy, sắc mặt Nhung Ngọc rất tệ." Nhậm Ngã Hành cũng vào theo. Mới sáng sớm mà đã có chuyện rồi sao?

"Sao vậy?" Phong Long Sinh đi theo sau, vừa nghe thấy Nhung Ngọc không khỏe liền lo lắng hỏi.

"Nhung Ngọc không khỏe sao?"

"Đống báo này là sao đây?" Bạch Dật Phong đi vào cuối cùng, nhìn đống báo rơi đầy đất, anh đúng là có chút bất ngờ. Thật không ngờ nhà này lại nhiều báo đến vậy.

Mọi người bước đến bàn ăn rồi ngồi xuống ghế, tất cả đều chờ hai người kia giải thích.

Naria nhặt báo lên rồi phát cho mỗi người một tờ, hiện tại, cô rất lo lắng cho Ngọc nhi nên không muốn nhiều lời.

"Mọi người xem tin tức ở trang thứ ba đi." Mạnh Triết nói thẳng với bọn họ.

Sao có thể đăng tin tức như thế này chứ?

"Đây là..."

Bốn người đọc xong đều giật nảy mình, rồi đồng loạt quay đầu nhìn Naria. Trong mấy người bọn họ thì Naria quen Kiều Nhung Ngọc lâu nhất, chuyện đăng trên báo này, cũng chỉ có Naria mới biết được.

"Ai.." Thở dài, Naria tìm chỗ ngồi xuống, khó xử nhìn mọi người, cô không biết có nên nói hay không.

"Nói mau đi." Đỗ Vũ thúc giục cô. Nhìn dáng vẻ lưỡng lự kia của cô, đúng là làm cho người ta tò mò mà.

"Được rồi." Giống như đã hạ quyết tâm, cô khẽ gạt đầu, quyết định nói cho mọi người biết. Hít sâu một hơi, cô gằn từng tiếng kể lại cho mọi người nghe chuyện xảy ra năm đó.

"Chuyện này xảy ra từ hai năm trước, trước khi chúng tôi tốt nghiệp ba tháng, Ngọc nhi làm một bài luận văn độc lập, không ai biết. Mà đó, cũng chính là sơ suất lớn nhất của cô ấy. Cô ấy đưa bài của mình cho một vị giáo sư, cô ấy tin tưởng nhất. Từ lúc mới làm, vị giáo sư kia đặc biệt chiếu cố cô ấy, nên cô ấy cực kỳ tin tưởng ông ta. Nhưng thật không ngờ, vị giáo sư kia lại lấy bài luận đó dùng tên của mình đi thi, lại còn được giải nữa. Mọi chuyện trở nên không thể cứu vãn nổi." Naria nhớ đến tình cảnh lúc đó, trái tim liền nghẹn lại.

"Lúc phóng viên đến trường phỏng vấn, Ngọc nhi mới biết được chuyện đó. Cô ấy chạy đến hỏi vị giáo sư kia, lại bị ông ta châm chọc một hồi. Đó là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy lộ ra dáng vẻ như vậy, giống như tất cả đều sụp đổ. Cô ấy hoàn toàn tin tưởng một người như vậy, lại bị chính người đó phản bội. Song, đây chưa phải là chuyện tệ nhất. Qua mấy ngày sau, không biết là ai nói, mà trong trường bắt đầu đồn rằng: Ngọc nhi sao chép luận văn. Càng truyền lại càng quá đáng, cuối cùng là nhà trường bắt buộc phải giải quyết, còn vị giáo sư kia lại nói, ông ta đã sớm hoài nghi cô ấy sao chép luận văn, chỉ là chưa có chứng cứ thôi. Từ đầu đến cuối, Ngọc nhi hoàn toàn không giải thích, giống như đã nhìn thấu lòng người, chỉ hờ hững nhìn mọi việc xảy ra. Sau đó, nhà trường quyết định hủy bỏ tư cách thi của cô ấy, cũng không cấp bằng thạc sĩ cho cô ấy."

"Không ai tin tưởng cô ấy sao?" Bạch Dật Phong khó tin hỏi. Một cô gái 17 tuổi, sống một mình tại nơi đất khách, nếu gặp phải chuyện như vậy, thật chẳng biết là vượt qua những ngày tháng đó như thế nào đây.

"Tôi và Mide đều tin cô ấy, song, chỉ hai chúng tôi thì có tác dụng gì." Naria nói xong, hốc mắt liền đỏ lên, cô thấy rất đau lòng.

"Huống hồ, vị giáo sư kia đã nói như thế, thì ai còn tin cô ấy vô tội nữa." Cô hoàn toàn không ngờ ông ta lại là người như vậy, bị danh lợi làm cho u mê mất rồi.

Phong Long Sinh khẽ nhíu mày, ông thật không ngờ, trong trường đại học nổi tiếng cũng có thể phát sinh chuyện cầu huyết này.

"Còn ông kia thì sao? Về sau như thế nào?" Đỗ Vũ chỉ quan tâm đến chuyện xảy ra sau đó thôi. Dựa theo tính cách của Nhung Ngọc, thì vị giáo sư kia sống không dễ chịu đi.

Naria nhún vai rồi chia hai tay ra: "Vẫn vậy. Bây giờ ông ta vẫn dạy ở Harvard, chỉ là càng thêm nổi tiếng thôi." Cô càng nghĩ càng không phục. Cái loại giáo sư dựa vào học trò để nổi tiếng, thì sao vẫn có thể ung dung thế.

"Nhung Ngọc không làm gì ông ta?" Thật khó tin. Dựa vào tính tình kỳ quái của Kiều Nhung Ngọc, lại có thể bỏ qua dễ dàng như vậy sao?

Cô lắc đầu: "Sau khi xảy ra chuyện, cô ấy hoàn toàn không tới trường nữa." Phải mất một tháng sau, cô ấy mới lấy lại được chút tinh thần.

"Thật chẳng giống với tính cách của cô ấy." Đỗ Vũ cảm thấy quá khó tin.

"Đúng vậy." Lúc trước, cô cũng không thể tin được, Ngọc Nhi lại bỏ qua dễ dàng như thế.

"Vậy bài luận kia đâu? Cuối cùng, thật sự thành bài của ông ta sao?" Nhậm Ngã Hành cảm

thấy chuyện này hẳn là phải làm rõ chứ. Dù sao cũng là tâm huyết của mình, sao có thể dâng cho người khác được.

"Hết cách, không một ai biết Ngọc nhi viết bài luận kia, ngay cả tôi và Mide cũng chẳng biết. Còn vị giáo sư kia là người đầu tiên đọc nó, nên không ai có thể làm chứng giúp cô ấy cả." Vị giáo sư kia cũng biết điều này, nên mới dám lấy cấp nó.

"Buổi họp báo hai ngày sau, Nhung Ngọc có thể ra mặt không?" Mạnh Triết sợ phóng viên sẽ hỏi chuyện này, anh thật lo lắng Kiều Nhung Ngọc sẽ không chịu nổi.

"Đợi nó bình ôn lại tâm trạng, rồi nói sau." Phong Long Sinh nói. Nếu Nhung Ngọc bằng lòng tham gia thì tốt, không tham gia cũng chẳng sao.

"Vâng, đành vậy thôi." Mọi người đều thâm cầu nguyện, hy vọng chuyện này sẽ không ảnh hưởng gì đến Kiều Nhung Ngọc. Bọn họ đều lo cho sức khỏe của cô.

*****

Phong Vũ Vọng bế Kiều Nhung Ngọc trở về phòng, rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống giường. Chỉ thấy cô vừa nằm xuống, liền xoay người nằm nghiêng, nhìn về phía cửa sổ sát đất, không hề nhìn anh, vẻ mặt vô cùng nặng nề.

Anh cởi giày, rồi trèo lên giường ngồi. Sau đó, anh cởi giày giúp cô rồi đặt xuống sàn, rồi nằm xuống cạnh cô.

Nhung chỉ có thể nhìn lưng cô thôi, ban đầu anh còn kiên nhẫn, nhưng một lúc sau, anh lại không thích nữa.

Thật cẩn thận tránh đụng vào bụng cô, anh trèo qua người cô, nằm xuống bên kia, rồi mở to mắt nhìn cô.

Kiều Nhung Ngọc chẳng hề để ý đến anh, cô lại xoay người, nhìn về phía cửa.

Anh lại trèo qua bên kia, lúc thấy cô muốn xoay người, anh vội ôm chặt lấy cô: "Nhung nhung, để anh nhìn em đi mà." Anh không muốn nhìn lưng cô nữa đâu.

"Vũ Vũ...Em thấy khó chịu quá..." Cô không hiểu vì sao bọn họ lại đối xử với mình như thế.

"Nhung nhung ngoan, không khó chịu, không khó chịu..." Để cô dựa vào ngực mình, anh vỗ nhẹ lưng cô, giống như đang dỗ dành con nít. Anh không hiểu vì sao cô lại khó chịu, nhưng anh không hy vọng cô khó chịu, anh muốn Nhung nhung được vui vẻ.

"Vũ Vũ...Danh lợi thực sự quan trọng lắm sao?" Mặc dù biết anh không hiểu, song cô vẫn muốn nói cho anh nghe. Cũng chẳng biết vì sao, cô lại tin rằng anh sẽ giúp cô chữa lành vết thương.

Danh lợi? Đó là cái gì?

"Không biết." Anh lắc đầu, thành thật nói.

"Vậy, nếu để anh chọn giữa danh lợi và em, thì anh sẽ chọn thế nào?" Ngắc đầu, trong mắt cô đầy vẻ ưu thương.

Phong Vũ Vọng chưa từng thấy dáng vẻ này của cô, nên có chút sững sờ, song vẫn trả lời câu hỏi của cô theo bản năng: "Anh chọn Nhung nhưng."

Anh không hề biết danh lợi là cái gì, cho dù biết, thì trong lòng anh cũng không có gì quan trọng bằng Nhung nhưng. Giống như anh đã nói, anh chỉ muốn cô, đến cả con mình, anh cũng có thể không cần, chỉ cần một mình Nhung nhưng thôi.

"Vũ Vũ vẫn chọn em sao?" Vòng tay qua eo anh, cô tựa đầu vào ngực anh, nghe tiếng tim đập bình ổn của anh.

"Tất nhiên rồi." Nghiêm túc gật đầu, anh chỉ muốn ở cùng Nhung nhưng cả đời thôi.

"Vũ Vũ..." Cô rất muốn khóc, cô rất vui vì đã chọn được một người đàn ông tốt như anh.

"Nhung nhưng, đừng khó chịu. Ai bắt nạt em, em cứ nói với anh, để anh đi đánh hắn." Giơ tay lên, anh quơ vài cái trong không khí.

"Được, anh giúp em đánh hắn." Cô khẽ gật gật đầu.

"Nhung nhưng, chúng mình đi chơi đi." Trong suy nghĩ của anh, cứ mỗi lần anh khó chịu hay không vui, thì chỉ cần đi chơi là có thể vui vẻ lại.

"Đợi cục cưng ra đời, hai chúng mình sẽ đi chơi." Nhìn dáng vẻ của mình bây giờ, cho dù cô muốn đi chơi, thì hai nhà chắc chắn sẽ loạn lên mất.

Cúi đầu nhìn cái bụng tròn tròn của cô, vẻ mặt anh đầy hoang mang: "Bao giờ cục cưng ra đời?"

Sao bụng Nhung nhưng lại giống như quả bóng thổi đầy hơi vậy, càng ngày càng...lớn đó. Anh tò mò, đặt tay lên bụng cô. Bụng Nhung nhưng giống như to thêm vậy.

Cọ cọ mặt vào lồng ngực anh, cô đáp: "Còn mấy tháng nữa thôi."

Bây giờ, cô đã hiểu tại sao năm đó mẹ của Vũ Vũ vẫn kiên trì sinh con, dù biết sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Vì người đàn ông mình yêu, việc sinh con đẻ cái chính là nguyện vọng đẹp nhất trong cuộc đời người phụ nữ.

Hai người ôm nhau nằm trên giường, cảm thụ thời khắc ấm áp này.

*****

Hai ngày sau, Phong thị đặc biệt dành ra một gian phòng họp lớn nhất, để mở một buổi họp báo nhỏ.

Mấy tòa soạn báo cùng đài truyền hình được mời đều cử những phóng viên xuất sắc nhất đến tham dự. Bởi vậy, có thể thấy được giới truyền thông cực kỳ coi trọng tin tức này của Phong thị.

Những bên không được mời, cũng cử các phóng viên đợi ở bên ngoài, xem có thể phỏng vấn được chút gì hay không. Bây giờ, bất kỳ tin tức nào của Phong thị cũng đều được ưu tiên đưa lên trang nhất hết.

Trong phòng họp, từng nhóm phóng viên đứng tụ tập thảo luận, bởi vì người nhà họ Phong vẫn chưa xuất hiện.

Cửa phòng họp bị đẩy ra, Đỗ Vũ tiến vào đầu tiên.

Thấy anh tiến vào, tất cả mọi người lập tức trở về chỗ của mình.

"Xin mọi người im lặng, buổi họp báo sẽ bắt đầu ngay bây giờ. Hy vọng mọi người có thể giữ đúng thứ tự, mỗi tòa soạn đều có cơ hội phỏng vấn. Về những chuyện liên quan đến cha nuôi của tôi, cũng chính là tổng giám đốc tiền nhiệm của Phong thị - ông Phong Long Sinh, xin mọi người đừng nhắc đến. Nếu có người không tuân thủ theo những điều này, thì chúng tôi sẽ mời người đó ra ngoài. Mọi người đã rõ chưa ạ?" Đỗ Vũ đứng ở trên bục chủ tịch, nghiêm giọng nói. Bởi vì quan hệ giữa anh và các tòa báo rất tốt, nên tất cả đều vô cùng nể mặt anh.

Nhóm phóng viên ngồi ở phía dưới đều gật đầu tán thành. Bọn họ cũng không muốn vì một chuyện nhỏ mà đắc tội với Phong thị.

Nhận được sự đồng thuận của mọi người, anh lại đi ra khỏi phòng họp. Chờ anh tiến vào lần nữa, thì tất cả những người liên quan đều xuất hiện.

Lúc này, các tòa soạn đều hiểu rõ: gọi là buổi họp báo nhỏ, nhưng Phong thị chỉ định mời một

lần duy nhất, về sau, cho dù bọn họ có đưa ra tin tức gì, thì họ sẽ không phản ứng gì nữa. Thật may là bọn họ đều nằm trong danh sách mời, nếu không thì sẽ lỡ mất tin nóng.

Chờ mọi người ngồi vào chỗ của mình, Đỗ Vũ liền đứng ra chủ trì buổi họp.

"Trước tiên, xin phép giới thiệu những vị khách mời trong buổi họp này." Đỗ Vũ giới thiệu theo thứ tự từ trái sang phải.

Mạnh Triết, Bạch Dật Phong, Nhậm Ngã Hành, Phong Long Sinh, Phong Vũ Vọng, Kiều Nhung Ngọc, Kiều Nguyên Sinh, Lâm Tuyết và Naria, tất cả đều xuất hiện trong buổi họp.

"Hôm nay, chúng tôi mời tổng cộng mười tòa soạn cùng đài truyền hình. Bây giờ, xin bắt đầu từ các tòa soạn, mỗi nhà hỏi một vấn đề, cuối cùng là để cho mọi người hỏi tự do." Sau khi Đỗ Vũ chỉ vào một tòa soạn, liền quay về chỗ ngồi của mình.

Thật ra, buổi họp báo lần này chỉ mời chín tòa soạn và một đài truyền hình đến thu trực tiếp mà thôi. Như vậy, tất cả mọi chuyện đều được giải quyết, giống như đám phóng viên kia suy đoán: nếu về sau có bất cứ tin tức gì liên quan đến Phong thị, thì bọn họ sẽ không bao giờ ra mặt nữa.

Tòa soạn bị điểm danh bắt đầu hỏi trước.

Đây là lần đầu tiên Phong Vũ Vọng nhìn thấy cảnh này, nên có chút sợ hãi. Nhờ Kiều Nhung Ngọc nắm tay anh, luôn nhỏ giọng an ủi sát tai anh, nên mới khiến anh tạm thời ổn định. Nhưng anh vẫn không dám nhìn xuống dưới, chỉ có thể nhìn chằm chằm Kiều Nhung Ngọc.

"Nhưng nhưng..." Lo lắng gọi tên cô, anh không biết vì sao mình lại ngồi đây? Bị nhiều người nhìn như vậy, làm anh hơi sợ hãi.

"Ngoan, Vũ Vũ, đừng sợ, sẽ kết thúc nhanh thôi." Bởi vì anh cả đã đồng ý để hai người rời đi trước. Cô cũng không muốn đối mặt với đám phóng viên này, song hết cách rồi. Nếu lần này không nói rõ ràng thì bọn họ sẽ mãi bị làm phiền.

"Tôi muốn hỏi, các ngài giải thích thế nào về bệnh tình của ông Phong Vũ Vọng?" Vì đây là lần đầu tiên Phong Vũ Vọng xuất hiện trước công chúng, nên chắc chắn sẽ bị hỏi han.

"Tôi sẽ trả lời vấn đề này." Bạch Dật Phong cầm lấy mic, chậm rãi nói.

"Nhưng nhưng, bọn họ đang nhắc đến anh sao?" Nghe thấy có người gọi tên mình, anh liền kéo tay áo Kiều Nhung Ngọc, khó hiểu hỏi.

"Đừng để ý đến họ, anh ngồi im nghe là được rồi." Mỉm cười vỗ tay anh, cô không muốn anh

phải suy nghĩ nhiều.

Dáng vẻ thân thiết của hai người đều bị thu lại hết, người xem trực tiếp đều có thể nhìn ra được hai người yêu nhau đến đâu.

"Mười ba năm trước, sau khi được chúng tôi cứu về, em trai tôi đã bị sốt cao nên mới thành ra như vậy, không hề giống như trên báo đã nói. Nội dung bệnh án, bệnh viện có thể chứng minh."

Dứt lời, Đỗ Vũ liền tỏ ý mời tòa soạn tiếp theo đặt câu hỏi.

"Tôi xin hỏi, quan hệ thông gia của hai nhà là dựa trên chuyện viện trợ tiền bạc, phải không?" Nhìn dáng vẻ thân mật kia của hai người, làm cho bọn họ vô cùng tò mò.

"Nếu dựa trên thực tế thì lúc trước, đúng là vì Phong thị giúp đỡ tài chính cho Kiều thị, nên tôi mới đưa ra yêu cầu kết thông gia." Phong Long Sinh cảm thấy tình hình ban đầu đúng như trên báo đã nói, nhưng phần sau thì không phải như vậy, nhưng ông cho rằng hiện tại không cần phải nói quá rõ ràng.

"Vậy..." Phóng viên kia còn định hỏi tiếp, song Đỗ Vũ đã cắt ngang lời.

"Nếu còn vấn đề gì thì xin hãy đợi đến chốc nữa, giờ xin mời người kế tiếp."

Hết cách, người kia đành phải ngồi xuống, đợi chút nữa hỏi lại, để tránh cho việc bị mời ra ngoài.

"Cô Kiều Nhung Ngọc, xin hỏi cô nghĩ thế nào về bài báo hai ngày trước nói cô sao chép luận văn, nên bị hủy tư cách thi."

Cuối cùng cũng đến rồi.

Kiều Nhung Ngọc hít một hơi thật sâu, chuyển tầm mắt từ người Phong Vũ Vọng sang vị phóng viên đặt câu hỏi kia.

Phong Vũ Vọng vô cùng lo lắng, tuy anh không hiểu chuyện, nhưng hai ngày nay nghe mọi người nói, anh cũng hiểu được chuyện này rất nghiêm trọng đối với cô.

Giữ chặt tay anh, cô giống như muốn anh tiếp thêm sức lực cho mình.

"Bảo bối?" Kiều Nguyên Sinh lo lắng nhìn cô. Thực ra, tuy cô không nói với ông về chuyện hai năm trước, nhưng ông vẫn biết được chút ít.

"Đôi với tin tức kia..." Cuối cùng cô cũng mở lời, song vẫn chẳng nhìn đến đám phóng viên ở đây.

"Tôi sẽ không bình luận thêm nữa. Nếu đúng là bạn tôi thì sẽ tin tưởng tôi. Còn về người đã để lộ ra tin tức kia thì tôi chỉ có thể nói: nếu tin tưởng một người là sai lầm, thì tôi cũng chỉ phạm phải một sai lầm, đó là quá tin tưởng người ta."

"Cô có thể nói rõ một chút nữa không?" Cô nói như thế thì ai mà hiểu được. Phóng viên tòa soạn tiếp theo đứng lên, tiếp tục tra hỏi.

"Rất xin lỗi, tôi không muốn nói gì về chuyện đó nữa." Đó mãi là vết thương lòng của cô, cho dù quên được, song nó vẫn nhắc cô nhớ đến, lúc đó cô ngây thơ và khờ dại biết bao.

"Thế nhưng..." Vị phóng viên kia vẫn chưa từ bỏ ý định.

Naria thấy vậy liền vội vàng đứng lên, ngăn lại vị phóng viên kia: "Chuyện này cứ để tôi giải thích, bây giờ, có thể xin mời người tiếp theo chưa?"

Kiều Nhung Ngọc liền trao cho Naria một ánh mắt cảm ơn. Cô không ngờ, phóng viên lại hỏi chuyện kia, cô cứ nghĩ rằng mình có thể chịu đựng được.

"Nhưng nhưng..." Phong Vũ Vọng nhìn vẻ mặt nhợt nhạt của cô, liền có chút lo lắng, anh khẽ lay nhẹ đôi bàn tay nắm chặt của hai người.

Mạnh Triết cũng thấy tinh thần cô không được tốt, nên đã khẽ huých nhẹ Đỗ Vũ ngồi bên cạnh mình.

Đỗ Vũ hiểu ý, lập tức đứng lên: "Vì cô Kiều Nhung Ngọc đang mang thai, nên xin mọi người để cho cô ấy ra ngoài nghỉ ngơi trước, có chuyện gì, chúng tôi sẽ trả lời."

Tuy đám phóng viên không mấy hài lòng với quyết định này, song vẫn chẳng dám có ý kiến gì. Vì thế, Kiều Nhung Ngọc liền kéo Phong Vũ Vọng ra khỏi phòng họp. Còn buổi họp báo vẫn tiếp tục.

"Lúc trước, ngài Phong có nhắc đến vụ án bắt cóc, xin ngài có thể nói rõ hơn một chút được không? Chúng tôi cũng đã tìm hiểu, nhưng lại không có bài báo nào đề cập đến chuyện năm đó cả."

"Chuyện năm ấy, chúng tôi đã dùng các mối quan hệ để phong tỏa, song cục cảnh sát vẫn giữ lại hồ sơ." Mạnh Triết chỉ có thể nói tóm tắt.

Chuyện năm đó là vụ tai tiếng lớn nhất của nhà họ Phong, sau đó còn cả tình hình của Vũ Vọng, nên bọn họ buộc phải phong tỏa tin tức này.

"Có thể nói thêm một chút về chuyện của cô Kiều không? Tất cả mọi người đều muốn biết sự thật." Người trước đã hết quyền không có nghĩa là người sau sẽ buông tay. Bởi vì, nhìn phản ứng của Kiều Nhung Ngọc lúc này, chắc chắn là có khúc mắc.

Naria dùng ánh mắt hỏi Kiều Nguyên Sinh. Kiều Nguyên Sinh khẽ gật đầu, nói rõ ràng chuyện kia cũng tốt, để tránh cho sau này có kẻ dùng chuyện này làm tổn thương bảo bối.

Naria cầm lấy mic, gần từng chữ, kể lại chuyện năm đó.

Sau khi nghe xong, không chỉ người có mặt, mà cả người xem truyền hình cũng cảm thấy đau lòng cho cảnh ngộ của cô gái trẻ. Gương mặt trẻ con cùng giọng nói dễ thương của Kiều Nhung Ngọc vốn rất dễ nhận được sự yêu mến của mọi người.

"Tất cả mọi người đều biết, người để lộ mấy tin tức này chính là nhị phu nhân của Phong thị - Bà Đào Du Linh, xin hỏi ngài Phong có ý kiến gì về chuyện này không?"

"Chẳng phải đã nói..." Đỗ Vũ đứng dậy, định ngăn cản. Không phải đã nói ngay từ đầu là không được hỏi chuyện cha nuôi rồi sao?

"Không sao, tôi đồng ý trả lời." Phong Long Sinh giơ tay ngăn Đỗ Vũ lại. Trong cuộc đời mình, ông đã phạm phải hai sai lầm: một là đối xử tệ bạc với Vũ Vọng, hai là cưới người phụ nữ Đào Du Linh kia.

Ngay lập tức, tất cả các phóng viên ở đây đều hướng ánh mắt về phía ông.

"Tôi chỉ có thể nói: trước kia tôi là thật tâm muốn lấy bà ấy. Nếu không có sự việc xảy ra sau đó thì bà ấy vẫn là nhị phu nhân của nhà họ Phong."

"Ngài Phong nói việc kia, có phải muốn ám chỉ chuyện bà ta bắt cóc cậu chủ Phong hay không?" Vấn đề này tuy rất sắc bén nhưng lại cực kỳ thẳng thắn. Bà ta bị khởi tố vì tội gì thì vẫn còn là một ẩn số, cho dù bọn họ có dùng hết cách vẫn không thể tra ra được. Chứng tỏ, thế lực của nhà họ Phong lớn đến thế nào.

"Cha nuôi của tôi cũng không muốn ám chỉ điều gì, đơn giản là ông ấy đang kể lại thôi." Mạnh Triết đứng lên, cắt ngang lời phóng viên.

"Vậy, xin giám đốc Mạnh nói rõ một chút, năm đó vì sao bà Đào Du Linh lại bị khởi tố?" Nếu đã chẳng thể moi được tin gì về Kiều Nhung Ngọc, thì bọn họ chuyển sang chuyện ân oán của Đào Du Linh với nhà họ Phong vậy.

"Đó là do chính bà ta đã phạm pháp, không hề liên quan gì đến nhà họ Phong cả. Hơn nữa, lúc trước là do cơ quan công tố khởi tố bà ta chứ không phải là nhà họ Phong." Nhậm Ngã Hành bất mãn nói.

Những tên phóng viên chết tiệt này, hết việc hay sao mà cứ thích tìm hiểu đời tư của người khác. Cái gì không biết thì toàn viết bừa, hoàn toàn mặc kệ cảm nhận của đương sự.

"Vậy, xin nói rõ thêm một chút, bà ta đã làm gì không?"

Một vấn đề mà hết người này hỏi lại đến người kia, hoàn toàn chẳng để cho bọn họ có cơ hội hít thở. Nhưng vợ chồng Kiều thị lại khá nhàn rồi, hiện tại, phóng viên chưa chĩa mũi rìu vào họ, nên bọn họ đành phải ngồi im lặng.

"Đương sự không có ở đây, nên chúng tôi không tiện nói thêm gì nữa." Bạch Dật Phong hơi tức giận, anh khéo léo từ chối trả lời câu hỏi của phóng viên.

Sau khi chín tòa soạn cùng một đài truyền hình đã hỏi xong, Đỗ Vũ liền đứng lên, tuyên bố chuyển sang phần hỏi tự do.

Hiện tại, tất cả mọi người đều hiểu, buổi họp báo này rất nhanh sẽ kết thúc.

"Lúc trước Kiều thị đồng ý kết thông gia, thật sự là vì tiền của Phong thị sao?"

Nếu đã là hỏi tự do thì không khí lập tức sôi nổi hơn rất nhiều. Tuy đều là những tòa soạn báo cùng đài truyền hình có tiếng, nhưng độ nhẫn nại cũng thật là quá kém. Những vấn đề sau còn kỳ quái, xảo quyệt hơn vấn đề trước.

"Cũng có thể nói như vậy." Đây là vấn đề đầu tiên Kiều Nguyên Sinh trả lời trong ngày hôm nay.

"Vậy ngài có biết đối phương có vấn đề vì trí lực không?"

"Lúc trước, Phong thị đưa ra yêu cầu kết thông gia, đã đồng ý để con gái tôi tự mình lựa chọn đối tượng trong năm người kia." Thực ra, quyền chọn lựa vẫn ở trong tay con gái bảo bối của ông.

"Ý ngài là, lựa chọn cậu Phong, là do cô nhà tự quyết định sao?"

"Đúng vậy."

"Vậy cô nhà chọn cậu ấy là có mục đích gì sao? Nói thật, nếu là bình thường, thì tôi tin chắc rằng, các cô gái sẽ chọn bốn vị kia chứ?"

Câu hỏi này, chẳng những khiến cho vợ chồng Kiều thị nhú mày, mà còn cả người nhà họ Phong cũng thấy khó chịu.

"Tôi nghĩ, em trai tôi vẫn chưa kém đến mức đó." Đỗ Vũ không kìm được mà khẽ gắt lên.

"Hay là cô Kiều đã có thỏa thuận ngầm với ngài Phong? Nên mới phải lựa chọn cậu chủ Phong?"

Lân này thì hay rồi, tình hình liền đổi thành nhà họ Kiều bán con gái vì tiền, còn nhà họ Phong dùng tiền để mua một người con dâu.

Phong Long Sinh chợt đứng dậy, vẻ mặt không chút dao động, nói vô cùng nghiêm túc với đám phóng viên: "Nhà họ Kiều không phải vì tiền, mới đồng ý kết thông gia với nhà họ Phong. Lúc trước, Phong thị viện trợ tài chính, Kiều thị chẳng những luôn trả đủ mà còn kèm theo lãi nữa. Sau khi con cái hai nhà kết hôn, đều là do hai đứa tự nguyện."

Dứt lời, ông liền bước ra khỏi hội trường. Còn bị đám phóng viên này quấy rầy nữa, thì chắc chắn ông sẽ đuối hết.

"Vậy còn tin tức nói cậu Phong 'mạnh mẽ chiếm đoạt', cô Kiều vì tiền mà 'thay lòng đổi dạ' thì sao?"

"Anh cảm thấy em trai tôi biết cái gì gọi là 'mạnh mẽ chiếm đoạt' sao?" Nhậm Ngã Hành tức giận, chầm chọc lại.

"Tôi tin mọi người cũng thấy rõ, dáng vẻ thân mật của hai người họ, vậy mọi người nghĩ đó là 'thay lòng đổi dạ' à?" Naria đáp lại không chút khách sáo. Nếu để cho cô nhìn thấy Mide lần nữa, thì cô nhất định sẽ đánh cho anh ta một cái thật mạnh.

"Thế nhưng, nếu là một người bình thường thì đâu có ai chọn cậu Phong chứ."

Lời vừa nói ra liền khiến cho mọi người vô cùng tức giận. Câu đó có ý gì đây? Nói như thế mà được à? Nếu Kiều Nhung Ngọc ở đây, không tức giận đến phun máu mới là lạ. Ý bọn họ muốn nói, cô có bệnh hoặc là có mục đích riêng nên mới chọn Vũ Vọng à.

"Sao anh có thể nói như thế? Anh muốn ám chỉ con gái tôi không bình thường à?" Lâm Tuyết không kìm được vỗ bàn, đứng bật dậy, tức giận nhìn người phóng viên nói lung tung kia.

"Tất cả mọi người đều nói như thế, đâu phải chỉ một mình tôi." Phóng viên kia còn cố cãi.

Tất cả mọi người ở đây đều nghĩ như thế, trong mắt toàn lộ vẻ nghi ngờ.

Kiều Nguyên Sinh cực kỳ tức giận, ông đứng lên, rồi nhìn về đám phóng viên: "Tôi chỉ nói một lần thôi: đứa con rể này là do chính bảo bối nhà tôi chọn lựa. Mặc kệ ở trong mắt người khác là tốt hay xấu, trong mắt chúng tôi, Phong Vũ Vọng là một người bình thường, là một người đàn ông tốt."

Nói xong, ông liền đi ra ngoài. Ít nhất là ba tháng nữa, ông sẽ không nói chuyện với đám phóng viên này, thật là làm cho người khác quá tức giận.

Lâm Tuyết cũng đứng lên, theo chồng ra ngoài. Bà không muốn nói thêm bất kỳ điều gì nữa.

Hiện tại, mấy vị trưởng bối cùng nhóm nhân vật chính đã đi hết rồi, buổi họp báo này cũng phải kết thúc thôi.

Đỗ Vũ đứng lên, tuyên bố bế mạc. Lời tuyên bố này, khiến cho đám phóng viên vô cùng bất mãn. Đối với sự kháng nghị của phóng viên, bọn họ đều vờ như không thấy.

Cuối cùng, một buổi họp báo cứ như vậy mà kết thúc.

*****

Mide cùng Đào Du Linh đều ngồi trước tivi, xem toàn bộ buổi họp báo phát trực tiếp này.

Mide nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Kiều Nhung Ngọc, trong lòng anh ta liền cảm thấy vô cùng đau đớn. Anh ta có cảm giác, cho dù chuyện này có kết thúc như thế nào, thì sau này, anh ta sẽ rất khó nhìn thấy cô ấy rồi.

"Câu thấy chưa, người cô gái kia yêu chỉ có Phong Vũ Vọng mà thôi." Đào Du Linh còn 'đổ thêm dầu vào lửa'. Từ lúc hai người kia tiến vào phòng vẫn nắm chặt tay nhau, ai cũng có thể thấy được, người cô gái yêu là tên ngốc Phong Vũ Vọng kia.

"Bà im miệng cho tôi." Không thấy anh ta đang vô cùng buồn chán sao? Sao cứ đâm trúng chỗ đau của anh ta.

"Đó là sự thật, còn sợ tôi nói ra sao?" Bà ta mới không sợ anh ta tức giận, song, trong lòng bà ta vẫn có một chút vui vẻ: đứa bé Phong Vũ Vọng đó đã lấy được một người vợ thật sự yêu mình.

"Bà còn nói tôi, bà không nghe thấy bọn họ nói gì à? Vì sao Phong Vũ Vọng lại trở thành kẻ ngốc, đó là do sau khi bị bà bắt cóc, sinh bệnh mới trở thành như vậy." Mide nắm được nhược điểm, liền chỉ trích bà ta không chút khách sáo. Nếu bà ta không châm chọc mình trước, thì anh ta cũng sẽ chẳng nói như thế.

"Câu..." Đương nhiên, Đào Du Linh cũng nghe được, nên lúc này bà ta mới chẳng biết phải nói thế nào.

Bà ta biết, trước kia Phong Vũ Vọng là một đứa trẻ rất thông minh, tuy có hơi cô độc nhưng vẫn là một đứa bé ngoan. Tuy bà ta vì mục đích riêng mà vào nhà họ Phong, song, bà ta cũng vô cùng đồng cảm với cảnh ngộ của Phong Vũ Vọng. Cho nên, bà ta luôn rất quan tâm đến Vũ Vọng. Không ngờ, về sau vẫn là bà ta hại Vũ Vọng biến thành kẻ ngốc như thế.

Vậy bà ta lấy tư cách gì để trả thù nhà họ Phong đây?

Bà ta thậm tự hỏi. Chuyện năm đó, bà ta cũng có một phần lỗi, cho dù nhà họ Phong đã sử dụng hết mọi quan hệ để kết án bà ta nhiều năm như vậy. Nhưng, bây giờ, bà ta không còn biết mình trả thù vì lý do gì nữa rồi.

Ánh mắt đầy hoang mang, xem hết buổi phát trực tiếp này, bà ta chỉ biết im lặng mà thôi.

Mide nhìn Kiều Nhung Ngọc khổ sở thoát ra khỏi vòng vây của đám phóng viên, anh ta

liền cảm thấy nghi ngờ về hành động của mình.

Anh ta vẫn nói luôn yêu thương cô, song, người làm tổn thương cô ấy sâu nhất lại chính là anh ta. Vậy, anh ta còn có tư cách gì để tranh với Phong Vũ Vọng.

Từ đầu tới cuối, có lẽ Phong Vũ Vọng không hề hiểu một chút gì, nhưng anh ta vẫn luôn ở bên cạnh, tiếp thêm sức mạnh cho cô ấy.

Sau khi thấy Kiều Nhung Ngọc đi ra khỏi phòng họp, anh ta cũng trở về phòng mình, lặng lẽ thu dọn hành lý. Anh ta muốn trở về nước Mỹ. Tuy anh ta không thể tự nói với cô, song trong lòng vẫn âm thầm chúc phúc cho cô. Chúc cho hai người họ mãi mãi hạnh phúc.

*****

Sau khi kết thúc buổi họp báo, bọn họ còn lo lắng sẽ liên tục bị bám theo. Song, không ngờ, ngoại trừ các bài báo in ngày hôm sau, còn lại là không có thêm tin tức gì nữa, cũng không có tòa soạn nào bám theo họ nữa.

Mọi người vừa thở phào nhẹ nhõm, liền cảm thấy lo lắng. Bởi vì, sau khi kết thúc họp báo, Kiều Nhung Ngọc liền bị bác sĩ yêu cầu nhập viện dưỡng thai.

"Nhưng nhưng, em muốn ăn gì à?" Mấy ngày nay, Phong Vũ Vọng đều ở trong bệnh viện cùng cô, mỗi ngày đều chạy xung quanh cô hỏi han, sợ cô bị lạnh, bị đói. Anh giống như một con gà mái mẹ tận tâm với đàn gà con.

"Vũ Vũ à, em vừa ăn xong mà, không ăn thêm nữa đâu." Kiều Nhung Ngọc kéo tay anh, muốn anh ngồi xuống, không cần vây quanh cô nữa.

Mấy ngày qua, anh đều ngoan ngoãn nghe lời người lớn, luôn quan tâm đến bữa ăn, giấc ngủ của cô. Có lẽ, anh không hề biết chăm sóc cho người khác là như thế nào, song, cứ cách vài phút anh lại hỏi, giúp cô tất cả mọi việc. Anh khiến cho cô vừa tức lại vừa thương. Thương vì anh luôn lo lắng cho mình, còn tức vì anh suốt ngày hỏi nhiều.

"Vậy uống chút gì nhé?" Không muốn ăn thì chắc là muốn uống rồi? Anh nghiêng đầu nhìn, chờ cô trả lời.

Lắc đầu, hai ngày nay, cô bị anh lấy đầy bụng rồi, hoàn toàn không có cơ hội để đói bụng nữa.

"Vậy Nhung Nhung đi ngủ đi." Ừm, không muốn ăn, không muốn uống, vậy nhất định là buồn ngủ rồi.

Anh lập tức đứng dậy, định đỡ cô nằm xuống.

Thấy thế, Kiều Nhung Ngọc liền cảm thấy dở khóc dở cười, cô thật không biết nên nói gì với anh nữa. Cô vẫn luôn bị anh bắt nghỉ ngơi, cho đến cách giờ ăn nửa tiếng mới chịu, hiện tại, mới ăn chưa đến 1 tiếng, đã bắt cô ngủ rồi.

Thế nhưng, cô ngoại trừ ngoan ngoãn nằm xuống, thì chẳng thể làm được gì. Nếu cô không chịu nghe thì anh sẽ gọi cho mọi người ngay lập tức, sau đó sẽ là một trận điều binh ngay. Cô thật không muốn bị như vậy đâu, bị một người quấy rầy là quá đủ rồi.

"Nhưng Nhung không nhắm mắt sao?" Thấy cô mở to mắt, một chút buồn ngủ cũng không có, anh khó hiểu hỏi. Ngủ thì phải nhắm mắt lại chứ? Vì sao Nhung Nhung cứ mở mắt vậy?

"Vũ Vũ." Cô thật không buồn ngủ mà, dù sao thì vẫn không thể để hai người mắt to trừng mắt nhỏ được. Bởi vì, ngoại trừ lúc anh đi ngủ ra, còn lại là anh đều mở to mắt, nhìn cô chằm chằm.

"Sao thế? Sao thế?" Vừa nghe cô gọi mình, anh liền lo lắng ngồi thẳng người, chân tay

luồng cuồng, nhìn cô.

"Em muốn ngồi dậy" Cô không muốn ngủ đâu, mấy ngày nay, hết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, cô sắp lăn đến nơi rồi.

"Không muốn ngủ sao?" Anh nghiêng đầu nhìn cô, anh bắt đầu rồi tung lên rồi.

"Đỡ em ngồi dậy đi, Vũ Vũ." Ai, cô chưa từng làm nũng với ai như vậy đâu.

"Ừ." Vươn tay đỡ cô ngồi dậy, trong đầu anh vẫn còn đang thắc mắc một vấn đề.

"Nhưng Nhưng..."

Sau khi ngồi dậy, nhìn vẻ mặt hoang mang của anh, cô có chút khó hiểu, chẳng biết anh đang phiền não gì đây.

"Anh làm sao vậy?"

"Em không muốn ngủ. Không lẽ là muốn ăn cơm?" Nhưng mà, chẳng phải bọn họ mới ăn xong sao?

Đây là chỗ Vũ Vọng nghĩ mà không ra. Cha và các anh chỉ dặn anh phải liên tục hỏi cô xem có đói chưa, khát nước không, có muốn ngủ không, cho nen, anh thật sự chẳng biết làm thế nào nữa. Nếu là muốn ăn cơm thì anh còn rất no mà.

Lần này, Kiều Nhung Ngọc có muốn nhin cười cũng chẳng được, cô liền cười to một trận, cười đến chảy cả nước mắt.

Thấy Kiều Nhung Ngọc cười, Phong Vũ Vọng càng thêm mờ mịt, hoang mang sờ gáy, anh thật sự không biết cô đang cười gì nữa.

Lau đi nước mắt nơi khóe mắt, cô cố ngừng cười, nghiêm mặt nói với anh: "Vũ Vũ, hiện tại em không muốn ăn gì, cũng không muốn uống nước, lại càng chưa muốn ngủ."

"Vậy em muốn làm gì?" Cha nói anh phải chăm hỏi, anh cũng rất ngoan ngoãn hỏi, nhưng sao có thể không muốn gì chứ?

Cô nhắc lên góc chăn, muốn anh ngồi vào đó.

"Bây giờ, em muốn anh nói chuyện với em."

Lần này, anh càng thêm khó hiểu, vẻ mặt bối rối nhìn cô nhắc góc chăn lên, anh lầm bầm: "Cha chưa hề nói mình có thể ngồi lên đó mà?" Bây giờ anh phải làm sao đây? Hay gọi điện về hỏi cha?

Bởi vì Phong Long Sinh có dặn đi dặn lại, nếu anh không thể chăm sóc tốt cho cô thì sẽ không cho ở cùng cô nữa. Cho nên, anh vẫn rất nghe lời ông, ông nói gì, anh đều nghe theo. Nếu có chỗ nào không biết, thì anh phải gọi điện về nhà hỏi.

Ai, anh chồng ngọc này! Cô thầm thở dài trong lòng, rồi hơi cao giọng nói: "Mau lên đây, không thì em sẽ mặc kệ anh đó." Thật là, cứ ngu ngơ như vậy lại càng làm cho cô thêm yêu anh.

Vừa nghe cô nói không để ý đến mình nữa, anh lập tức bỏ qua tất cả, vội cởi giày ngồi lên giường. May mà giường bệnh khá rộng nên hai người có thể ngồi thoải mái.

Nhưng là, mấy ngày nay anh đều ngoan ngoãn ngủ ở giường bên cạnh, không dám nằm cùng cô.

Kiều Nhung Ngọc dựa vào lòng anh, nghe tiếng tim đập của anh, hưởng thụ sự dịu dàng của anh, cô thỏa mãn thở dài.

Anh giơ tay ôm lấy bả vai của cô, để cho cô tựa vào gần mình hơn.

"Nhưng Nhung, em không được bỏ mặc anh." Anh vẫn rất lo lắng đó. Trước kia, anh

không sợ trời, không sợ đất, bây giờ, anh chỉ sợ Kiều Nhung Ngọc không để ý đến mình thôi.

"Vâng." Dựa vào lòng anh, cô im lặng hưởng thụ giây phút này, dần dần cô có chút buồn ngủ.

Nhìn khuôn mặt trẻ con mềm mại của cô, anh không nhịn được mà vươn tay ra nhéo nhẹ, cảm thấy đặc biệt thích thú, anh liền nhéo thêm vài cái.

Kiều Nhung Ngọc hất cái tay nghịch ngợm kia ra, cô trách nhẹ: "Em buồn ngủ, đừng nhéo mặt em nữa."

Ngây ngốc cười, rút tay về, anh nhẹ nhàng ôm cô, để cô có thể ngủ thoải mái.

Chỉ một lúc sau, hô hấp của Kiều Nhung Ngọc liền trở nên đều đều, chứng tỏ cô đã ngủ rồi. Phong Vũ Vọng ôm cô, vì quá nhàm chán mà một lát sau cũng ngủ luôn.

Vì thế, hai người cứ dựa vào nhau mà say ngủ.

Naria vốn muốn đến nói chuyện với bạn, nhưng vừa mới mở cửa ra, đã thấy một cảnh âm áp náy. Cô lập tức đóng cửa lại, để cho khoảnh khắc đẹp này cứ thế tiếp tục.

Kết thúc.

Kiều Nhung Ngọc nằm đúng ba tháng trong bệnh viện, cuối cùng vẫn là sinh trước ngày dự tính một tuần. Cục cưng này chắc là không muốn rời khỏi cơ thể âm áp của mẹ, nên để cô chịu khổ suốt mười hai tiếng, mới bằng lòng chui ra. May mà mấy tháng qua được chăm sóc cẩn thận, nên mới giúp cô sinh đứa bé an toàn.

Lúc đứa bé ra đời, cũng là lúc phát sinh vấn đề mới.

Phong Vũ Vọng vì cục cưng để cho Kiều Nhung Ngọc chịu đau quá lâu, mà chán ghét bé. Không cho anh bế còn đỡ, anh cùng lắm là chỉ dùng ánh mắt trừng bé mà thôi. Còn để cho anh bế, thì là chuyện xui rồi. Anh hét bầm lại nhéo, hoàn toàn không nương tay. Chỉ một lúc thôi mà trên người cục cưng đã bầm tím hết lên rồi.

Hành động ngậy thơ của anh làm cho người lớn hai nhà vô cùng đau đầu. Đau lòng đứa cháu bảo bối, nhưng lại chẳng nỡ mắng người bố trẻ con này.

"Vũ Vọng à, con đừng bắt nạt con trai mình nữa." Phong Long Sinh vội vàng ôm lấy cục cưng khỏi tay anh. Ai, thằng bé này thật là hư mà, véo cho mặt cục cưng đỏ hết cả rồi.

Vì cục cưng bị ôm đi, nên anh tức giận đến chu môi lên, hung dữ trừng đứa bé. Nếu không cho anh véo thì anh cứ trừng mắt đó.

"Vũ Vọng à, vì sao con lại không thích con mình vậy?" Lâm Tuyết khó hiểu hỏi. Sao nó lại không thích đứa bé này chứ.

Nghe vậy, anh liền hợp tình hợp lý nói: "Nó để Nhung nhưng đau, con liền chán ghét nó. Hừ!"

... ..

"Vũ Vũ, anh lại bắt nạt con hả?" Nghe thấy tiếng con khóc, Kiều Nhung Ngọc vội vàng chạy ra. Nói cũng kỳ lạ, bình thường con trai đều rất ngoan, chỉ có những lúc bị cha bắt nạt, bé mới khóc đến long trời lở đất như vậy.

"Không có, anh tuyệt đối không có." Vội vàng giấu hai tay ra phía sau, anh cật lực lắc đầu. Nhung nhưng đã cảnh cáo anh, không cho phép anh bắt nạt con trai nữa, nhưng mỗi khi anh nhìn thấy nó, anh liền tức giận, chỉ muốn bắt nạt nó thôi.

"Anh sao cứ véo con hoài vậy." Nhìn cục cưng trong lòng Phong Long Sinh, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, cô liền biết, anh lại véo mặt con rồi.

"Anh hai bảo thế." Anh gật gật đầu, tỏ ý mình không muốn bắt nạt con trai, là do người khác dạy đó.

Nghe vậy, Đỗ Vũ vội vàng kêu oan: "Em trai à, em đừng nói linh tinh, anh đâu có dạy em như thế."

Đây chẳng phải là muốn hại chết anh sao? Nhìn đi, nhìn đi, tất cả mọi người đang dùng ánh mắt giết người nhìn anh đó.

"Anh nói là, chờ nó ra đời là em có thể quang minh chính đại bắt nạt nó rồi." Chỉ vào bé, Phong Vũ Vọng nói rất rõ ràng.

"Anh hai, sao anh có thể dạy nó như thế?" Bạch Dật Phong mở miệng trách cứ.

"Đúng vậy, biết rõ anh ấy không hiểu, anh còn dạy linh tinh như thế nữa." Naria cũng mắng

anh.

Vì muốn ở cạnh Kiều Nhung Ngọc, Naria đã xin từ chức ở bên mỹ, cô đang tính tìm một công việc ở Đài Bắc, rồi định cư tại Đài Loan luôn.

"Tôi đâu có!" Đỗ Vũ cảm thấy mình vô cùng oan uổng, anh hoàn toàn không nhớ mình đã nói như vậy.

"Có mà, lúc Nhung nhưng sinh cục cưng, anh đã bảo em như thế." Phong Vũ Vọng dùng sức gật đầu. Bây giờ còn lời cả thời gian ra luôn, Đỗ Vũ muốn chối cũng chẳng được.

"Anh..." Ông trời à, anh nhớ ra, hình như mình có nói như thế. Lúc ấy, Vũ Vọng gấp đến nỗi cứ đi qua đi lại bên ngoài phòng sinh, anh thấy hoa mắt nên mới cố ý nói như vậy. Không ngờ, nó lại làm theo thật.

"Đúng là con dạy Vũ Vọng như thế sao?" Phong Long Sinh đem đứa cháu bảo bối đưa cho Lâm Tuyết, để bà ôm. Ông muốn 'vì nghĩa diệt thân', ông nhất định phải dạy cho đứa con này một bài học.

"Con đâu phải cố ý, lúc ấy, con chỉ muốn an ủi nó thôi." Nhìn thấy cha nuôi tràn ngập sát khí tiến về phía mình, anh vội vã đứng lên, rồi chạy biến lên lầu, về phòng lánh nạn.

"Thằng nhãi này." Phong Long Sinh nhìn dáng vẻ chạy trốn của anh, vừa tức giận vừa buồn cười, chỉ biết lắc đầu.

"Mẹ, đưa cục cưng cho con bế một chút." Kiều Nhung Ngọc vươn tay, muốn nhận lấy cục cưng từ trong tay Lâm Tuyết. Nói thật, từ lúc sinh bé ra đến giờ, cô rất hiếm được bế con. Không phải cô không thích bé, mà thật sự có một nguyên nhân bất đắc dĩ.

"Ừ..." Lâm Tuyết đang định đưa đứa bé cho cô, nhưng nửa chừng lại xuất hiện một người, trực tiếp ôm Kiều Nhung Ngọc đi.

"Không được, không được. Không cho phép Nhung nhưng ôm nó, Nhung nhưng chỉ có thể ôm một mình anh thôi."

Phong Vũ Vọng ôm eo Kiều Nhung Ngọc, rồi lập tức chạy vào căn phòng bên ngoài vườn hoa. Nhung nhưng là của một mình anh, tuyệt đối không cho đứa bé hư kia ôm.

"Nó sao vậy?" Đây là lần đầu tiên, Lâm Tuyết nhìn thấy cảnh này, bà có chút sững sờ hỏi.

"Chúng cháu đã quen rồi." Mạnh Triết thản nhiên nói. Mỗi lần, chỉ cần Kiều Nhung Ngọc muốn ôm con trai, là Vũ Vọng sẽ nhanh chóng ôm vợ chạy đi.

Kiều Nhung Ngọc bị ôm đi, đành phải ngậm ngùi nhìn con trai yêu trong lòng mẹ mình.

Con trai à, không phải là mẹ không muốn ôm con đâu....

The End